

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 4 E

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

7 stycznia 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I *Rezolucje, zalecenia i opinie*

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2010 – 2011

Posiedzenie z dnia 25 marca 2010 r.

Protokół posiedzenia został opublikowany w Dz.U. C 132 E z 21.5.2010.

TEKSTY PRZYJĘTE

Czwartek, 25 marca 2010 r.

2011/C 4 E/01

Sprawozdanie w sprawie rocznego przeglądu sytuacji w strefie euro w 2009 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie rocznego przeglądu sytuacji w strefie euro w 2009 r. oraz finansów publicznych (2009/2203(INI)) 1

2011/C 4 E/02

Drugi europejski szczyt w sprawie Romów

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie drugiego europejskiego szczytu w sprawie Romów 7

2011/C 4 E/03

Priorytety dotyczące budżetu na rok 2011 - sekcja III - Komisja

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie priorytetów dotyczących budżetu na rok 2011 – Sekcja 3 – Komisja (2010/2004(BUD)) 11

2011/C 4 E/04

Wytyczne budżetowe: 2011 - sekcje I, II i IV-IX

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wytycznych dotyczących procedury budżetowej 2011, sekcja 1 – Parlament Europejski, sekcja 2 – Rada, sekcja 4 – Trybunał Sprawiedliwości, sekcja 5 – Trybunał Obrachunkowy, sekcja 6 – Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, sekcja 7 – Komitet Regionów, sekcja 8 – Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, sekcja 9 – Europejski Inspektor Ochrony Danych (2010/2003(BUD)) 20

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 4 E/05	Polityka jakości produktów rolnych - jaką wytyczyć strategię Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie polityki jakości produktów rolnych: jaką strategię wybrać? (2009/2105(INI))	25
2011/C 4 E/06	Wpływ światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wpływu światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju (2009/2150 (INI))	34
2011/C 4 E/07	Roczne sprawozdanie EBC za rok 2008 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie raportu rocznego EBC za rok 2008 (2009/2090(INI))	44

ZALECENIA

Parlament Europejski

2011/C 4 E/08	Zalecenie dla Rady w sprawie 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (2010/2020(INI))	49
---------------	--	----

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski**Czwartek, 25 marca 2010 r.**

2011/C 4 E/09	Żywe zwierzęta i ich świeże mięso ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady uchylającej decyzję Rady 79/542/EWG ustalającą wykaz państw trzecich lub części państw trzecich i ustanawiającą warunki zdrowia zwierząt i ludzi oraz warunki wystawiania świadectw weterynaryjnych dla przywożonych do Wspólnoty pewnych żywych zwierząt i ich świeżego mięsa (COM(2009)0516 – C7-0211/2009 – 2009/0146(COD))	57
	P7_TC1-COD(2009)0146 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2010/UE uchylającej decyzję Rady 79/542/EWG ustalającą wykaz państw trzecich lub części państw trzecich i ustanawiającej warunki zdrowia zwierząt i ludzi oraz warunki wystawiania świadectw weterynaryjnych dla przywożonych do Wspólnoty pewnych żywych zwierząt i ich świeżego mięsa	58
2011/C 4 E/10	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Litwa/wytwórstwo mebli Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0058 – C7-0041/2010 – 2010/2035(BUD))	58
	ZAŁĄCZNIK	60

Czwartek, 25 marca 2010 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Sprawozdanie w sprawie rocznego przeglądu sytuacji w strefie euro w 2009 r.

P7_TA(2010)0072

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie rocznego przeglądu sytuacji w strefie euro w 2009 r. oraz finansów publicznych (2009/2203(INI))

(2011/C 4 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie rocznego przeglądu sytuacji w strefie euro z dnia 7 października 2009 r. oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji w sprawie rocznego sprawozdania na temat strefy euro z tego samego dnia (COM(2009)0527 i SEC(2009)1313),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 12 sierpnia 2009 r. w sprawie finansów publicznych w UGW w 2009 r. (SEC(2009)1120),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 października 2009 r. w sprawie długoterminowej stabilności finansów publicznych w gospodarce wychodzącej z kryzysu (COM(2009)0545),
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 28 stycznia 2009 r. dotyczące zalecenia Rady w sprawie planowanej na rok 2009 aktualizacji ogólnych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej państw członkowskich i Wspólnoty oraz w sprawie realizacji polityki zatrudnienia przez państwa członkowskie (COM(2009)0034),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. w sprawie 10 lat istnienia unii gospodarczej i walutowej – sukcesy i wyzwania ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie europejskiego planu naprawy gospodarczej ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 stycznia 2009 r. w sprawie finansów publicznych w unii gospodarczej i walutowej w latach 2007–2008 ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Centralnego za rok 2007 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7–0031/2010),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0543.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0123.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0013.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0357.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- A. mając na uwadze, że państwa członkowskie doświadczyły najpoważniejszego kryzysu gospodarczego i społecznego od początku procesu integracji europejskiej,
- B. mając na uwadze, że stabilna waluta i racjonalna polityka fiskalna wykazały swoją przydatność w łagodzeniu skutków kryzysu w Europie,
- C. mając na uwadze, że polityka fiskalna i monetarna, a także środki stabilizacyjne w sektorze finansowym odegrały kluczową rolę w stabilizacji europejskiej gospodarki,
- D. mając na uwadze, że poprzez uwzględniając aspekt czasowy koordynację polityki fiskalnej oraz środki antykryzysowe w G20, UE i państwa członkowskie przyczyniły się do uniknięcia dalszego pogorszenia sytuacji,
- E. mając na uwadze, że polityka fiskalna wielu państw członkowskich miała charakter procykliczny,
- F. mając na uwadze, że rzeczywista polityka gospodarcza UE może istnieć jedynie w obszarze polityki pieniężnej, oraz mając na uwadze ograniczoną koordynację polityki fiskalnej, która pozostaje głównie w gestii państw członkowskich,
- G. mając na uwadze, że ceny ropy, gazu, minerałów i innych nieodnawialnych zasobów podlegają znacznym wahaniom, przyczyniają się do globalnych dysproporcji i były głównym powodem niemożności osiągnięcia celu inflacyjnego EBC w 2008 r. (niewiele poniżej 2 %); mając na uwadze, że zgodnie z oczekiwaniami ceny te najprawdopodobniej wzrosną w perspektywie średnioterminowej, zagrażając makroekonomicznej stabilności strefy euro,
- H. mając na uwadze, że wszystko wskazuje na to, że deficyt publiczny państw członkowskich w 2010 r. wzrośnie gwałtownie do ok. 7 % PKB z powodu skumulowanego efektu większych wydatków wskutek zastosowania automatycznych stabilizatorów i środków uznaniowych w celu wsparcia gospodarki i sektora finansowego oraz wskutek mniejszych dochodów podatkowych; mając na uwadze, że w 2011 r. można oczekiwać pewnej poprawy poziomu deficytu; mając jednak na uwadze, że niektóre państwa członkowskie już na długo przed nadejściem kryzysu niejednokrotnie naruszały kryteria paktu stabilności; mając na uwadze, że uzdrowienie finansów publicznych ma zasadnicze znaczenie i stanowi niezbędny warunek stabilności naszej wspólnej waluty,
- I. mając na uwadze, że koszty kryzysu stanowiły główny powód ponownego pogorszenia stanu finansów publicznych, po tym jak równowaga budżetowa większości państw członkowskich uległa poprawie przed kryzysem; mając na uwadze, że należy jednak zauważyć, iż niektóre państwa członkowskie wykazywały wysoki dług publiczny jeszcze przed nadejściem kryzysu,
- J. mając na uwadze, że antycykliczne wydatki publiczne były konieczne, aby uniknąć jeszcze większego spowolnienia gospodarczego, i wciąż są konieczne, aby zapewnić stabilność gospodarczą; mając jednak na uwadze, że nadmierne strukturalne deficyty budżetowe oraz nadmierny dług publiczny stanowią poważną przeszkodę dla wzrostu gospodarczego i powodują istotne ograniczenie wydatków w takich dziedzinach, jak edukacja, służba zdrowia, innowacyjność i usługi publiczne,
- K. mając na uwadze, że ustanowienie strefy euro, choć przyjęte z radością, znosi możliwość stosowania elastycznej polityki krajowej w zakresie kursu wymiany,
- L. mając na uwadze, że chociaż prawie niemożliwe jest przewidzenie w planach politycznych kryzysu o tak wyjątkowych rozmiarach, pakt stabilności i wzrostu opracowano, by stosować go zarówno w czasie dobrej koniunktury, jak i w trudnych okresach, ale wiele państw członkowskich zignorowało zawarty w nim obowiązek przygotowania się do trudnych czasów,
- M. mając na uwadze, że globalizacja wymusza istotny udział strefy euro w światowym łańdźcu gospodarczym i finansowym,
- N. mając na uwadze, że potencjał euro nie jest dostatecznie wykorzystywany na szczeblu światowym, gdyż strefa euro nie ma odpowiednio określonej międzynarodowej strategii i nie jest skutecznie reprezentowana na arenie międzynarodowej,

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Polityka pieniężna

1. jest zaniepokojony obecną i spodziewaną redukcją zatrudnienia w Unii Europejskiej mimo szczególnych wysiłków podejmowanych w ramach polityki fiskalnej i monetarnej; podkreśla, że oprócz wyjątkowych środków na rzecz ożywienia należy zintensyfikować reformy strukturalne, a nie opóźniać ich, by umocnić europejską gospodarkę i rynek pracy i zwiększyć ich odporność na perturbacje gospodarcze na świecie;
2. z zadowoleniem przyjmuje aktywną i elastyczną politykę pieniężną EBC prowadzoną od października 2008 r. poprzez podnoszenie płynności instytucji kredytowych;
3. jest zaniepokojony faktem, że nie we wszystkich bankach dodatkowe środki płynne dostarczone przez EBC i inne banki centralne zostały wykorzystane do złagodzenia zapaści kredytowej, w obliczu której stanął przemysł, a zwłaszcza małe i średnie przedsiębiorstwa;
4. z zadowoleniem przyjmuje lepszą współpracę między Radą, EBC i eurogrupą;
5. jest zaniepokojony konsekwencjami gospodarczymi, jakie ma dla strefy euro szybki spadek wartości dolara amerykańskiego i renminbi (juana), sztucznie zdevaluowanego w wyniku nieuczciwej interwencji chińskiego rządu; wyraża zaniepokojenie możliwością powstania kolejnej bańki aktywów w Azji; wzywa do intensyfikacji międzynarodowego dialogu makroekonomicznego w celu skorygowania kursów wymiany w taki sposób, by uzyskać bardziej zrównoważoną gospodarkę światową;
6. zwraca uwagę, że cel, jakim jest stabilność cen, można osiągnąć tylko wówczas, gdy należytą uwagę poświęci się rzeczywistym przyczynom inflacji; podkreśla w związku z tym, że wzrost inflacji, który nastąpił przed nastaniem kryzysu finansowego, nie był spowodowany nadmiernym popytem wewnętrznym, ale gwałtownym wzrostem cen energii i żywności, podstawowych towarów oraz aktywów finansowych i nieruchomości;
7. podkreśla fakt, że konsekwentne ograniczanie wzrostu płac działa hamująco również na wzrost dochodów gospodarstw domowych, a tym samym na konsumpcję obywateli; dlatego też ostrzega, aby nie koncentrować się wyłącznie na ograniczaniu wzrostu płac jako metodzie stabilizacji cen i utrzymywania konkurencyjności; przypomina, że wzmożona konkurencja globalna doprowadziła już do presji na obniżkę płac, a wyższe ceny towarów i koszty energii obniżyły siłę nabywczą konsumentów UE; podkreśla, że płace realne należy kształtować zgodnie z rytmem wzrostu wydajności, aby zagwarantować stabilność podziału dochodów w perspektywie długoterminowej;
8. ponawia swoje wezwanie do lepszej koordynacji działań WTO, MFW, Rady Stabilności Finansowej i grupy Banku Światowego w celu zwalczania spekulacji i sprostania wyzwaniom, jakie stawia kryzys gospodarczy;
9. przypomina, że wahania kursów wymiany walut są przeszkodą dla światowego ożywienia gospodarczego i że niezbędna jest koordynacja polityki pieniężnej, by uniknąć powstania nierównowagi finansowej mogącej prowadzić do niestabilności makroekonomicznej; wzywa do zorganizowania światowej konferencji monetarnej pod auspicjami MFW, która stanowiłaby forum ogólnoświatowych konsultacji poświęconych kwestiom monetarnym;

Poprawa koordynacji i współpracy w polityce gospodarczej

10. podziela obawy Komisji dotyczące znacznych nierówności odnoszących się do rozwoju jednostkowych kosztów pracy, wskaźników wzrostu wydajności, coraz bardziej nierównomiernego podziału dochodów i dobrobytu, braku równowagi w obrotach bieżących i zróżnicowania stóp procentowych w UE oraz strefie euro, a także jest zaniepokojony brakiem skutecznych mechanizmów zapobiegania narastaniu tej nierównowagi;
11. zgodnie z propozycją zawartą w dokumencie roboczym towarzyszącym komunikatowi Komisji z dnia 7 maja 2008 r. w sprawie 10 lat istnienia unii gospodarczej i walutowej – sukcesy i wyzwania (COM(2008)0238) wzywa Komisję do opracowania narzędzi diagnostycznych i wskaźników, które umożliwią skuteczniejszy nadzór i ocenę istotnych wydarzeń gospodarczych w państwach członkowskich, w tym wielostronny nadzór jednostkowych kosztów pracy, rzeczywistych kursów wymiany walut, rynków finansowych i dziedzin polityki mających wpływ na konkurencyjność;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

12. odnotowuje zaniepokojenie, wyrażone przez Komisję w jej rocznym przeglądzie sytuacji w strefie euro w 2009 r., z powodu nierówności, jakie nagromadziły się w strefie euro, oraz przyjmuje do wiadomości czynniki, które Komisja określa jako dwa główne źródła nierównowagi: z jednej strony model wzrostu oparty na konkurencyjnym sektorze eksportowym, niewspierany przez popyt na rynku wewnętrznym, jest podatny na wszelkie zakłócenia, a z drugiej strony, przeciwnie – w niektórych państwach, gdzie występuje deficyt, nierównowaga mogła przybrać postać nadmiernego popytu krajowego, gwałtownego wzrostu cen mieszkań i zbyt rozrośniętego sektora budownictwa; w związku z tym proponuje, aby Komisja zbadała możliwości skutecznej poprawy ładu gospodarczego w strefie euro, w tym ustanowienia nowych mechanizmów zapobiegających pojawianiu się w przyszłości takiej nadmiernej nierównowagi oraz asymetrycznych wstrząsów, do których ona prowadzi;

13. podkreśla, że w swoim rocznym przeglądzie sytuacji w strefie euro w 2009 r. Komisja wyraźnie stwierdza, iż ustanowiony mechanizm koordynacji polityki w strefie euro nie zadziałał prawidłowo w czasie kryzysu; podziela pogląd Komisji, że pilnie potrzebny jest pogłębiony i rozszerzony nadzór makroekonomiczny, aby przyspieszyć skoordynowaną reakcję na kryzys;

14. z zadowoleniem przyjmuje wykorzystanie funduszy EBI oraz fakt, że państwa członkowskie wspólnie, choć w różnym stopniu, przyczyniły się do pokrycia antycyklicznych wydatków publicznych w czasie kryzysu, a środki te wykorzystano do częściowej rekompensaty ograniczonej wielkości europejskiego budżetu; ostrzega jednak przed nieumiarkowanym odwoływaniem się do EBI, co prowadziłoby do obchodzenia procedury budżetowej i pozbawiłoby Parlament możliwości wypowiedzania się na temat kierunków finansowania zatwierdzonych wydatków; przypomina w związku z tym, że EBI nie powinien zastępować budżetu UE;

15. zgadza się z Komisją, że nadzór i regulacja rynków finansowych, dyscyplina fiskalna oraz ograniczenie deficytu wewnętrznego i zewnętrznego mają kluczowe znaczenie dla pomyślnego rozwoju UGW;

16. podkreśla konieczność kompleksowego stosowania zasad paktu stabilności i wzrostu, zauważając jednocześnie, że zasady ustanowione w tym pakcie dotyczą tylko deficytu i długu publicznego; wskazuje, że ten instrument koordynacji polityki fiskalnej jedynie częściowo odnosi się do głównych przyczyn nierównowagi gospodarczej w strefie euro; uważa w związku z tym, że koordynacja fiskalna powinna wykraczać poza obecny zakres paktu stabilności i wzrostu;

17. podkreśla, że obecny kryzys gospodarczy i finansowy oraz ściślejsza koordynacja działań finansowych państw członkowskich, które przyjęły już euro, nie powinny doprowadzić do zamknięcia się strefy euro;

18. ponownie wyraża swój pogląd, iż koordynacja gospodarcza powinna przybrać formę zintegrowanej europejskiej strategii w dziedzinie gospodarki i zatrudnienia w oparciu o przyszłą strategię UE 2020, zintegrowane wytyczne, strategię trwałego wzrostu oraz programy konwergencji i stabilności;

Finanse publiczne

19. jest poważnie zaniepokojony nadzwyczaj wysokim zadłużeniem publicznym i jego przewidywanym gwałtownym wzrostem w latach 2010 i 2011;

20. podkreśla znaczenie skutecznego stosowania nowych przepisów zawartych w art. 136 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu poprawy koordynacji i zarządzania gospodarczego w strefie euro; oczekuje przyjęcia przez Komisję i przewodniczącego eurogrupy konkretnych wniosków w tej sprawie;

21. z zadowoleniem przyjmuje pierwsze roczne sprawozdanie Europejskiej Rady Konsultacyjnej ds. Zarządzania Statystyką i zgadza się m.in. z wnioskiem, że należy dążyć do wprowadzenia podstaw prawnych niezależności zawodowej krajowych organów statystycznych w tych państwach członkowskich, w których jeszcze tego nie zrobiono; oczekuje na ocenę Komisji (Eurostatu) w ramach jej rocznej kontroli przestrzegania kodeksu praktyki, jak przewiduje zalecenie Komisji w sprawie niezależności, wiarygodności i odpowiedzialności krajowych i wspólnotowych organów statystycznych (COM(2005)0217 końcowy);

Czwartek, 25 marca 2010 r.

22. jest zaniepokojony ograniczonymi zdolnościami państw członkowskich do stawienia czoła przyszłym spowolnieniom gospodarczym oraz do zaangażowania się w pilnie potrzebne inwestycje w wiedzę, modernizację sektora przemysłowego i w zrównoważony rozwój;
23. zgadza się z opinią, że dzięki zwiększeniu elastyczności ram prawnych zmieniony pakt stabilności i wzrostu z 2005 r. oferuje odpowiednie narzędzia koordynacji strategii wyjścia i stwarza odpowiednie pole manewru w okresie spowolnienia gospodarczego, umożliwiając wzmocnienie naprawy gospodarczej; jest jednak zdania, że po wyjściu z obecnej recesji, przestrzegając zmienionego paktu stabilizacji i wzrostu, trzeba będzie wzmocnić zapobiegawcze aspekty paktu, aby zapewnić, że w okresach wzrostu państwa członkowskie będą skutecznie unikały polityki procyklicznej;
24. podkreśla, że oceniając programy stabilności i konwergencji państw członkowskich, Komisja powinna nadać duże znaczenie wnioskowi ze swojego komunikatu w sprawie długoterminowej stabilności finansów publicznych w gospodarce wychodzącej z kryzysu (COM(2009)0545);
25. popiera stosowanie przez Komisję procedury nadmiernego deficytu w celu zmniejszenia deficytu publicznego i podkreśla znaczenie właściwie zaplanowanych w czasie, ambitnych, konkretnych i wymiernych programów równoważenia finansów publicznych w państwach członkowskich, począwszy od 2010 i 2011 r.;
26. wyraża swą głęboką troskę ewolucją deficytu w Grecji; wzywa do wyciągnięcia wniosków z tej sytuacji w związku z przyszłymi rozszerzeniami strefy euro, zwłaszcza w odniesieniu do jakości danych statystycznych;
27. uważa, że państwa członkowskie mające problemy z utrzymaniem swoich finansów publicznych w równowadze powinny być w pierwszej kolejności odpowiedzialne za rozwiązanie tych problemów, zwłaszcza za pośrednictwem stosowniejszej polityki podatkowej; wzywa państwa członkowskie do przyspieszenia tempa reform poprzez określone działania polityczne w celu usunięcia niedostatków zrównoważenia spowodowanych wysokimi poziomami zadłużenia i kosztami wynikającymi ze starzenia się populacji;
28. podkreśla, że pewne niedociągnięcia w strukturze UGW oraz częściowo polityka gospodarcza niektórych państw członkowskich strefy euro, jak również partnerskich krajów trzecich utrudniają państwom członkowskim uporządkowanie swoich finansów; ponownie wyraża przekonanie, że obecny mechanizm koordynacji polityki w strefie euro należy rozszerzyć, by radzić sobie w szczególności z obecną i przyszłą nierównowagą i rozbieżnościami w strefie euro; ubolewa w związku z tym, że rządy nie podjęły wiążących zobowiązań do umocnienia koordynacji w strefie euro;
29. wzywa Komisję do zaproponowania szeregu środków, które ułatwią państwom członkowskim przywrócenie równowagi ich finansów publicznych oraz sfinansowanie publicznych inwestycji poprzez:
- a) euroobligacje lub podobne środki mające na celu zmniejszenie kosztów odsetek za obsługę długu publicznego, biorąc pod uwagę fakt, że wahania stóp procentowych między państwami członkowskimi nie spadły poniżej poziomu sprzed kryzysu;
 - b) zachęcanie do współpracy podatkowej między państwami członkowskimi, obejmującej harmonogram wprowadzenia wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania przedsiębiorstw;
 - c) wprowadzenie sprawozdawczości dla każdego państwa, dotyczącej dochodów przedsiębiorstw i odprowadzanych z tego tytułu podatków;
30. ponownie wyraża swój pogląd, że podejmując decyzje dotyczące budżetów krajowych, rządy państw członkowskich powinny uwzględniać zintegrowane wytyczne oraz zalecenia dla poszczególnych państw, jak również ogólną sytuację budżetową w strefie euro; różne kalendarze podatkowe w poszczególnych krajach oraz główne założenia wykorzystywane do ustalania prognoz powinny być zharmonizowane, aby uniknąć rozbieżności spowodowanych wykorzystaniem różnych prognoz makroekonomicznych (dotyczących np. wzrostu światowego, wzrostu UE, ceny baryłki ropy i stóp procentowych) oraz innych parametrów;
31. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz określenia instrumentów poprawiających porównywalność budżetów krajowych pod względem wydatków w poszczególnych kategoriach;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

32. wzywa Komisję do przedstawienia jak najszybciej konkretnej propozycji dotyczącej sposobu, w jaki sektor finansowy powinien uczestniczyć w ponoszeniu kosztów kryzysu;

33. wzywa EBC, Komisję i państwa członkowskie należące do strefy euro, by sprzyjały procesowi integracji gospodarczej i pieniężnej w UE i wspierały rozszerzanie strefy euro;

34. wzywa EBC, by wspierał wysiłki państw członkowskich spoza strefy euro zmierzające do przyjęcia wspólnej waluty, zwłaszcza w przypadku państw członkowskich, które wykazały się zdolnością do zachowania dobrej i stabilnej dyscypliny fiskalnej;

Zmniejszenie zależności od zasobów i tworzenie większej liczby miejsc pracy w nowoczesnych, ekologicznie zrównoważonych sektorach przemysłu

35. przypomina, że kryzys nie usprawiedliwia opóźnień w walce ze zmianami klimatu i degradacją środowiska; podkreśla, że opóźnianie działań może być kosztowne zarówno z gospodarczego, jak i ze środowiskowego punktu widzenia oraz, że najlepszym sposobem na ograniczenie zależności od rzadkich zasobów oraz jednoczesne tworzenie miejsc pracy w nowoczesnych, ekologicznie zrównoważonych sektorach przemysłu jest wzrost wydajności energetycznej i efektywności zasobów, a także przejście na trwałe odnawialne źródła energii;

36. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zdecydowanego zwiększenia wysiłków w tym względzie i zwraca się do EBC i Komisji o uwzględnienie tej kwestii w ich regularnie przedstawianych raportach gospodarczych;

37. wzywa eurogrupę do przyjęcia środków niezbędnych, by ułatwić wejście do strefy euro tych państw członkowskich, które czynią o to starania i spełniają odpowiednie warunki;

Reprezentowanie strefy euro na zewnątrz

38. ponownie stwierdza, że mimo kryzysu wysiłki na rzecz wspólnego międzynarodowego reprezentowania strefy euro nie przyniosły większych postępów;

39. wyraża opinię, że w agendzie politycznej UGW główne miejsce zajmują m.in. wyzwania stawiane przez wschodzące gospodarki azjatyckie; ubolewa, że mimo wzrastającej globalnej roli euro jako waluty rezerwowej próby lepszego reprezentowania strefy euro na zewnątrz nie przyniosły postępów; podkreśla, że strefa euro musi opracować międzynarodową strategię, która byłaby współmierna do międzynarodowego statusu jej waluty;

40. przypomina również, że należy zająć się także światową nierównowagą związaną z wahaniami kursów wymiany walut, między innymi dolara amerykańskiego i renminbi (juana) w stosunku do euro, by uniknąć kryzysów finansowych w przyszłości; wzywa eurogrupę, Radę i EBC do odpowiedniego zwiększenia koordynacji działań w sferze polityki wymiany walut;

41. podkreśla znaczenie konkluzji grupy G-20 w sprawie światowej nierównowagi oraz działań poszczególnych stref gospodarczych niezbędnych do zrównoważenia ich gospodarki; wskazuje na znaczenie kursów wymiany walut w przygotowaniach do kolejnych szczytów G20; jest zdania, że w UE przygotowania takie powinny być przejrzystsze i że Parlament powinien być o nich informowany;

*

* *

42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich, a także eurogrupie oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu i Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Drugi europejski szczyt w sprawie Romów

P7_TA(2010)0085

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie drugiego europejskiego szczytu w sprawie Romów

(2011/C 4 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 8, 9, 10, 18, 19, 20, 21, 151, 153 i 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które zobowiązują państwa członkowskie do zapewnienia wszystkim obywatelom równych szans oraz do podnoszenia ich warunków życia i pracy,
- uwzględniając art. 2 i 3 Traktatu o Unii Europejskiej, które umożliwiają UE podejmowanie odpowiednich działań przeciwko dyskryminacji wszystkich obywateli oraz propagowanie poszanowania praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie sytuacji Romów w Unii Europejskiej⁽¹⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie sytuacji kobiet romskich w Unii Europejskiej⁽²⁾, z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie stosowania dyrektywy 2004/38/WE w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich⁽³⁾, z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie europejskiej strategii dotyczącej Romów⁽⁴⁾, z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie spisu Romów we Włoszech w oparciu o pochodzenie etniczne⁽⁵⁾ oraz z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie sytuacji społecznej Romów i ułatwienia im dostępu do rynku pracy UE⁽⁶⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne⁽⁷⁾, dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽⁸⁾, decyzję ramową Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania na mocy przepisów prawa karnego pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii⁽⁹⁾, która przewiduje zbliżenie przepisów ustawowych i wykonawczych, jakie państwa członkowskie powinny stosować w odniesieniu do wykroczeń popełnianych z pobudek rasistowskich lub ksenofobicznych, a także dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich⁽¹⁰⁾, która gwarantuje wszystkim obywatelom prawo do swobodnego przemieszczania się na całym terytorium UE, pod warunkiem, że pracują lub szukają pracy, studiują albo posiadają wystarczające zasoby lub są na emeryturze,
- uwzględniając sprawozdania dotyczące Romów, rasizmu i ksenofobii w państwach członkowskich UE w 2009 r., opublikowane przez Agencję Praw Podstawowych⁽¹¹⁾, oraz sprawozdania Thomasa Hammarberga, komisarza Rady Europy ds. praw człowieka,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z grudnia 2007 r. i z czerwca 2008 r., konkluzje Rady do Spraw Ogólnych z grudnia 2008 r. oraz konkluzje Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów dotyczące integracji Romów, przyjęte w dniu 8 czerwca 2009 r. w Luksemburgu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0151.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0244.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0534.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0035.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0361.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0117.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 55.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

⁽¹¹⁾ Sprawozdanie w sprawie rasizmu i ksenofobii w państwach członkowskich UE w 2009 r.; European Union Minorities and Discrimination Survey, Data in Focus Report: The Roma in 2009; Sytuacja obywateli UE pochodzenia romskiego przemieszczających się i osiedlających w innych państwach członkowskich UE; Warunki mieszkaniowe Romów i ludności wędrowniej w Unii Europejskiej: sprawozdanie porównawcze.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- uwzględniając ogłoszenie w 2005 r. Dekady Integracji Romów oraz ustanowienie Funduszu na rzecz Edukacji Romów przez szereg państw członkowskich UE, krajów kandydujących oraz innych krajów, w których instytucje Unii Europejskiej są poważnie zaangażowane,
 - uwzględniając pierwszy europejski szczyt w sprawie Romów, który odbył się w Brukseli w dniu 16 września 2008 r., oraz zbliżający się drugi europejski szczyt w sprawie Romów, który odbędzie się w Kordobie (Hiszpania) w dniu 8 kwietnia 2010 r. jako jedno z kluczowych wydarzeń hiszpańskiej prezydencji w Radzie,
 - uwzględniając sprawozdanie przygotowywane na koniec 2010 r. przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych PE, dotyczące strategii UE w dziedzinie integracji Romów,
 - uwzględniając dziesięć wspólnych podstawowych zasad integracji Romów,
 - uwzględniając pytania z dnia 12 lutego 2010 r. (O-0017/2010 – B7-0013/2010, O-0018/2010 – B7-0014/2010) i z dnia 24 lutego 2010 r. (O-0028/2010 – B7-0202/2010, O-0029/2010 – B7-0203/2010) skierowane do Rady i Komisji, dotyczące drugiego europejskiego szczytu w sprawie Romów,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że 10 do 12 milionów europejskich Romów nadal odczuwa poważną dyskryminację systemową, a w wielu przypadkach żyje w skrajnym ubóstwie i doświadcza wykluczenia społecznego; mając na uwadze, że większość europejskich Romów została obywatelami UE po rozszerzeniach w 2004 i 2007 r., a zatem im i ich rodzinom przysługuje prawo do swobodnego przemieszczania się i osiedlania na terytorium państw członkowskich,
- B. mając na uwadze, że sytuacja europejskich Romów, od dawna obecnych w wielu krajach europejskich, różni się od sytuacji europejskich mniejszości narodowych i w związku z tym wymaga zastosowania szczególnych środków na szczeblu europejskim,
- C. mając na uwadze, że w szczególnie trudnej sytuacji znajduje się wielu Romów i wiele wspólnot romskich, które postanowiły osiedlić się w państwie członkowskim UE, którego nie są obywatelami,
- D. mając na uwadze, że UE dysponuje szeregiem instrumentów, które może wykorzystać w walce z wykluczeniem Romów; należą do nich np. nowe rozwiązania wprowadzone w funduszach strukturalnych, pozwalające przeznaczyć do 2 % środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na wydatki mieszkaniowe na rzecz społeczności zmarginalizowanych (przepis ten zacznie obowiązywać przed końcem 2010 r.), a także możliwości istniejące już w Europejskim Funduszu Społecznym,
- E. mając na uwadze, że dyrektywa Rady 2000/43/WE nie została odpowiednio przetransponowana ani w pełni wdrożona przez wszystkie państwa członkowskie,
- F. mając na uwadze, że Unia Europejska niejednokrotnie zobowiązywała się do czynnego wspierania zasad równości szans i integracji społecznej ludności romskiej w całej Europie,
- G. mając na uwadze, że w ubiegłym roku w środkach masowego przekazu i wystąpieniach politycznych w niektórych państwach członkowskich UE odnotowano znaczny wzrost niechęci do Romów, wzrosła też częstotliwość aktów przemocy wobec nich, dokonywanych na tle rasowym,
- H. mając na uwadze, że postępy w zwalczaniu dyskryminacji wobec Romów poprzez gwarantowanie ich praw do edukacji, zatrudnienia, opieki zdrowotnej i mieszkania są nierównomierne i powolne zarówno w państwach członkowskich, jak i w krajach kandydujących,
- I. mając na uwadze konieczność zwrócenia szczególnej uwagi na osoby będące ofiarami dyskryminacji wielorakiej,
- J. mając na uwadze, że należy zwiększyć poziom reprezentacji Romów w strukturach rządowych i administracji publicznej w państwach członkowskich,

Czwartek, 25 marca 2010 r.

1. potępia rosnącą ostatnio w niektórych państwach członkowskich UE niechęć do Romów (romofobię), przejawiającą się w regularnym nawoływaniu do nienawiści i atakach antyromskich;
2. uważa, że walka z dyskryminacją ogólnoeuropejskiej wspólnoty Romów wymaga kompleksowego podejścia na szczeblu europejskim;
3. wyraża zaniepokojenie dyskryminacją dotyczącą Romów w obszarze edukacji (zwłaszcza w formie segregacji), mieszkalnictwa (zwłaszcza w formie przymusowych eksmisji i warunków mieszkaniowych niespełniających norm, często w gettach), zatrudnienia (wyjątkowo niski poziom zatrudnienia) oraz równego dostępu do systemów opieki zdrowotnej i innych usług publicznych, a także przybierającą postać uderzająco niskiego udziału w życiu politycznym; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia ścisłego przestrzegania przepisów dotyczących równych szans przy wdrażaniu programów operacyjnych, by realizowane projekty nie prowadziły do bezpośredniego lub pośredniego wzmocnienia segregacji i wykluczenia Romów; podkreśla, że w dniu 10 lutego 2010 r. przyjął sprawozdanie w sprawie kwalifikowalności działań w zakresie budownictwa mieszkaniowego dla zmarginalizowanych społeczności, które przewiduje – w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego – interwencje w obszarze mieszkalnictwa na rzecz grup znajdujących się w trudnej sytuacji, a także wzywa do szybkiego wdrożenia zmienionego rozporządzenia, by państwa członkowskie mogły aktywnie skorzystać z tej możliwości; uważa w związku z tym, że mieszkanie to warunek niezbędny do zapewnienia integracji społecznej; wzywa Komisję, by zapewniła Romom dostęp do nowo przyjętego instrumentu mikrofinansowego w celu wsparcia ich integracji na rynku pracy;
4. przyznaje, że na kwestię pełni praw obywatelskich Romów oraz ich udziału w życiu społeczno-gospodarczym wpływa utrwalona w historii dyskryminacja i napiętnowanie społeczne; uważa, że włączaniu kwestii integracji Romów do głównego nurtu polityki powinny towarzyszyć proaktywne środki mające na celu przezwyciężanie dawnej i obecnej dyskryminacji; wzywa Komisję, by poświęciła temu problemowi należytą uwagę w swoim podejściu do integracji Romów;
5. uważa, że UE i państwa członkowskie są współodpowiedzialne za wspieranie integracji Romów i zagwarantowanie praw należnych im jako obywatelom europejskim oraz że muszą one nie zwlekając nasilić starania o widoczne rezultaty w tej dziedzinie; wzywa państwa członkowskie i instytucje UE do przyjęcia środków niezbędnych do stworzenia odpowiednich społeczno-politycznych warunków urzeczywistnienia integracji Romów, na przykład poprzez wspieranie publicznych kampanii edukacyjnych na rzecz tolerancji skierowanych do ludności nieromskiej i poświęconych kulturze romskiej i integracji Romów, zarówno w krajach, których są oni obywatelami, jak i w europejskich krajach pobytu;
6. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów dotyczące integracji Romów, przyjęte w dniu 8 czerwca 2009 r. w Luksemburgu, które obejmują wspólne podstawowe zasady integracji Romów, oraz zachęca Komisję i państwa członkowskie do ich uwzględniania „przy tworzeniu i realizowaniu polityki obrony praw podstawowych i równości płci, walki z dyskryminacją, ubóstwem i wykluczeniem społecznym oraz dostępu do edukacji, mieszkań, opieki zdrowotnej, zatrudnienia, usług społecznych, wymiaru sprawiedliwości, sportu i kultury, a także w stosunkach UE z państwami trzecimi”; z zadowoleniem przyjmuje skierowany do Komisji wniosek o „podjęcie konkretnych działań w celu zwiększenia skuteczności wspólnotowych instrumentów i strategii politycznych istotnych dla integracji Romów”;
7. ze względu na nagły charakter problemu wyraża głębokie zaniepokojenie dotychczasowym brakiem reakcji Komisji na jego wniosek z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie przygotowania we współpracy z państwami członkowskimi europejskiej strategii w sprawie Romów, nastawionej na lepszą koordynację i wspieranie wysiłków służących poprawie sytuacji ludności romskiej;
8. w związku z tym ponownie wzywa Komisję do opracowania wszechstronnej europejskiej strategii mającej na celu włączenie społeczne Romów jako instrumentu walki z marginalizacją i dyskryminacją Romów w Europie;
9. oczekuje, że po najbliższym europejskim szczycie w sprawie Romów Komisja przedstawi komunikat, w którym przeanalizuje istniejące strategie polityczne i instrumenty służące poprawie integracji Romów oraz czynniki, które sprawiły, że dotychczasowe postępy okazały się niezadowalające; wzywa do zawarcia w tym komunikacie jasnych celów i mechanizmów przyszłego tworzenia polityki na rzecz Romów;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

10. wzywa nowych komisarzy, by nadali priorytetowy charakter kwestiom romskim wchodzącym w zakres ich kompetencji oraz by w trybie pilnym ustanowili skuteczny system koordynacji między komisarzami a dyrekcjami generalnymi w celu rozwiązywania problemów Romów na szczeblu UE; wzywa Komisję do wyznaczenia jednego z komisarzy jako odpowiedzialnego za koordynowanie polityki dotyczącej Romów;

11. zachęca instytucje UE, by włączały społeczności romskie – od szczebla najniższego do szczebla międzynarodowych organizacji pozarządowych – w proces tworzenia kompleksowej polityki UE na rzecz Romów we wszystkich aspektach planowania, wdrażania i nadzoru oraz by skorzystały z doświadczeń Dekady Integracji Romów 2005-2015, planu działań OBWE oraz zaleceń Rady Europy, ONZ i samego Parlamentu Europejskiego; wzywa do mobilizacji społeczności Romów, by wspólnie realizować politykę integracji, ponieważ może ona przynieść dobre efekty tylko wtedy, gdy wszystkie zainteresowane strony będą w niej w pełni uczestniczyć;

12. wzywa Komisję, by przyjęła przekrojowe podejście do kwestii dotyczących Romów i opracowała dodatkowe propozycje na rzecz spójności polityki na szczeblu europejskim w odniesieniu do społecznej integracji Romów, a także by skłoniła państwa członkowskie do wzmożenia starań o osiągnięcie widocznych wyników, zachęciła do krytycznej analizy niepowodzenia działań politycznych, ułatwiła wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi oraz wyciągnęła wszelkie możliwe wnioski z projektu pilotażowego dotyczącego Romów w celu wykorzystania ich w głównym nurcie polityki;

13. zachęca organizatorów szczytu oraz UE do określenia wyraźnego dalszego kierunku działań politycznych w związku z konkluzjami szczytu, aby uniknąć powtórzenia się sytuacji z przeszłości, kiedy to nie przyjęto ani konkluzji politycznych, ani konkretnych propozycji; jest zdania, że szczyt nie powinien być jedynie okazją do wygłaszania oświadczeń, ale powinien skoncentrować się na strategicznych zobowiązaniach politycznych będących wyrazem politycznej woli stworzenia pomostu między społecznościami romskimi a większościami grupami społecznymi;

14. wzywa Komisję i Radę do wykorzystania istniejących inicjatyw, np. Dekady Integracji Romów, do zwiększenia skuteczności wysiłków podejmowanych w tej dziedzinie;

15. uważa, że należy ustanowić kompleksowy program rozwoju, ukierunkowany równocześnie na wszystkie odpowiednie dziedziny polityki i umożliwiający natychmiastową interwencję w gettach borykających się z poważnymi trudnościami strukturalnymi;

16. podkreśla, że same środki antydyskryminacyjne nie wystarczą, by ułatwić integrację społeczną Romów, oraz że konieczne są uzgodnione starania Wspólnoty w oparciu o solidną podstawę prawną, by skoordynować działania podmiotów instytucjonalnych i społecznych oraz zmusić zainteresowane strony do wywiązania się z podjętych zobowiązań; w związku z tym uznaje również potrzebę jasnych zobowiązań prawnych i poważnych środków budżetowych;

17. zaleca, by Rada przyjęła wspólne stanowisko w sprawie funduszy strukturalnych i przedakcesyjnych, odzwierciedlające europejskie zaangażowanie polityczne w pełne wykorzystanie możliwości wspierania integracji Romów, jakie dają te fundusze, oraz w zapewnianie pełnego uwzględniania wspólnych podstawowych zasad dotyczących integracji Romów we wszelkich przeglądach programów operacyjnych, w tym w perspektywie kolejnego okresu planowania; wzywa Komisję, by przeanalizowała i oceniła dotychczasowe społeczne skutki inwestycji na rzecz grup znajdujących się w trudnej sytuacji, realizowanych z wykorzystaniem funduszy przedakcesyjnych i strukturalnych, by wyciągnęła z nich wnioski i opracowała nowe strategie i zasady w tym obszarze, jeżeli uzna to za niezbędne;

18. podkreśla, że kraje kandydujące należy jak najszybciej zaangażować w starania o integrację Romów na szczeblu europejskim, ponieważ negocjacje w sprawie przystąpienia do UE to wyjątkowa okazja do zapoczątkowania istotnych zmian w polityce rządów wobec Romów;

19. nalega, by państwa członkowskie zapewniły zgodność wszelkich środków mających bezpośredni lub pośredni wpływ na obywateli UE pochodzenia romskiego z zasadami określonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z dyrektywą o równym traktowaniu bez względu na pochodzenie rasowe, która wyraźnie zakazuje bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji; wyraża zaniepokojenie przymusową repatriacją Romów do krajów Bałkanów Zachodnich, gdzie mogliby oni być narażeni na bezdomność i dyskryminacje w dziedzinie edukacji, ochrony społecznej i zatrudnienia, oraz wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie, by zapewniły przestrzeganie praw podstawowych, między innymi poprzez świadczenie odpowiedniej pomocy i prowadzenie monitoringu;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

20. podkreśla niepewną sytuację wielu Romów, którzy, korzystając z przysługującego im prawa do swobodnego przemieszczania się na terenie UE, wyemigrowali do innego państwa członkowskiego; podkreśla, że wszelkie środki przyjmowane wobec tych grup muszą być zgodne z europejskimi normami i prawodawstwem, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustalenia konieczności wprowadzenia skoordynowanego europejskiego podejścia;

21. podkreśla znaczenie zaangażowania organów lokalnych dla zapewnienia skutecznego wdrażania działań wspierających integrację Romów i zwalczanie dyskryminacji; wzywa Komisję do opracowania zaleceń dla państw członkowskich z myślą o zachęceniu organów lokalnych do lepszego wykorzystania możliwości, jakie dają fundusze strukturalne, w celu wspierania integracji Romów, w tym obiektywnego monitorowania realizacji projektów;

22. podkreśla znaczenie organizacji romskich na szczeblu Wspólnoty jako czynnika kluczowego dla powodzenia polityki integracji społecznej, a także konieczność aktywnego udziału przedstawicieli Romów we wszystkich inicjatywach mających na celu propagowanie ich praw oraz integrację ich społeczności; uważa, że do priorytetów przekrojowych należą długofalowe strategie tworzenia zawodowego i organizacyjnego potencjału Romów oraz rozwijania romskich zasobów ludzkich; podkreśla, że zasadnicze znaczenie dla przyspieszenia integracji społecznej Romów ma niezależność polityczna i umocnienie samoorganizacji Romów pod względem zasobów finansowych, akademickich i ludzkich;

23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich i krajów kandydujących, Radzie Europy oraz OBWE.

Priorytety dotyczące budżetu na rok 2011 - sekcja III - Komisja

P7_TA(2010)0086

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie priorytetów dotyczących budżetu na rok 2011 – Sekcja 3 – Komisja (2010/2004(BUD))

(2011/C 4 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 313 i 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne (PMI) z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾,
- uwzględniając zaktualizowane programowanie finansowe Komisji na lata 2007–2013, przedłożone zgodnie z pkt 46 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010,
- uwzględniając wyniki posiedzenia komitetu pojednawczego z dnia 18 listopada 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0033/2010),

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Ogólne aspekty budżetowe

1. zauważa, że w odniesieniu do roku 2011 wieloletnie ramy finansowe (WRF) na lata 2007-2013 przewidują łączny poziom środków na pokrycie zobowiązań w wysokości 142 629 mld euro, co stanowi maksymalny potencjalny wzrost o jedynie 0,83 % w stosunku do budżetu na rok 2010 w formie przyjętej przez Parlament Europejski (141 453 mld euro w środkach na pokrycie zobowiązań); zauważa, że poziom środków na płatności ustalono na 134 263 mld euro, czyli o 9,2 % więcej niż w budżecie na rok 2010 (122 937 mld euro w środkach na płatności); przypomina, że kwoty te stanowią zaledwie ok. 1 % DNB UE i są znacznie niższe niż w obowiązującej decyzji dotyczącej zasobów własnych;
2. wskazuje, że rozbieżność między środkami na pokrycie zobowiązań a środkami na płatności w WRF wynosi 8 366 mld euro; przypomina, że pomimo różnicy wynoszącej jedynie 6 689 mld euro w WRF na 2010 r. budżet przyjęty na rok 2010 wykazuje różnicę w wysokości 18 515 mld euro z powodu dalszych ograniczeń w płatnościach; ponownie daje wyraz swoim obawom związanym ze spotęgowaną rozbieżnością między środkami na pokrycie zobowiązań a środkami na płatności, która na dłuższą metę prowadzi do deficytów, i podkreśla, że w trakcie procedury budżetowej uczyni co w jego mocy, aby utrzymać tę rozbieżność na stabilnym i rozsądnym poziomie;
3. przypomina, że oprócz rozważań dotyczących pułapów WRF na pozostałe lata (2011-2013) władza budżetowa była zmuszona do kilkakrotnego przeglądu WRF, jako że nie umożliwiały one UE właściwego i zadowalającego reagowania na różne wyzwania, które pojawiły się w ostatnich latach; podtrzymuje przekonanie, że absolutnie konieczny jest gruntowny przegląd i zmiana WRF; zwraca się do Komisji Europejskiej, aby do końca pierwszego półrocza 2010 r. opublikowała sprawozdanie w sprawie funkcjonowania obecnego PMI oraz w sprawie przeglądu śródkresowego WRF na podstawie deklaracji 1 i 3 zawartych w PMI z dnia 17 maja 2006 r., wraz z konkretnymi propozycjami dostosowania i zmian obecnego PMI;
4. wskazuje, że budżet na rok 2011 jest czwartym spośród siedmiu budżetów składających się na bieżące WRF, i podkreśla, że pkt 37 PMI, dotyczący 5 % marginesu elastyczności legislacyjnej, jest obecnie w pełni zasadny, ponieważ obydwie organy władzy budżetowej mają jaśniejszy obraz wad istniejących programów, jak również pozytywnych zmian w tych programach; przypomina, że niezależnie od przepisów PMI zapewnienie odpowiedniego stopnia elastyczności w budżecie UE jest wstępnym warunkiem jego skutecznego i pożytecznego wykonania; oczekuje, że rozporządzenie Rady dotyczące WRF zostanie przyjęte w oparciu o COM(2010)0072 wersja ostateczna, a planowane PMI w oparciu o COM(2010)0073 wersja ostateczna, w celu umożliwienia większej elastyczności;
5. wskazuje, że wzmocnienie szeregu strategii politycznych na szczeblu UE po wejściu w życie Traktatu z Lizbony powinno się logicznie wiązać z dodatkowymi możliwościami finansowymi UE;
6. w kontekście śródkresowych przeglądów programów podlegających procedurze współdecyzji zwraca się do Komisji o dostarczenie mu szczegółowego omówienia konsekwencji budżetowych w odniesieniu do wszystkich działań;
7. z zadowoleniem zauważa, że według własnej oceny Komisji z lipca 2009 r. większość opisów zadań przedstawionych wraz ze wstępnym preliminarzem budżetowym na rok 2010 zawierała jasne i zwięzłe uzasadnienie wartości dodanej UE oraz obejmowała cele i wskaźniki zgodne z zasadą SMART (tj. konkretne, wymierne, osiągalne, stosowne i terminowe) oraz zorientowane na wyniki; podkreśla jednak, że potrzebna jest poprawa jakości rezultatów wydatkowania i lepsze wykorzystanie wyników ocen; ubolewa nad faktem, że wahania w przydziale środków były rzadko uzasadniane danymi dotyczącymi wyników; oczekuje zatem, że Komisja odpowiednio poprawi swoje opisy zadań na 2011 r.;
8. podkreśla, że pozostałe konieczne w tym względzie usprawnienia, zwłaszcza dotyczące dyrekcji generalnych w obszarze RELEX oraz okresu przedakcesyjnego, są kluczowe zarówno dla zapewnienia bardziej świadomego podejmowania decyzji przez władzę budżetową, jak i dla czerpania pełnej korzyści z wprowadzenia budżetowania zadaniowego oraz programowania i planowania strategicznego w Komisji, szczególnie biorąc pod uwagę nowe zadania i wyzwania związane z Traktatem z Lizbony;

Priorytety w odniesieniu do budżetu na rok 2011

9. przypomina, że UE, w ramach ograniczeń nałożonych przez WRF, była w stanie znaleźć pewną europejską wartość dodaną w wysiłkach poczynionych na szczeblu krajowym w państwach członkowskich mających na celu przezwycięzenie kryzysu gospodarczego i finansowego, przyjmując europejski plan naprawy gospodarczej, ale zauważa, że ogólna sytuacja gospodarcza w UE wciąż nie jest zadowalająca;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

10. podkreśla, że młodzież ma ogromne znaczenie tak dla teraźniejszości, jak i dla przyszłości UE oraz że należy zwrócić na nią szczególną uwagę podczas określania priorytetów średnio- i długoterminowych; podkreśla, że młodzież stanowi centralny element strategii społecznych i strategii służących włączeniu społecznemu oraz że potencjał innowacyjny jest bogactwem, na którym UE powinna się opierać, mającym kluczowe znaczenie dla rozwoju i wzrostu gospodarczego; przypomina, że inwestowanie w młodzież i w edukację to inwestowanie w teraźniejszość i w przyszłość, jak stwierdzono w strategii UE na rzecz młodzieży, oraz że te skoordynowane i wielodyscyplinarne inwestycje muszą rozpocząć się niezwłocznie, stanowiąc zagadnienie o charakterze przekrojowym;

11. podkreśla, że polityka wobec młodzieży musi być szeroko zakrojona i obejmować zdolność osób do wielokrotnych zmian stanowiska i statusu na przestrzeni życia poprzez swobodne poruszanie się między praktykami zawodowymi, środowiskami akademickimi lub zawodowymi oraz szkoleniami zawodowymi; jednym z celów powinno być przechodzenie z systemu edukacyjnego na rynek pracy;

12. uważa, że należy wprowadzić instrumenty wspierające naukę języków i dialog międzykulturowy, stanowiące centralny element działań sektora publicznego dotyczących młodzieży; mogłoby to spowodować wzrost świadomości kwestii europejskich w społeczeństwie, prowadzący do powstawania coraz bardziej zakorzenionej tożsamości europejskiej;

13. przypomina o znaczeniu innowacji i agendy cyfrowej dla rozwoju gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w Europie oraz wskazuje, że należy poświęcić szczególną uwagę nowym umiejętnościom, np. w zakresie IT, oraz aspektom dotyczącym przedsiębiorczości; podkreśla, że priorytety w zakresie badań, innowacji i agendy cyfrowej są elementami kluczowymi dla trwałego rozwoju w Europie, oraz przypomina o znaczeniu niektórych programów przyczyniających się do realizacji tego celu, takich jak Europejski Instytut Innowacji i Technologii;

14. jest przekonany w kontekście globalnego spowolnienia gospodarczego, że UE powinna skupić wysiłki na czynnym wspieraniu innowacyjnych, a w szczególności ekologicznych technologii, które przyczyniają się znacząco do przezwyciężenia kryzysu gospodarczego, do zapewnienia MŚP dostępu do rynków oraz do uczynienia z UE czołowej, stabilnej i konkurencyjnej gospodarki; zauważa, że należy zapewnić płynne wdrażanie programów badawczo-rozwojowych z myślą o osiągnięciu tego celu;

15. w tym kontekście podkreśla, że MŚP odgrywają decydującą rolę w rozwoju strukturalnie słabych regionów szczególnie na obszarach wiejskich, a tym samym w pobudzaniu całej gospodarki w UE; dlatego zwraca uwagę, że należy uruchomić więcej projektów pilotażowych przeznaczonych dla MŚP i służących rozwojowi obszarów wiejskich;

16. przypomina w związku z tym, że innowacyjne wyniki badań najprawdopodobniej będą miały decydujący wpływ pod względem działalności gospodarczej, i uważa, że obecnie UE powinna być w pełni przygotowana do dostarczenia koniecznych zachęt finansowych na wszystkich szczeblach administracji – krajowym, regionalnym lub lokalnym; uważa, że ta europejska wartość dodana, dopełniająca krajowe działania na rzecz wspierania działalności badawczej, spotęguje skutki uboczne korzystne dla wszystkich państw członkowskich;

17. podkreśla, że mobilność – będącą jedną ze swobód zapisanych w traktatach i podstawowym warunkiem funkcjonowania prawdziwego rynku wewnętrznego UE – należy traktować jako jeden z wstępnych warunków wszelkich działań wspierających na rzecz młodzieży; dlatego zwraca uwagę na znaczenie strukturyzacji budżetu UE w celu odzwierciedlenia m.in. zwiększenia mobilności młodzieży;

18. zaznacza, że transport jest istotnym elementem gospodarki europejskiej, umożliwiającym przepływ ludzi, towarów i wiedzy ponad granicami; podkreśla, że transport stanowi wektor równości i mobilności społecznej, w szczególności dla osób młodych, ponieważ otwiera możliwości i poprawia wymianę w dziedzinie wiedzy i szkoleń;

19. jest zdania, że wspieranie przedsiębiorczości oraz MŚP stanowi fundament polityki UE wobec młodzieży i w dziedzinie innowacji; jest przekonany, że należy potwierdzić wsparcie dla wszystkich programów i instrumentów mających na celu promowanie przedsiębiorczości, także na obszarach wiejskich, udzielanie pomocy nowo powstałym przedsiębiorstwom w początkowej fazie ich działalności oraz wymianę doświadczeń między młodymi przedsiębiorcami; przypomina w związku z tym o roli pełnionej przez „Small Business Act”, który ułatwia MŚP dostęp do finansowania i do zamówień publicznych, a także wspiera rozwój umiejętności i potencjału innowacyjnego; przypomina, że w ostatnich latach przedstawił szereg projektów pilotażowych i działań przygotowawczych z myślą o wspieraniu młodych przedsiębiorców, promowaniu wzajemnych powiązań między MŚP i poprawie mobilności pracowników, oraz podkreśla, że będzie ściśle monitorował wnioski legislacyjne, które zostaną przedstawione po zakończeniu tych projektów i działań;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

20. mając na uwadze ważną rolę, jaką młodzież będzie musiała odegrać w wychodzeniu z obecnego kryzysu finansowego i gospodarczego, uważa, że również w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego należy uwypuklić i zwiększyć wspieranie równości szans oraz skuteczniejsze ułatwianie przechodzenia od edukacji do integracji na rynku pracy, ponieważ UE nie może już pozwolić sobie na to, by zwłaszcza młodzież odczuwała skutki ubóstwa, złych systemów edukacyjnych i wysokiego bezrobocia;

21. przypomina, że rok 2011 został ogłoszony Europejskim Rokiem Wolontariatu Propagującego Aktywność Obywatelską, zaś rok 2010 – Europejskim Rokiem Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym; wskazuje, że wolontariat odgrywa kluczową rolę w wielu tak zróżnicowanych i odmiennych sektorach, jak m.in. edukacja, zdrowie, opieka społeczna i polityka rozwoju, oraz że dzięki niemu ludzie mogą zdobywać nowe umiejętności i kompetencje, co zwiększa ich szanse na zatrudnienie i przyczynia się do włączenia społecznego;

22. zaznacza, że zmiany klimatu wywierają skutki na środowisko naturalne, gospodarkę i społeczeństwo Europy; w tym kontekście podkreśla znaczenie zintegrowanego i skoordynowanego podejścia na szczeblu UE, mającego na celu wsparcie i wzmocnienie działań na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym; uważa, że należy koniecznie opracować dalsze właściwe rozwiązania polityczne oraz rozwijać bazę wiedzy, udostępnianą również innym krajom; podtrzymuje przekonanie, że budżet UE wciąż nie odzwierciedla zadowalająco tych ogólnych starań na rzecz złagodzenia zmian klimatycznych;

23. uważa, że priorytety te są wyrazem wspólnych starań o stawianie obywateli UE na pierwszym miejscu, co powinno pozostać jednym z priorytetów UE;

24. podkreśla wagę ponadnarodowej współpracy regionów w ramach Euroregionów oraz ich znaczenie dla pogłębienia integracji europejskiej; dlatego wzywa do ustanowienia większej liczby projektów pilotażowych wspierających transgraniczną współpracę gospodarczą, społeczną i kulturalną pomiędzy regionami w UE;

25. z zadowoleniem przyjmuje dokument roboczy Komisji w sprawie przyszłej strategii UE 2020 ⁽¹⁾, w którym określono trzy główne siły napędowe przyszłości UE, zarazem odnosząc się do rzeczywistych wyzwań stojących przed UE, i który stanowi podstawę szerokiej debaty na temat strategii gospodarczej UE; uważa, że w strategii tej należy położyć większy nacisk na walce z bezrobociem; podkreśla jednak – w związku z wyznaczonymi priorytetami dotyczącymi budżetu na rok 2011 – że należy podjąć jasne, proaktywne działania w celu większego wypełnienia strategii UE 2020 treścią, szczególnie w dziedzinie zmian klimatycznych, środowiska i polityki społecznej, oraz stwierdza stanowczo, że strategia ta nie powinna stać się kolejną nieprecyzyjną i czysto orientacyjną tabelą wyników dla państw członkowskich; nie zgadza się na powielanie frustrującego doświadczenia strategii lizbońskiej, kiedy to Rada systematycznie obcinała linie budżetowe wspierające wysiłki zgodne z uzgodnioną strategią;

26. zwraca się zatem o podjęcie w trakcie procedury budżetowej jasnych i ambitnych zobowiązań zgodnych z powyższymi priorytetami, tak aby utorować drogę do ukończenia strategii UE 2020 i zademonstrować gotowość UE do przejęcia przywództwa w tych kluczowych dziedzinach; oczekuje, że wniosek Komisji w sprawie projektu budżetu będzie na miarę tej ambicji, i byłby rozczarowany, gdyby stracono okazję do rozpoczęcia procedury budżetowej w sposób współmierny do przyszłych wyzwań;

27. podkreśla, że zamierza wykorzystać wszelkie środki określone w PMI z dnia 17 maja 2006 r. w celu zmobilizowania funduszy na te priorytety, i zaznacza, że ten ciężar finansowy może wymagać przesunięcia funduszy z innych instrumentów lub programów; uważa, że zadanie to powinno opierać się nie tylko na ilościowym monitorowaniu istniejących programów, lecz również na drobiazgowym i gruntownym monitorowaniu jakościowym; uważa, że Komisja Budżetowa powinna opierać się na pracach podjętych w tym zakresie przez wyspecjalizowane komisje PE, poprawiając tym samym jakość wydatków i zwiększając europejską wartość dodaną, co ma istotne znaczenie w kontekście ograniczeń w finansach publicznych;

28. uważa, że konieczna jest jasna i kompleksowa prezentacja budżetu UE, i zamierza uważnie obserwować programowanie finansowe i zmiany wprowadzone poprzez ostatnie najważniejsze porozumienia budżetowe; wyraża zadowolenie z lepszego przedstawienia przez Komisję dokumentów dotyczących programowania finansowego i apeluje o dodatkowe sprecyzowanie kwestii podziału środków między wydatki operacyjne i administracyjne; uznaje przy tym, że takie rozróżnienie może być trudne w niektórych przypadkach; przypomina, że odpowiednie wydatki administracyjne są niezbędne do realizacji programów;

⁽¹⁾ COM(2009)0647 wersja ostateczna.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

29. przypomina, że finansowanie tych priorytetów poprzez potencjalną realokację środków nie może odbywać się ze szkodą dla podstawowych obszarów polityki UE, takich jak polityka spójności, polityka strukturalna czy wspólna polityka rolna; podkreśla, że polityka spójności, ze względu na swą wyjątkową wielopoziomową strukturę zarządzania i charakter horyzontalny, odgrywa centralną rolę w planie naprawy gospodarczej UE oraz jest predestynowana do odgrywania ważnej roli we wdrażaniu strategii UE 2020, poprzez promowanie pomocniczości za pomocą podejścia oddolnego, zwiększanie akceptacji i mobilizowanie wsparcia obywateli Unii; wskazuje, że te dziedziny polityki są zgodne z jedną podstawowych zasad UE, tj. włączeniem społecznym i solidarnością wśród państw członkowskich i regionów;

30. podkreśla, że ta procedura, podlegająca po raz pierwszy przepisom nowego traktatu, jest dobrą okazją do objęcia całego budżetu UE pełną kontrolą parlamentarną, i zauważa, że nie zamierza ograniczać swoich uprawnień budżetowych;

Dział 1a

31. przypomina, że omawiany dział obejmuje szereg strategii politycznych i środków składających się na europejski plan naprawy gospodarczej, jak również liczne programy wieloletnie (CIP, 7. program ramowy, TEN itd.), które w 2011 r. osiągną fazę dojrzałości; wzywa Komisję do przedstawienia sprawozdania monitorującego w sprawie wdrożenia europejskiego planu naprawy gospodarczej, w tym działań EBI;

32. podkreśla, że priorytety na 2011 r. w perspektywie strategii UE 2020 będą finansowane głównie z tego działu i że zwiększenie uprawnień UE (np. w dziedzinie polityki kosmicznej i turystyki) prawdopodobnie będzie miało konsekwencje budżetowe; zaznacza, że polityka kosmiczna, mająca wspierać europejskie postępy w dziedzinie nauki, technologii i ochrony środowiska oraz konkurencyjność przemysłową, wymaga rzeczywistego wysiłku finansowego ze strony zarówno UE, jak i państw członkowskich; podkreśla w szczególności, że potrzebne są konkretne propozycje dotyczące odpowiedniego finansowania GMES;

33. jest zdania, że program uczenia się przez całe życie, skupiając się na edukacji i szkoleniu zawodowym, wspiera wysiłki, które należy przedsięwziąć wobec młodzieży, szczególnie w odniesieniu do uzyskania przez nią niezależności; podkreśla, że program ten powinien objąć działania zaplanowane na początek okresu programowania i uwzględnić ewentualne nowe wydarzenia, umożliwiając m.in. ustanowienie jasnego związku między edukacją a rynkiem pracy, które mają kluczowe znaczenie dla rozwoju i ożywienia gospodarczego; podkreśla postulat, zatwierdzony już przez Parlament, dotyczący realizacji szczegółowego programu na rzecz mobilności o nazwie „Erasmus First Job”, którego celem jest wspieranie pierwszych miejsc pracy młodzieży;

34. przypomina, że w kontekście ożywienia gospodarczego Europy inwestycje w transport, szczególnie poprzez inwestowanie w TEN-T, powinny odegrać kluczową rolę w napędzaniu wzrostu i zatrudnienia, a także wspieraniu europejskich interesów gospodarczych i związanych z ochroną środowiska; w związku z tym przywiązuje dużą wagę do inwestycji w bezpieczeństwo wszelkich środków transportu;

35. przypomina, że nadal oczekuje się na finansowanie innych kluczowych elementów oraz że należy je uwzględnić i uzgodnić w trakcie procedury budżetowej, chociaż elementy te nie były przewidziane w WRF na 2011 r.; są to: wprowadzenie w życie pakietu dotyczącego nadzoru finansowego, obejmującego utworzenie europejskiego systemu organów nadzoru finansowego (ESFS); finansowanie zamknięcia elektrowni jądrowej w Koźłoduju (75 mln euro w 2011 r.), które w 2010 r. pochodziło z instrumentu elastyczności, oraz finansowanie globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa (10 mln euro w 2011 r.);

36. jest zatem niezmiernie zaniepokojony gwałtownym spadkiem środków przewidzianych w WRF o ogromną kwotę 1 875 mld euro w stosunku do budżetu na rok 2010; rozumie, że częściowo sytuację tę tłumaczy finansowanie europejskiego planu naprawy gospodarczej, ale pozostaje absolutnie przekonany, że warunkiem sine qua non skutecznego budżetu UE jest ambitny i konsekwentny przegląd śródrokresowy aktualnych WRF;

Dział 1b

37. jest zdania, że podczas oceny polityki spójności i polityki strukturalnej należy w głównej mierze skupić się na ich realizacji i uproszczeniu pod względem ilościowym i jakościowym; przyjmuje z zadowoleniem przedstawienie przez państwa członkowskie opisów systemów zarządzania i kontroli dla niemal wszystkich programów operacyjnych oraz odsetek systemów zatwierdzonych przez Komisję, wynoszący pod koniec 2009 r. 87%; oczekuje w związku z tym znacznego wzrostu płatności okresowych w latach 2010 i 2011;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

38. przypomina, że w świetle Traktatu z Lizbony wzmocnienie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej jest jednym z zasadniczych celów UE; uważa w związku z tym, że wzmocnienie polityki spójności UE powinno nadal być najwyższym priorytetem w 2011 r.; podkreśla konieczność ścisłego monitorowania zasady N+2 i N+3 i wnioskuje, aby pełne i aktualizowane informacje – w szczególności dotyczące zobowiązań budżetowych, którym grozi anulowanie – były przekazywane na czas władzy budżetowej;

39. zauważa, że zgłoszono szereg opóźnień w początkowej fazie obecnego okresu programowania, i wyraża zaniepokojenie niskim wskaźnikiem wykorzystania wszystkich funduszy strukturalnych UE w ubiegłych latach, prowadzącym do rosnącej różnicy między środkami na zobowiązania a środkami na płatności w ramach omawianego działu; wzywa Komisję do ścisłej współpracy zwłaszcza z państwami członkowskimi, w których wystąpił niski wskaźnik wykorzystania w poprzednim okresie programowania, w celu poprawy tej sytuacji;

40. przypomina o wspólnym oświadczeniu przyjętym w postępowaniu pojednawczym w listopadzie ubiegłego roku, w którym to oświadczeniu wezwano do uproszczenia procedur wykonawczych oraz zaapelowano do państw członkowskich o wykorzystanie możliwości przeglądu ich programów operacyjnych w celu lepszego zajęcia się skutkami kryzysu gospodarczego; w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem aktualny przegląd rozporządzenia ogólnego w sprawie funduszy strukturalnych na lata 2007-2013 (rozporządzenie (WE) nr 1083/2006), który ma na celu większe uproszczenie zarządzania funduszami, a także wprowadzenie działań umożliwiających państwom członkowskim zajęcia się skutkami kryzysu gospodarczego; wnioskuje, aby postanowienia te zostały zrealizowane bez dalszej zwłoki w państwach członkowskich; wzywa Komisję do oceny ewentualnego wpływu nowych przepisów na środki na płatności, a także do oceny skutków budżetowych proponowanego odstępstwa od zasady automatycznego umarzania (N+2, N+3);

41. stwierdza, że poprawa wykorzystania środków na wydatki i jakości wydatków powinna być wiodącą zasadą pozwalającą na osiągnięcie jak najlepszych rezultatów za pomocą budżetu UE; wzywa Komisję i państwa członkowskie do tego, by w swoich wysiłkach dążyły w tym kierunku oraz uważnie monitorowały realizację polityki w terenie;

Dział 2

42. wyraża zaniepokojenie przewidzianym w dziale 2 wąskim marginesem, który może prowadzić do zastosowania dyscypliny finansowej zgodnie z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 73/2009, jeżeli ceny artykułów rolnych wykażą podobną tendencję do wahań jak w latach ubiegłych; wzywa Komisję do ścisłego monitorowania rynków rolnych w celu zapobiegania takiej sytuacji; apeluje o zapewnienie wystarczającego marginesu w dziale 2 budżetu na 2011 r.;

43. przypomina, że druga część europejskiego planu naprawy gospodarczej – dostęp do szerokopasmowego internetu na obszarach wiejskich – jest w 2010 r. finansowana z linii budżetowej dotyczącej rozwoju obszarów wiejskich (420 mln euro), a na 2011 r. nie przewiduje się nowych zobowiązań;

44. przypomina, że zniesienie rozróżnienia na wydatki obowiązkowe i nieobowiązkowe głęboko przemieni tradycyjny dialog międzyinstytucjonalny, i potwierdza, że zamierza uważnie obserwować wszystkie środki na różnych etapach procedury z uwagi na trudności w przewidywaniu zmian na rynkach rolnych; wzywa zatem Komisję do jak najwcześniejszego przedstawienia listu w sprawie poprawek dotyczącego rolnictwa, tak aby umożliwić konstruktywne i skuteczne podejmowanie decyzji przez komitet pojednawczy;

45. podkreśla, że trwający proces starzenia się w rolnictwie wymusza, aby podjąć starania na rzecz wymiany pokoleniowej, z myślą o podtrzymaniu konkurencyjności rolnictwa i jego zdolności do sprostania nowym wyzwaniom z zakresu ochrony środowiska w ramach pokopenhaskiej agendy;

46. oczekuje, że walka ze zmianami klimatu nadal będzie zajmowała wysoką pozycję w pokopenhaskiej agendzie politycznej UE w 2010 i 2011 r., i przypomina, że zrównoważony rozwój, jako część szerszego podejścia, stanowi nieustanną odpowiedzialność wobec przyszłych pokoleń; zwraca się do Komisji o dostarczenie jasnego planu i harmonogramu działania na rzecz wykorzystania środków w ramach programu działania UE w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatu; podkreśla, że sektor transportu reprezentuje duży potencjał w walce ze zmianą klimatu, i wzywa Komisję do priorytetowego potraktowania działań mających na celu dekarbonizację wszystkich rodzajów transportu; przypomina, że uwolnienie rezerwy w tej linii będzie zależało od wniosków Komisji;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

47. przypomina, że zasadniczym celem WPR jest zagwarantowanie stabilności rynku, zapewnienie bezpieczeństwa i rozsądnych cen dla konsumentów i producentów, dlatego wzywa Komisję, aby w budżecie na rok 2011 przewidziała konieczne środki na zaspokojenie tych nowych potrzeb będących wynikiem kryzysu gospodarczego;

48. zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania z wdrażania środków mających na celu przeciwdziałanie kryzysowi sektora mleczarskiego wprowadzonych w budżecie na 2010 r. oraz o zaprezentowanie ciągłego podejścia wraz z konkretnymi propozycjami dotyczącymi reagowania na wahania cen na rynku produktów mlecznych i na innych rynkach w przyszłości;

Dział 3a

49. potwierdza zamiar utrzymania poziomu finansowania na miarę utworzenia w Unii obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości i podkreśla rolę pełnego i skutecznego wdrożenia, wykonania i oceny istniejących instrumentów w tym obszarze; uważa, że w tym celu konieczna jest ponowna ocena stosowności instrumentów finansowych i środków dostępnych w tym obszarze w świetle celów programu sztokholmskiego, np. w dziedzinach takich jak migracja, kontrola granic i zarządzanie granicami, ochrona danych oraz zwalczanie terroryzmu; przypomina w związku z tym, że wiele programów w tej dziedzinie będzie niedługo poddanych przeglądowi śródkosowym, co może również wymagać przemyślenia środków finansowych, jakie są im przydzielone;

50. za istotne uważa wzmocnienie – w ramach rozszerzania obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – polityki imigracyjnej i wsparcia dla integracji imigrantów; w związku z tym uważa, że harmonizację polityki imigracyjnej poszczególnych państw członkowskich należy uznać za polityczny priorytet działań UE, z myślą o zdecydowanym zrównoważeniu aspektów bezpieczeństwa i ochrony podstawowych praw człowieka;

51. zamierza przedsięwziąć gruntowną kontrolę zarządzania finansowego rozwojem wielkich sieciowych systemów przechowywania danych – zwłaszcza przejściem od SIS I do SIS II, które napotkało sukcesywne opóźnienia i komplikacje – zanim zadecyduje, czy utrzymać przewidywany poziom finansowania tych systemów, i zastrzega sobie prawo do zachowania w rezerwie wszelkich funduszy przeznaczonych na przejście do SIS II w oczekiwaniu na wynik dalszej analizy i testów;

52. będzie zwracał szczególną uwagę na wprowadzanie takich zmian jak całkowite przeniesienie EUROPOL-u do sfery wspólnotowej i ustanowienie Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej, a także na kontrolę potrzeb finansowych FRONTEX-u;

Dział 3b

53. przypomina, że przedmiotowy dział obejmuje szeroki zakres działań na rzecz młodzieży poprzez programy wieloletnie, takie jak „Młodzież w działaniu”, program „Kultura”, „Europa dla obywateli”, doroczne imprezy, w tym Igrzyska Paraolimpijskie, oraz program „Erasmus Mundus”⁽¹⁾; zamierza zatem wspierać dotyczące tej kwestii programy UE, które mają bezpośredni związek z priorytetami budżetu na rok 2011, oraz ściśle monitorować ich realizację pod względem jakościowym i ilościowym; ubolewa jednak, że pułap tego działu w 2011 r. wynosi tylko o 15 mln euro więcej niż budżet przyjęty na 2010 r.;

54. zaznacza, że systematyczne cięcia dokonywane w tych programach przez drugi organ władzy budżetowej są nieuzasadnione i przynoszą odwrotne do zamierzonych skutki dla rozwoju „Europy dla obywateli”;

Dział 4

55. przypomina o stałej, niemal nieznośnej presji towarzyszącej finansowaniu działań UE jako globalnego partnera, zważywszy, że jej pole manewru ogranicza niewielki margines finansowy, nieprzewidywalne i coraz bardziej nasilające się kryzysy w krajach trzecich oraz chęć umocnienia swoich priorytetów i zadań na arenie światowej; podkreśla konieczność wyposażenia Unii w niezbędne środki finansowe w celu spójnego i odpowiedniego reagowania na nieprzewidywalne globalne wyzwania, a w szczególności zaznacza, że planowany budżet WPZiB na rok 2011 może okazać się niedoszacowany; z żalem zauważa, że jakiegokolwiek zwiększenie poza zaplanowaną pulę roczną jeszcze bardziej obciążałoby dział 4;

⁽¹⁾ Dla przypomnienia – ten program szczegółowy należy do działu 1a.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

56. podkreśla konieczność rewizji Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej z 2006 r. odnośnie prerogatyw Parlamentu dotyczących budżetu na WPZiB/WPBiO zgodnie z Traktatem z Lizbony, w tym konieczność opracowania nowych przepisów dotyczących elastycznego korzystania z budżetu WPZiB na cywilne misje w ramach WPBiO i pełnej jawności operacji wojskowych związanych z zarządzaniem kryzysami, w szczególności w zakresie korzystania z funduszu początkowego;

57. wskazuje, że – w następstwie budżetu korygującego na 2010 r. – rok 2011 będzie pierwszym rokiem pełnego funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ); zamierza udostępnić ESDZ środki administracyjne konieczne do realizacji jej misji, zwłaszcza w zakresie zdolności cywilnego zarządzania kryzysowego, ale przypomina, że będzie w pełni korzystał z uprawnień do nadzoru nad budżetem oraz kontroli budżetowej ESDZ, zgodnie z Traktatem oraz w całkowitej zgodności ze wspólnym zamiarem zwiększenia zaangażowania PE w kształtowanie stosunków zewnętrznych UE i zarządzanie nimi; przypomina, że należy zapewnić pełną przejrzystość budżetową w zakresie planu zatrudnienia ESDZ; podkreśla, że poprzez usunięcie niepotrzebnego powielania zadań, nowa służba powinna przynieść efekty skali; zwraca jednocześnie uwagę, że delegacje UE do organizacji wielostronnych powinny być odpowiednio liczne;

58. wyraża obawy co do niedostatecznych informacji dotyczących finansowania zobowiązań UE w zakresie wspierania krajów rozwijających się w przeciwdziałaniu zmianom klimatu i przypomina, że tego zobowiązania nie przewidziano w WRF; zdecydowanie podkreśla, że fundusze na te środki powinny znaleźć się w dodatkowej puli poza istniejącymi funduszami ODA;

59. podtrzymuje stanowcze zobowiązanie do jak największego wsparcia ludności Haiti po niszczycielskim trzęsieniu ziemi, które nawiedziło ten kraj; zwraca się do Komisji, aby w oparciu o szeroką ocenę potrzeb przedstawiła jak najambitniejszy plan pomocy dla Haiti; przypomina, że taki plan nie powinien zagrażać istniejącym zobowiązaniom wobec innych rozwijających się i mniej rozwiniętych krajów oraz że powinien obejmować nowe źródła finansowania; w tym kontekście przypomina stanowisko PE w sprawie ustanowienia unijnych sił ochrony ludności oraz ponownie wzywa Komisję, aby w związku z tym przedstawiła konkretne propozycje;

60. wskazuje, że obok istniejących programów UE mobilizuje obecnie wszystkie swoje środki mające wspierać budowanie pokoju i odbudowę w strefach konfliktów, tj. w Gruzji, Afganistanie, na Bliskim Wschodzie i w Afryce Subsaharyjskiej, i za niedopuszczalną uważa wymianę istniejących priorytetów na nowe;

61. przypomina rolę odpowiednich funduszy przeznaczonych na stabilizację regionu Bałkanów Zachodnich i na jego stopniową integracją z Unią Europejską;

62. podkreśla, że wielkie znaczenie dla UE ma partnerstwo wschodnie, będące elementem jej polityki sąsiedztwa, i ponawia swoje poparcie dla jego proponowanych ram; za równie ważne uważa zapewnienie odpowiednich środków finansowych odzwierciedlających zaangażowanie UE na rzecz jej południowych sąsiadów;

63. przypomina, że kwestia finansowania środków towarzyszących w sektorze bananów w następstwie porozumienia genewskiego dotyczącego handlu bananami nie została podniesiona w postępowaniu pojedynczym w sprawie budżetu na rok 2010; wyraża zdecydowany sprzeciw wobec propozycji wykorzystania na takie finansowanie marginesów w dziale 4 (25 mln euro/rok), czego nie przewidziano w WRF, i uważa, że ta pozycja zasługuje na odpowiednie wieloletnie rozwiązanie finansowe;

Dział 5

64. wyraża życzenie, aby w duchu skutecznego i efektywnego wydatkowania funduszy UE uważnie ocenić sytuację dotyczącą przedmiotowego działu, gdy tylko napłynie więcej informacji o faktycznych potrzebach Komisji, zakładanych wskaźnikach wzrostu i ogólnych możliwościach manewru w ramach pułapu WRF;

65. podkreśla potrzebę przejrzystości i dalekowzroczności w wielu kwestiach mających poważne konsekwencje finansowe, takich jak potrzeby kadrowe, emerytury, energooszczędna i gospodarna polityka nieruchomości, polityka outsourcingu oraz funkcje i tendencje administracyjne i operacyjne;

66. wskazuje w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur, że podwyżka przyjęta przez Radę w grudniu 2009 r. wyniosła jedynie 1,85 %, tzn. o połowę mniej niż wartość procentowa wynikająca z „metody”, i że w zależności od wyniku rozpatrzenia przez Trybunał odwołania Komisji i Parlamentu Europejskiego różnica ze skutkiem wstecznym może wynieść ok. 135 mln euro we wszystkich instytucjach;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

67. przypomina, że chociaż prognozy wzrostu Komisji na 2010 r. były ograniczone do 0,9 %, nie obejmowały one szeregu obszarów administracyjnych, które de facto są finansowane poza przedmiotowym działem, takich jak pozycje dotyczące pomocy technicznej i administracyjnej (dawne pozycje B.A), agencje wykonawcze (poza agencjami badawczymi) oraz wydatki administracyjne związane z agencjami zdecentralizowanymi oraz bezpośrednimi i pośrednimi badaniami naukowymi; zwraca się do Komisji o wypowiedzenie się na temat kryteriów, które należy stosować w celu określenia wydatków administracyjnych ogółem, i o dalsze dostarczanie jasnego opisu obszarów spoza działu 5; wnioskuje, aby wszystkie wydatki administracyjne obowiązkowo znalazły się w dziale 5;

68. wzywa Komisję do przedstawienia aktualizacji sprawozdania z kontroli w celu jasnej analizy i monitorowania potrzeb kadrowych;

Agencje zdecentralizowane

69. zachęca Komisję, aby kontynuowała politykę realizowaną w ostatnich latach budżetowych, jeżeli chodzi o finansowanie agencji zdecentralizowanych, a zwłaszcza aby uwzględniała nadwyżki wynikające z realizacji ich budżetów, decydując o proponowaniu dotacji; podkreśla jednak, że te agencje, które zależą w pewnym stopniu od dochodów uzyskanych z opłat, powinny mimo wszystko móc szerzej wykorzystywać dochody przeznaczone na określony cel, tak aby dysponować potrzebną im elastycznością budżetową; przyjmuje z zadowoleniem przejrzystą prezentację rocznych dotacji, o które zwrócono się w dokumencie roboczym w sprawie organów wymienionych w art. 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr1605/2002, który ma towarzyszyć projektowi budżetu Komisji;

70. oczekuje, że działalność międzyinstytucjonalnej grupy roboczej ds. agencji zdecentralizowanych zostanie niezwłocznie wznowiona, i podtrzymuje oczekiwanie, że grupa ta zdoła opracować odpowiednie wnioski umożliwiające instytucjom uzgodnienie wspólnego podejścia do ustanowienia i finansowania agencji zdecentralizowanych oraz zarządzania nimi, jak również do ich miejsca w strukturze instytucjonalnej Unii;

Procedura przyjmowania budżetu rocznego na 2011 r.

71. podkreśla, że procedura budżetowa w celu przyjęcia budżetu na 2011 r. będzie po raz pierwszy w całości przebiegać zgodnie z nowymi postanowieniami Traktatu z Lizbony; przypomina, że Parlament Europejski, Rada i Komisja uzgodniły środki przejściowe mające zastosowanie do procedury budżetowej po wejściu w życie Traktatu z Lizbony⁽¹⁾, które powinny obowiązywać do momentu, aż wejdą w życie niezbędne akty prawne (nowe rozporządzenie dotyczące WRF, zmienione rozporządzenie finansowe i ewentualne okrojone PML) określające przepisy w tej kwestii;

72. uważa za konieczne, w celu zapewnienia sprawnego przebiegu procedury budżetowej w 2010 r., aby PE, Rada i Komisja uzgodniły zasady i warianty dotyczące organizacji, przygotowania i funkcjonowania komitetu pojednawczego, zgodnie z ust. 7 wspomnianego wspólnego oświadczenia; podkreśla, że zasady te muszą być zgodne z zasadami określonymi w rezolucji PE w sprawie aspektów finansowych traktatu lizbońskiego⁽²⁾ i w rezolucji w sprawie przejściowych wytycznych proceduralnych dotyczących kwestii budżetowych w świetle wejścia w życie traktatu lizbońskiego⁽³⁾; zobowiązuje Komisję Budżetową do negocjacji tych zasad z Radą i Komisją;

*

* *

73. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, i Trybunałowi Obrachunkowemu.

⁽¹⁾ Zob. załącznik 5 do rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 po zmianach wprowadzonych przez Radę (wszystkie sekcje).

⁽²⁾ Rezolucja z dnia 7 maja 2009 r.

⁽³⁾ Rezolucja z dnia 12 listopada 2009 r.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Wytyczne budżetowe: 2011 - sekcje I, II i IV-IX

P7_TA(2010)0087

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wytycznych dotyczących procedury budżetowej 2011, sekcja 1 – Parlament Europejski, sekcja 2 – Rada, sekcja 4 – Trybunał Sprawiedliwości, sekcja 5 – Trybunał Obrachunkowy, sekcja 6 – Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, sekcja 7 – Komitet Regionów, sekcja 8 – Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, sekcja 9 – Europejski Inspektor Ochrony Danych (2010/2003(BUD))

(2011/C 4 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając decyzję Rady (WE, Euratom) nr 2007/436 z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽³⁾,
 - uwzględniając szóste sprawozdanie sekretarzy generalnych instytucji na temat tendencji w obrębie działu 5 perspektywy finansowej ze zmianami z jesieni 2009 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2008 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0036/2010),
- A. mając na uwadze, że na obecnym etapie procedury rocznej Parlament Europejski oczekuje na preliminarz innych instytucji oraz wnioski swojego Prezydium w sprawie budżetu na 2011 r.,
- B. mając na uwadze, że użyteczne jest kontynuowanie projektu pilotażowego dotyczącego ściślejszej współpracy i zacieśnionych stosunków między Prezydium a Komisją Budżetową przez trzeci rok w trakcie procedury budżetowej 2011,
- C. mając na uwadze, że pułap działu 5 na 2011 r. wynosi 8 415 000 000 euro (co stanowi wzrost o 327 000 000 euro, czyli o 4 %, w porównaniu z 2010 r., przy uwzględnieniu inflacji w wysokości 2 %),
- D. mając na uwadze, że budżet Parlamentu Europejskiego na 2010 r. wynosi 1 607 363 235 EUR, co przed rewizją wieloletnich ram finansowych na lata 2007/2013 (w ramach której obniżono pułap działu 5 o 126 000 000 EUR w celu przyczynienia się do finansowania europejskiego planu naprawy gospodarczej) stanowi 19,87 % działu 5 w tym roku, a po tej rewizji 20,19 %,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.

⁽³⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2009, s. 1.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- E. mając na uwadze, że należy uwzględnić ewolucję udziałów poszczególnych instytucji w wydatkach w ramach działu 5 oraz różne powody znacznych zmian w tym zakresie, takie jak wejście w życie poszczególnych traktatów (w związku z którym wzrosła liczba członków lub zadań i kompetencji poszczególnych instytucji), rozszerzenie oraz inne decyzje pociągające za sobą znaczny wzrost wydatków, który nie został przewidziany w chwili przyjmowania ram finansowych,
- F. mając na uwadze, że wejście w życie Traktatu z Lizbony wywoła konsekwencje finansowe odczuwalne, w różnym stopniu, przez wszystkie instytucje oraz że znakomita większość tych konsekwencji nie jest jeszcze znana,
- G. mając na uwadze, że istotne znaczenie ma uważna kontrola sytuacji w dziale 5 w trakcie wdrażania budżetu na 2010 r. oraz w okresie poprzedzającym przyjęcie budżetu na 2011 r.,
- H. mając na uwadze, że należy szczególnie uwzględnić wpływ finansowy systemów emerytalnych, tendencji związanych z wiekiem, przechodzenia na emeryturę i rekrutacji, a także innych obszarów związanych z przepisami statutowymi oraz konieczność zagwarantowania w perspektywie długoterminowej zrównoważonego rozwoju tych dziedzin,

Ramy ogólne

1. wskazuje na fakt, że w związku z wejściem w życie Traktatu z Lizbony, zwłaszcza postanowień dotyczących jednego czytania budżetu przez dwa organy władzy budżetowej, po którym następuje posiedzenie pojednawcze mające na celu uzgodnienie ostatecznego budżetu, konieczna będzie w czasie całej procedury jeszcze ściślejsza współpraca i dialog między wszystkimi instytucjami, a także przedstawianie w odpowiednim czasie realistycznego preliminarza;
2. zwraca uwagę na fakt, że okoliczności, w których przyjęty zostanie budżet na rok 2010 i 2011 są dość wyjątkowe i niosą ze sobą różne wyzwania, jako że, z jednej strony, głównym priorytetem jest pomyślnie wdrożenie Traktatu z Lizbony, które będzie również wiązało się z wyzwaniami finansowymi, a z drugiej strony, skutki kryzysu finansowego są w dalszym ciągu bardzo odczuwalne w wielu państwach członkowskich, co prowadzi do powstania dylematu politycznego na szczeblu UE; przypomina w związku z tym, że budżet UE stanowi mniej niż 2,5 % całkowitych wydatków publicznych UE; zauważa ponadto, że dział 5 budżetu UE odpowiada zatem 0,14 % ogólnoeuropejskich wydatków publicznych;
3. podkreśla trudną sytuację w związku z pułapem wydatków w dziale 5 w 2011 r. i jest świadomy faktu, że pogodzenie finansowania wszystkich potrzeb z wolą zachowania dyscypliny budżetowej i samokontroli w celu zgodności z wieloletnimi ramami finansowymi może być dla instytucji problematyczne; zauważa, że wiele dziedzin administracyjnych jest finansowanych poza działem 5; domaga się włączenia do tego działu wszystkich wydatków administracyjnych;
4. w związku z tym podkreśla potrzebę ścisłej kontroli rozwoju sytuacji przed ostatecznym podjęciem decyzji; ponownie wyraża swoje przekonanie, że należy określić priorytety i traktować priorytetowo działania podstawowe;
5. ponownie wyraża przekonanie, że współpraca międzyinstytucjonalna ma istotne znaczenie dla wymiany najlepszych praktyk i dalszego badania kwestii poprawy efektywności i skuteczności oraz, tam gdzie jest to możliwe i stosowne, identyfikowania oszczędności i lepszego podziału środków; uważa, że można również osiągnąć użyteczne korzyści rozszerzając to pojęcie na inne obszary, które do tej pory nie były rozpatrywane w tym kontekście, takie jak EMAS, strategie polityczne na rzecz niedyskryminacji oraz telepraca; proponuje dalsze badanie możliwości wykorzystania otwartego oprogramowania oferującego wystarczające gwarancje bezpieczeństwa wraz z jasno określonymi kryteriami wykonalności i z uwzględnieniem bezpośrednich i pośrednich kosztów i korzyści; wskazuje na fakt, że należy kontynuować wysiłki w obszarach, które do tej pory były już brane pod uwagę, takich jak zdolności służb tłumaczeniowych lub rekrutacja (EPSO), na podstawie rzeczywistych lub uzasadnionych potrzeb;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

6. potwierdza znaczenie zacieśniania współpracy międzyinstytucjonalnej w tej dziedzinie; wzywa inne instytucje, by także stworzyły średnio- i długoterminową strategię w zakresie budynków, obejmującą również cele określone w niniejszej rezolucji; podkreśla konieczność terminowego otrzymywania informacji koniecznych do podejmowania decyzji w ramach procedury określonej w art. 179 rozporządzenia finansowego, które to informacje powinny zawierać oszacowanie potrzeb oraz analizy kosztów i korzyści różnych opcji działania, przedstawiać warianty wynajmu lub zakupu oraz przejrzyste dane dotyczące alternatywnych możliwości finansowania, długoterminowe skutki finansowe i stwierdzenie zgodności z wieloletnimi ramami finansowymi (załącznik 2 do rezolucji PE z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 po zmianach wprowadzonych przez Radę)⁽¹⁾; uważa, że w tym kontekście należy uznać współpracę z innymi instytucjami na rzecz ujednoczenia takich informacji, aby umożliwić porównywanie powierzchni nieruchomości i związanych z nimi kosztów, za kwestię o kluczowym znaczeniu; odnotowuje konieczność sporządzenia specjalnego sprawozdania i ewentualnych zaleceń dotyczących niepotrzebnie wysokich kosztów utrzymania, renowacji i zakupu;

7. wskazuje na fakt, że w związku z dostosowaniem wysokości wynagrodzenia pracowników oraz sprawą toczącą się przed trybunałem, w przypadku wydania przez trybunał orzeczenia na korzyść Komisji dodatkowe koszty dla wszystkich instytucji można oszacować na około 135 mln EUR (w okresie od lipca 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.); zauważa, że orzeczenie to jest oczekiwane w 2010 r., jednak nie można wykluczyć, że zostanie ono wydane dopiero w 2011 r.;

Parlament Europejski

8. podkreśla podstawowe wyzwanie, jakim jest zarządzanie pewną liczbą niepewnych aspektów, jak wskazano poniżej, związanych z budżetem na 2011 r., w związku z którymi niezwykle trudne będzie precyzyjne przewidywanie i planowanie budżetowe aż do ostatnich etapów procedury, kiedy to sytuacja w tym zakresie stanie się bardziej jasna; zwraca się do odpowiednich organów i służb administracji o udostępnienie w odpowiednim czasie kilku podstawowych scenariuszy, które mogą ułatwić podejmowanie ostatecznych decyzji politycznych poprzez wysiłki w celu lepszego zrozumienia odnośnych konsekwencji finansowych;

9. przypomina, że celem pisma korygującego przedstawionego Komisji Budżetowej przez Prezydium we wrześniu jest uwzględnienie potrzeb nieprzewidzianych w czasie sporządzania preliminarza, i podkreśla, że nie należy go postrzegać jako okazji do zmiany wcześniej uzgodnionego preliminarza; oczekuje, że przedstawiając preliminarz, Prezydium przedłoży realistyczne wnioski; jest gotowy przeanalizować propozycje Prezydium z uwzględnieniem wszystkich potrzeb i zasady ostrożności w celu zapewnienia odpowiedniego i efektywnego funkcjonowania instytucji;

10. podkreśla, że doskonałość ustawodawcza jest priorytetem Parlamentu, i zwraca uwagę na konieczność zapewnienia instytucji środków niezbędnych do jej osiągnięcia;

11. podkreśla konieczność stworzenia w pełni zintegrowanego systemu zarządzania wiedzą; przypomina o potrzebie zorganizowania w Komisji Budżetowej prezentacji na temat różnorodności źródeł i systemów informacyjnych dostępnych dla posłów i otrzymania wymaganych informacji dotyczących stanu zaawansowania systemu zarządzania wiedzą, jak uzgodniono w ramach procedury pojednawczej między Prezydium a Komisją Budżetową w dniu 15 września 2009 r.; jest zdania, że taki system powinien być łatwo dostępny przez internet; podkreśla konieczność rozważenia sposobu udostępniania tych informacji obywatelom europejskim;

12. z zadowoleniem przyjąłby analizę parlamentarnego kanału telewizji internetowej Europarl TV; domaga się w szczególności dostarczenia informacji na temat wskaźników jego oglądalności, zasięgu geograficznego i przedziału wiekowego widzów, aby ocenić, czy osiągnięto cele tego narzędzia w zakresie komunikacji oraz jakości i ilości przekazywanych informacji;

13. uważa, że głównym priorytetem w budżecie na 2011 r. są środki sprzyjające skutecznemu funkcjonowaniu Traktatu z Lizbony oraz że w związku z tym konieczne będzie wprowadzenie możliwie najlepszego zarządzania dostępnymi środkami w celu zapewnienia pomyślnej realizacji;

14. wskazuje na fakt, że dodatkowe środki w tym zakresie powinny niemniej jednak być poddane ocenie w ramach ogólnego budżetu oraz szerszych ram perspektywy finansowej; jest zdania, że przydatna mogłaby być analiza odpowiednich udziałów instytucji na przestrzeni czasu oraz wszelkich zmian, które mogłyby być uzasadnieniem modyfikacji tych udziałów;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0115.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

15. wskazuje na fakt, że od 2006 r. Parlament musiał włączyć wydatki nieprzewidziane w dobrowolnym oświadczeniu z 1988 r., takie jak wydatki związane z statutem posła oraz wydatki bezpośrednie i pośrednie związane z nową rolą PE wynikającą z Traktatu z Lizbony; podkreśla konieczność przeprowadzenia otwartej i szczegółowej dyskusji na temat obecnego dobrowolnego limitu w wysokości 20 % mającego zastosowanie do poziomu budżetu Parlamentu Europejskiego; uważa, że Prezydium i Komisja Budżetowa powinny pracować wspólnie nad ponowną oceną tego limitu przed podjęciem międzyinstytucjonalnego dialogu w tej kwestii; uważa, że w oparciu o pierwotne poziomy referencyjne dla wieloletnich ram finansowych, wynegocjowane w 2006 r., a obowiązujące od 2007 r., wydatki PE powinny być ustalone w tradycyjnym limicie 20 %, uwzględniając potrzeby innych instytucji oraz dostępną rezerwę;

16. bardzo wyraźnie podkreśla podstawową zasadę, zgodnie z którą wszyscy posłowie powinni mieć w równy dostęp do kompleksowych usług wysokiej jakości, umożliwiających im pracę i wypowiedanie się oraz otrzymywanie dokumentów w swoich językach ojczystych, aby mogli jak najlepiej działać w imieniu swoich wyborców;

17. oczekuje na odpowiedź właściwych organów dotyczącą sposobu zastosowania pojęcia polityki budżetowania od zera, która wprowadza również rozróżnienie między kosztami stałymi i zmiennymi, w kontekście procedury budżetowej PE; wzywa Prezydium do przedłożenia rocznego preliminarza tych kosztów stałych na lata odpowiadające wieloletnim ramom finansowym;

18. wskazuje na fakt, że dla Parlamentu skutkiem dostosowania wynagrodzenia w wyniku orzeczenia na korzyść Komisji byłaby kwota około 14 mln EUR; w tej chwili nie można mieć pewności, czy będzie to dotyczyło budżetu na rok 2010 czy 2011;

19. wzywa do przeprowadzenia oceny wykorzystania dodatków na sekretariat oraz oceny ogólnych kosztów jego zwiększenia, które czeka obecnie na zatwierdzenie przez obydwie organy władzy budżetowej, przed rozważeniem jakiegokolwiek dalszego zwiększenia w przyszłości; przypomina, że szersze konsekwencje finansowe powinny być zawsze poddawane ocenie w stosunku do wprowadzanych nowych środków, takich jak na przykład decyzje w sprawie systemów dotyczących pracowników i akredytowanych asystentów w 2010 i 2011 r.; podkreśla w szczególności, że jeżeli w Brukseli zostaną zatrudnieni nowi asystenci, będzie to miało wpływ na sytuację w zakresie przestrzeni biurowej, konserwacji i bezpieczeństwa budynków, sprzętu IT, personelu odpowiedzialnego za sprawy administracyjne i ogólnej infrastruktury; uważa, że kluczowe znaczenie ma marcowe przedstawienie śródkresowej strategii w zakresie budynków dotyczącej trzech miejsc pracy Parlamentu; podkreśla potrzebę długoterminowego planowania polityki dotyczącej nieruchomości w celu zagwarantowania równowagi budżetu;

20. wzywa do opracowania średnio- i długoterminowej strategii w zakresie budynków, która obejmie następujące cele: opracowanie wytycznych dotyczących planowania i rozwoju budynków, efektywne wykorzystanie istniejących biur i przestrzeni, precyzyjne określenie zapotrzebowania oraz zapewnienie pracownikom Parlamentu i posłom do PE odpowiednich warunków pracy, skuteczna koncepcja utrzymania, konserwacji i remontu budynków, aby zapobiec w przyszłości sytuacjom podobnym do tej z 2008 r. w siedzibie Parlamentu Europejskiego w Strasburgu bądź związanym z obecnością azbestu, ścisłe kontrole kwestii dotyczących odpowiedzialności prawnej i dochodzenia roszczeń w przypadku szkód, za których powstanie odpowiadają osoby trzecie, a także ścisłe i przejrzyste przestrzeganie procedur udzielania zamówień publicznych; ponadto domaga się, by średnio- i długoterminowa strategia w zakresie budynków była zrównoważona i obejmowała takie kwestie, jak wpływ na środowisko naturalne, efektywność energetyczna i zdrowie; poza tym domaga się, by wspomniane cele uwzględniały też aspekty związane z mobilnością, szczególnie w dziedzinie dostępności dla osób niepełnosprawnych ruchowo i sensorycznie; wskazuje ponownie na fakt, że Komisja Budżetowa przyznaje wyższy priorytet nabywaniu budynków niż wysokim czynszom bądź leasingowi;

21. przypomina, że w swoim projekcie preliminarza budżetu korygującego 1/2010 Prezydium zaproponowało 70 dodatkowych pracowników dla sekretariatów komisji; podkreśla, że pracownicy ci zostaną rozdzieleni pomiędzy trzy grupy zgodnie z większym obciążeniem pracą przewidywanym w związku z ich działalnością ustawodawczą po wejściu w życie traktatu lizbońskiego; uważa, że podział ten powinien zostać poddany ocenie śródkresowej w lipcu 2011 r. w celu wyjaśnienia, czy służby, którym przyznano większą liczbę personelu zostały rzeczywiście dotknięte przewidywanym wzrostem obciążenia pracą;

22. podkreśla, że oświadczenia finansowe i podobne rodzaje analizy kosztów mają najważniejsze znaczenie w procesie podejmowania decyzji w Parlamencie; nalega, by były one wykorzystywane systematycznie, oraz twierdzi, że powinny identyfikować powtarzające się i jednorazowe koszty bezpośrednio związane z danym środkiem oraz wskazywać również, czy zachodzi możliwość wpływu finansowego na inne pozycje wydatków;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

23. uważa, że kontynuacja i analiza są istotne na wielu frontach mających wyraźne powiązania z budżetem, takich jak restrukturyzacja dyrekcji generalnych, skuteczne zarządzanie zasobami ludzkimi oraz profesjonalna polityka kadrowa, oszczędna i energooszczędna polityka dotycząca nieruchomości związana z wyborem lokalizacji, niedyskryminacja, EMAS, zamówienia publiczne i działania podejmowane w związku z zaleceniami załączonymi do decyzji o udzieleniu absolutorium z wykonania budżetu; podkreśla konieczność nieprzerwanej kontynuacji i analizy wdrażania budżetu Parlamentu w ujęciu ogólnym; przypomina przy tym o negatywnej sprawozdawczości w następstwie przydzielania środków krewnym pracownikom Parlamentu i domaga się uprzedniej kontroli takich środków przeznaczonych na organizację imprez przez Sekretariat Generalny i poinformowanie o nich właściwej komisji;

24. odnotowuje przeprowadzoną już w DG INLO kontrolę i związaną z nią restrukturyzację tej dyrekcji generalnej; wyraża przekonanie, że wyniki tej kontroli mogą służyć za podstawę do dalszych kroków, takich jak okresowa i systematyczna kontrola przeprowadzana przez certyfikacyjne organy krajowe w celu sprawdzenia metodologii stosowanej w polityce konserwacyjnej oraz w celu zagwarantowania bezpieczeństwa ludzi i wyposażenia w budynkach;

25. podkreśla konieczność przekazania mu pełnego sprawozdania finansowego dotyczącego Domu Historii Europejskiej po zakończeniu konkursu architektonicznego, ponieważ w przeciwnym razie nie będzie możliwa wnikliwa ocena kosztów długoterminowych w odniesieniu do strategii Parlamentu w zakresie budynków i do jego budżetu;

26. wskazuje na fakt, że należy podjąć niezbędne przygotowania z myślą o przyjęciu chorwackich obserwatorów w związku z możliwym rozszerzeniem UE;

Inne instytucje

27. wzywa do przedstawienia w odpowiednim czasie realistycznych wniosków budżetowych opartych na rzeczywistych kosztach, które w pełni uwzględnią konieczność optymalnego gospodarowania ograniczonymi zasobami; z zadowoleniem przyjąłby analizę budżetową dotyczącą zakresu, w jakim Traktat Lizboński może wpłynąć na poszczególne instytucje w okresie 2010/2011 oraz, w stosownych przypadkach, uzasadnienia wszelkich dodatkowych potrzeb, które mogą zostać zgłoszone;

28. uważa, że wskazane byłoby zwrócenie się o informacje na temat systemów innych instytucji mających zastosowanie do różnych typów wynagrodzenia, dodatków i zwrotu kosztów podróży, a także dokonanie ich porównania; podkreśla, że przejrzystość i demokratyczna odpowiedzialność mają oczywiście podstawowe znaczenie;

29. wyraża wolę kontynuowania działań związanych z ubiegłorocznym priorytetem dotyczącym lepszego podziału dostępnych środków między wszystkimi instytucjami, w tym konkretnych środków podjętych w obszarze tłumaczeń, oraz uważa, że w tym kontekście można również ponownie wziąć pod uwagę służby tłumaczeń ustnych;

30. zachęca sprawozdawcę na rok 2010 do złożenia indywidualnych wizyt w Radzie, Trybunale Sprawiedliwości, Trybunale Obrachunkowym, Europejskim Komitecie Ekonomiczno-Społecznym, Komitecie Regionów, u Rzecznika Praw Obywatelskich i Europejskiego Inspektora Ochrony Danych w celu wysłuchania przedstawicieli tych instytucji przed przejściem do etapu sporządzania preliminarza oraz do zdania z nich sprawy przed Komisją Budżetową;

*

* *

31. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości, Trybunałowi Obrachunkowemu, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Regionów, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Polityka jakości produktów rolnych - jaką wytyczyć strategię

P7_TA(2010)0088

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie polityki jakości produktów rolnych: jaką strategię wybrać? (2009/2105(INI))

(2011/C 4 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 maja 2009 r. w sprawie polityki jakości produktów rolnych (COM(2009)0234),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 15 października 2008 r. w sprawie jakości produktów rolnych: normy jakości produktów, wymogi w zakresie produkcji rolnej i systemu jakości (COM(2008)0641),
 - uwzględniając rezolucję z dnia 10 marca 2009 r. na temat gwarancji jakości żywności, w tym harmonizacji lub wzajemnego uznawania norm ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 9 października 1998 r. w sprawie polityki na rzecz zapewnienia jakości produktów rolnych i rolno-spożywczych ⁽²⁾,
 - uwzględniając dokument roboczy Komisji z października 2008 r. w sprawie systemów certyfikacji jakości żywności,
 - uwzględniając ocenę funkcjonowania wspólnej polityki rolnej (WPR),
 - uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (COM(2008)0040),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0029/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska ma najwyższe standardy w dziedzinie jakości produktów spożywczych na świecie oraz że te wysokie standardy odpowiadają wymaganiom konsumentów europejskich i są sposobem maksymalizacji wartości dodanej,
- B. mając na uwadze, że wsparcie dla małych i średnich gospodarstw rolnych, których poziomy produkcji i konsumpcji odpowiadają lokalnym potrzebom, podtrzymuje zarówno tradycyjne, jak i empiryczne metody uprawy roli oraz zapewnia ich stosowanie zgodnie z najwyższymi normami jakości i bezpieczeństwa;
- C. mając na uwadze, że produkty europejskie wysokiej jakości są „żywym” dziedzictwem kulturowym i kulinarnym Unii Europejskiej oraz stanowią istotny element życia gospodarczego i społecznego wielu regionów europejskich, ponieważ umożliwiają działalność mającą bezpośrednie odniesienie regionalne, zwłaszcza na obszarach wiejskich,
- D. mając na uwadze, że obecna polityka dotycząca łańcucha dostaw wpływa na możliwości małych producentów dotarcia do szerokich grup odbiorców;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0098.

⁽²⁾ Dz.U. C 328 z 26.10.1998, s. 232.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- E. mając na uwadze, że konsumenci są coraz bardziej zainteresowani nie tylko bezpieczeństwem żywności, ale także jej pochodzeniem i metodami produkcji artykułów żywnościowych; mając na uwadze, że UE w reakcji na tę sytuację wprowadziła cztery systemy oznaczania jakości i pochodzenia artykułów spożywczych, a mianowicie chronioną nazwę pochodzenia, chronione oznaczenie geograficzne, gwarantowaną tradycyjną specjalność oraz pieczęć ekologiczną,
- F. mając na uwadze, że owe systemy certyfikacyjne kojarzą się w świadomości konsumentów z gwarancją wyższej jakości,
- G. mając na uwadze, że możliwe jest stosowanie nowych technologii w celu podawania szczegółowych informacji dotyczących pochodzenia i cech produktów rolnych i spożywczych,

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji oraz uwzględnienie w nim szeregu zaleceń Parlamentu w wyniku procesu refleksji zapoczątkowanego przez zieloną księgę na temat jakości produktów rolnych; pragnie, aby środki zaproponowane przez Parlament w niniejszej rezolucji zostały jak najszybciej wprowadzone w życie, co pozwoli na skuteczne działanie w oparciu o opinie i reakcje rolników i producentów, zebranych w procesie konsultacji w celu dokonania oceny pożądalności, konieczności i proporcjonalności zaproponowanych ram regulacyjnych, przy uwzględnieniu skutków kryzysu gospodarczego oraz dbałości o niegenerowanie dodatkowych kosztów lub obciążeń dla producentów;
2. ubolewa nad faktem, że z myślą o uproszczeniu – które może przynieść odwrotne skutki – komunikat Komisji uwzględni jedynie częściowo potrzeby zgłoszone przez zainteresowane sektory po opublikowaniu zielonej księgi;
3. podkreśla, że jakość stanowi kwestię kluczową w odniesieniu do całego łańcucha żywnościowego oraz jest ważnym atutem służącym wspieraniu konkurencyjności europejskich producentów rolno-spożywczych; uważa, że jakość może stanowić podstawę korzyści handlowych dla europejskich producentów i może pośrednio przyczynić się do rozwoju obszarów wiejskich;
4. uważa, że polityka UE w zakresie jakości może przyczynić się do zwiększenia konkurencji i podniesienia wartości dodanej gospodarki regionów europejskich oraz że wytwarzanie produktów rolnych i spożywczych wysokiej jakości stanowi często jedyną szansę wielu obszarów wiejskich, których możliwości produkcyjne w innych dziedzinach są ograniczone; uważa ponadto, że jakość sprzyja dywersyfikacji produktów i jest środkiem podnoszenia kwalifikacji pracowników;
5. domaga się wzmocnienia polityki jakości Unii Europejskiej, ponieważ stanowi ona ważny bodziec do intensyfikacji wysiłków w zakresie jakości, bezpieczeństwa żywności i poszanowania środowiska naturalnego dla producentów europejskich; uważa, że polityka ta może przyczynić się do znacznego podniesienia wartości dodanej europejskich wyrobów rolno-spożywczych na coraz bardziej zglobalizowanym rynku;
6. jest pewien, że polityka jakości może przyczynić się do ważnych zmian w rolnictwie europejskim, jako że produkty wysokiej jakości to dziedzina o wysokim poziomie produkcji, gdzie tylko produkty o chronionym oznaczeniu geograficznym mają wartość 14 mld euro;
7. sądzi, że wprowadzenie różnych poziomów ochrony europejskich oznaczeń jakości mogłoby doprowadzić do powstania niesprawiedliwych sytuacji, zwłaszcza jeżeli brałoby się pod uwagę przede wszystkim kryteria gospodarcze; uważa w związku z tym, że wszystkie oznaczenia geograficzne powinny być uznawane w takim samym stopniu;
8. uważa, że na coraz szerszym otwartym rynku konieczne jest, by Unia broniła w negocjacjach ze Światową Organizacją Handlu (WTO) stanowiska, zgodnie z którym produkty wysokiej jakości są w skuteczny sposób chronione dzięki systemowi ochrony własności intelektualnej;
9. podkreśla, że w ramach negocjacji WTO Komisja musi starać się o zagwarantowanie porozumienia w sprawie „kwestii niehandlowych”, które zapewni, że importowane produkty rolne będą spełniały te same wymogi w dziedzinie bezpieczeństwa żywności, dobrostanu zwierząt i ochrony środowiska, co wymogi nakładane na produkty rolne wytwarzane w UE;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

10. jest zdania, że nowa polityka UE w zakresie jakości powinna „otworzyć się” bardziej na produkty z nowych państw członkowskich, które dopiero od kilku lat mają szansę uczestnictwa w systemie rejestracji oznaczeń geograficznych; wymogi, które należy wypełnić w celu zarejestrowania danego produktu muszą być przejrzyste i zrozumiałe nie tylko dla wnioskodawców (producentów), ale i dla konsumentów;

11. uważa, że należy nasilić kontrolę i koordynację między Komisją a państwami członkowskimi, aby zapewnić zgodność importowanych środków spożywczych z europejskimi normami jakości i bezpieczeństwa żywności, a także z normami środowiskowymi i socjalnymi;

12. podkreśla, że potrzebne są normy jakości zapewniające skuteczną komunikację z konsumentami na temat sposobów wytwarzania produktów oraz oferujące zachęty do podwyższania tych norm, co przyczyniałoby się do poszerzenia celów polityki UE;

13. jest zdania, że europejska polityka jakości musi być ściśle powiązana z reformą wspólnej polityki rolnej po roku 2013 r.; uważa, że w kontekście tej polityki UE musi zaproponować wsparcie finansowe, aby produkcja żywności charakteryzowała się wysoką jakością; wyraża przekonanie, że takie wsparcie powinno przyjąć postać rozwijania, różnicowania i zwiększania dostępności do drugiego filaru wspólnej polityki rolnej, przede wszystkim w odniesieniu do unowocześniania gospodarstw rolnych oraz tworzenia i rozwoju mikroprzedsiębiorstw na obszarach wiejskich; podkreśla, że finansowe wsparcie podnoszenia jakości produktów może przyczynić się do przejścia na produkcję na potrzeby rynku gospodarstw produkujących niemal wyłącznie na potrzeby własne; jest zdania, że organizacje producentów potrzebują więcej wsparcia, przede wszystkim po to, aby uniknąć pogorszenia sytuacji drobnych producentów;

14. podkreśla, że różnorodność musi pozostać bogactwem Europy i że wszystkie produkty wysokiej jakości odpowiadające kryteriom określonym przez Unię powinny zostać uznane i być chronione; uważa, że konieczne jest, aby WPR po 2013 r. wspierała w szczególności politykę jakości, a w szczególności wysiłki producentów na rzecz bardziej ekologicznych metod produkcji; twierdzi, że regiony są partnerami WPR, współfinansują i zarządzają rozwojem obszarów wiejskich; dodaje, że dzięki bliskiemu położeniu geograficznemu regiony są partnerami producentów, a w szczególności producentów produktów tradycyjnych i ekologicznych; jest zdania, że regiony powinny zostać włączone w proces uznawania i promowania produktów posiadających oznaczenie, produktów tradycyjnych i produktów ekologicznych;

Unijne wymogi w zakresie produkcji rolnej i normy handlowe

15. podkreśla potrzebę formalnego uznania wysiłków podejmowanych przez europejskich producentów w celu spełniania unijnych wymogów w zakresie produkcji rolnej w odniesieniu do norm jakościowych, środowiskowych i zdrowotnych oraz dotyczących dobrostanu zwierząt;

16. w związku z tym wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy różnych istniejących opcji związanych z umożliwieniem europejskim producentom podawania na swoich produktach informacji na temat zaangażowania na rzecz jakości, bezpieczeństwa żywności i przestrzegania wszystkich europejskich standardów produkcji, m.in. w postaci logo Unii Europejskiej będącego gwarancją wysokiej jakości, które powinno być dostępne wyłącznie dla produktów rolnych wyprodukowanych w całości w UE, a ponieważ takie logo stwierdza zgodność z przepisami podlegającymi kontroli urzędowej, w żadnym przypadku nie powinno ono pociągać za sobą dodatkowych kosztów dla podmiotów, ani też obciążeń finansowych lub administracyjnych dla państw członkowskich sprawujących kontrolę;

17. uważa, że produkty rolne z UE jako takie spełniają normy jakości, ponieważ wytwarza się je zgodnie z przepisami prawa UE dotyczącymi jakości produktów, trwałej produkcji oraz kryteriów z zakresu środowiska naturalnego i zdrowia (wzajemna zgodność); ponadto hodowla produktów rolnych zachowuje kulturowe krajobrazy Europy; z uwagi na takie wymogi powinna istnieć możliwość stosowania oznaczenia jakości „wyhodowano (wyprodukowano, wytworzono) w Europie”;

18. uważa, że sektorowe normy handlowe odgrywają ważną rolę w łańcuchu produkcyjnym i dlatego należy je utrzymać; dzięki nim zmiany na rynku są przejrzyste, a kupujący mogą porównywać ceny, rozmiary i jakość produktów, co z punktu widzenia konkurencji gwarantuje równe warunki prowadzenia działalności w Europie;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

19. popiera wprowadzenie dodatkowych nieobowiązkowych pojęć zastrzeżonych, zwłaszcza z myślą o jasnej definicji i zasadach stosowania określeń „produkt górski” oraz „produkt o niskiej emisji dwutlenku węgla” oraz przyjęcie wytycznych UE dotyczących ich stosowania; ponadto wyraża swoje poparcie dla harmonizacji na szczeblu Wspólnoty zasad stosowania określenia „górski”, które obecnie jest objęte odpowiednimi regulacjami jedynie w kilku państwach członkowskich; wzywa Komisję, aby przeprowadziła analizę dotyczącą dalszego rozwoju oznakowań dotyczących „śladu węglowego”, z myślą o wprowadzeniu bardziej kompleksowego pomiaru „śladu ekologicznego”, gdyż oznakowania lub terminy odnoszące się wyłącznie do poziomu emisji dwutlenku węgla pomijają inne kluczowe aspekty środowiskowe, takie jak wpływ na zasoby wodne i różnorodność biologiczną;

20. uważa, że należy wspierać dobrowolne etykietowanie innych przyjaznych dla środowiska i zwierząt systemów produkcji, takich jak „produkcja zintegrowana”, „wypas na świeżym powietrzu” czy „rolnictwo górskie”;

21. uważa za konieczne chronienie produktów z regionów górskich oraz produktów ze stref wolnych od organizmów genetycznie zmodyfikowanych; zwraca się w związku z tym do Komisji o dołożenie wszelkich starań, aby zapewnić odpowiednią ochronę produktom pochodzącym, z tych regionów;

22. wzywa Komisję do podjęcia refleksji nad możliwością wprowadzenia wskaźników jakości w odniesieniu do społecznych warunków produkcji np. dochodów producentów i stosunków umownych między producentami, przetwórcami i sprzedawcami;

23. uważa, że powinno się podawać informację o kraju pochodzenia świeżych produktów rolnych, a w przypadku produktów przetworzonych jednoskładnikowych miejsca pochodzenia surowców rolnych wykorzystanych w wyrobie końcowym, żeby zapewnić większą przejrzystość i identyfikowalność w celu zagwarantowania świadomych zakupów przez konsumentów.

24. przypomina, oznaczenie wskazujące miejsce produkcji rolnej z powodzeniem stosuje się w takich krajach jak Australia i Stany Zjednoczone oraz że obowiązkowe oznakowanie wskazujące miejsce produkcji rolnej ma już zastosowanie w Unii Europejskiej w odniesieniu do licznych produktów rolnych;

25. wskazuje, że informacje dodatkowe i szczegółowe są dobrowolne, a etykieta nie może być przeładowana informacjami; jest zdania, że etykieta jakości UE powinna być rozpoznawalna wyraźnie i w pierwszej kolejności;

26. jest zdania, że powinno się rozważyć także alternatywne sposoby udzielania informacji, np. informacja podana za pośrednictwem internetu lub kodów kreskowych, bądź na rachunku;

27. wzywa Komisję do przeprowadzenia wyczerpującej analizy technicznej i ekonomicznej w celu zagwarantowania, że nowe przepisy nie będą źródłem nadmiernych obciążeń dla przemysłu przetwórstwa żywności, w szczególności dla małych i średnich producentów; taka analiza powinna obejmować wykonalność wprowadzenia obowiązkowego oznakowania informującego o miejscu produkcji rolnej w przypadku produktów zawierających „istotne składniki” (czyli składniki produktu żywnościowego stanowiące ponad 50 % wagi suchej tego produktu) lub „charakterystyczne składniki” (czyli składniki żywności na ogół kojarzone z nazwą danej żywności przez konsumentów), zdefiniowane w art. 2 proponowanego rozporządzenia UE w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności;

28. postuluje, aby uproszczenie norm i zwiększenie wiarygodności logo UE gwarantującego jakość uzupełniało już istniejące certyfikaty i nazwy informujące o lokalnym, regionalnym lub krajowym pochodzeniu w państwach członkowskich;

29. wzywa Komisję, aby zachowała spójność w swoich wnioskach dotyczących polityki jakości produktów rolnych, pod względem podejścia do oznakowania informującego o kraju pochodzenia, w związku z proponowanym rozporządzeniem w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności; jest zdania, że polityka jakości dotycząca produktów rolnych powinna być realizowana w sposób uwzględniający koszty nowej polityki oraz specyfikę poszczególnych sektorów, np. sektora przetworzonych produktów rolnych;

Oznaczenia geograficzne i tradycyjne specjalności

30. uważa, że udział w systemie chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych jest jednym z instrumentów WPR mających wspomagać rozwój obszarów wiejskich oraz służyć ochronie dziedzictwa kulturowego regionów i przyczyniać się do dywersyfikacji zatrudnienia na obszarach wiejskich;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

31. uważa, że oznaczenia geograficzne mają duże znaczenie dla rolnictwa europejskiego; jest zdania, że należy utrzymać trzy systemy rejestracji oznaczeń geograficznych (dotyczących win, napojów spirytusowych oraz produktów rolnych i środków spożywczych) w ich obecnej formie;
32. uważa, że należy utrzymać obecny system UE służący ochronie produktów posiadających oznaczenia geograficzne oraz objąć wszystkie oznaczenia geograficzne ochroną na poziomie UE; uważa również, że nie należy wprowadzać nowych krajowych lub regionalnych systemów ochrony, gdyż mogłoby to prowadzić do zróżnicowania poziomów ochrony; uważa, że nie ma potrzeby tworzenia kolejnych systemów certyfikacji służących do wyróżniania żywności na poziomie wspólnotowym, ponieważ prowadziłyby to do deprecjacji już istniejących systemów i wprowadzałyby konsumentów w błąd;
33. uważa ponadto, że wprowadzone już nowe instrumenty - chroniona nazwa pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne - należy utrzymać również w przyszłości ze względu na odniesiony przez nie sukces oraz ich wysoką rozpoznawalność; uważa, że z uwagi na konsumentów należy dokonać wyraźniejszego rozróżnienia między chronioną nazwą pochodzenia a chronionym oznaczeniem geograficznym oraz że jest to możliwe poprzez informowanie opinii publicznej i działania promocyjne, przy finansowym wsparciu Wspólnoty w odniesieniu zarówno do rynku międzynarodowego, jak i państw trzecich, m.in. poprzez zwiększanie współfinansowania wspólnotowego;
34. uważa, że obecne unijne zasady dotyczące oznaczenia geograficznego muszą zostać uzupełnione, aby w pełni uznano i wzmocniono rolę odgrywaną przez organizacje wyznaczone lub uznane przez państwa członkowskie i których zadaniem jest zarządzanie prawem własności intelektualnej (przyznanym przez rejestrację jako produkt posiadający oznaczenie geograficzne) oraz jego chronienie i/lub promowanie;
35. uważa, że z doświadczeń producentów wynika, iż zarządzanie jakością produktu w oparciu o chronioną nazwę pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne oraz skuteczność ochrony przed nadużyciami to zbyt mało dla dalszego rozwoju produktów z oznaczeniem geograficznym; uważa, że prawodawstwo unijne musi zostać zmienione, aby państwa członkowskie mogły uznawać i wzmocniać rolę organizacji, które wyznaczają lub uznają, dla zarządzania, ochrony lub promocji oznaczeń geograficznych i ich praw własności intelektualnej oraz aby mogły uprawnian takie organizacje do dostosowywania potencjału produkcji do wymogów rynku na podstawie sprawiedliwych i niedyskryminujących zasad;
36. proponuje wzmocnić rolę konsorcjów dysponujących oznaczeniami geograficznymi⁽¹⁾ w celu zdefiniowania przepisów prawa zarówno w dziedzinie zarządzania ilością, jak i w dziedzinie korzystania z oznaczeń geograficznych gotowych produktów; jest zdania, że konsorcja powinny móc odgrywać rolę w koordynacji podmiotów gospodarczych, aby umożliwić możliwie najbardziej sprawiedliwą adekwatność między ilością produkowaną a ilością wprowadzaną na rynek i ilością wchłanianą przez rynki, a także działania promocyjne wobec rolników i konsumentów; uważa, że w ten sposób skutecznie można by zapewnić trwałość poszczególnych ogniw łańcucha produkcji, przetwarzania i dystrybucji, gdyż trwałość ta jest kluczowa dla istnienia obszarów wiejskich; dodaje, że właściwe zarządzanie ilością jest jednym z warunków zarządzania jakością; jest zdania, że określenie roli konsorcjów powinno zostać sprecyzowane w przepisach wspólnotowych; uważa, że praktyki i doświadczenia zaobserwowane w poszczególnych państwach członkowskich UE mogłyby zostać zebrane w całość i wykorzystane do określenia praw i obowiązków konsorcjów;
37. uważa, że procesu rejestracji nie należy uzupełniać o dodatkowe kryteria w związku z tymi instrumentami, lecz dążyć do jego uproszczenia; zauważa, że obecne procedury rejestracji chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych są skomplikowane i długotrwałe; wzywa Komisję do znalezienia sposobów przyspieszenia tego procesu;
38. podkreśla potrzebę usprawnienia badania wniosków o rejestrację, jednakże nie popiera pomysłu na skrócenie procedury badania wniosków przez wczesne i arbitralne odrzucanie wniosków, które w opinii Komisji są niepełne; niestety w wielu przypadkach pierwsze uwagi Komisji są artykułowane zbyt pochopnie lub są nieadekwatne do danego przypadku, a wynika to z braku znajomości specyfiki produktów oraz charakterystyki lokalnych rynków;
39. wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy dotyczącej właściwego informowania (przy użyciu oznaczeń oraz wszelkich innych dostępnych środków) wymaganego w przypadku produktów posiadających chronioną nazwę pochodzenia / chronione oznaczenie geograficzne, rozprowadzanych pod prywatną nazwą handlową placówki handlu detalicznego; wzywa do obowiązkowej rejestracji nazwy producenta w rejestrach chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, jeżeli produkt jest rozprowadzany pod prywatną nazwą handlową placówki handlu detalicznego;

(1) Na przykład „consortium” we Włoszech, „consejo regulador” w Hiszpanii, a we Francji „organisme de défense et de gestion” lub „détenteur d'IG”.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

40. uważa, że w przypadku, gdy produkt chroniony oznaczeniem geograficznym jest wykorzystywany jako składnik, organ zajmujący się danym oznaczeniem geograficznym lub właściwe władze muszą mieć możliwość określenia zasad dotyczących wykorzystywania jego nazwy przy określaniu nazwy handlowej produktów przetworzonych oraz musi zostać upoważniony do przeprowadzania szczegółowych kontroli w celu sprawdzenia, czy cechy charakterystyczne, wizerunek lub reputacja produktu posiadającego oznaczenie geograficzne nie zostały zmienione; uważa, że Komisja musi wprowadzić jasne wytyczne dotyczące umieszczania na etykiecie przetworzonego produktu nazwy produktów posiadających oznaczenie geograficzne i wykorzystywanych jako składniki, aby uniknąć ryzyka wprowadzenia klienta w błąd;

41. sprzyja opracowaniu wspólnotowych zasad pozwalających organom zarządzającym oznaczeniem geograficznym na określanie zasad w zakresie przechowywania produktu, aby uniknąć obniżenia jego wysokiej jakości;

42. sprzeciwia się pomysłowi zastąpienia oznaczeń geograficznych znakami towarowymi, gdyż są to zasadniczo odmienne instrumenty prawne; nalega na konieczność skuteczniejszego wyjaśnienia różnic istniejących między znakami towarowymi i oznaczeniami geograficznymi; wzywa do skutecznego wprowadzania w życie istniejących przepisów wspólnotowych dotyczących niemożliwości rejestracji znaku towarowego zawierającego AOP/IGP lub odnoszącego się do nich przez podmioty nie reprezentujące organizacji producentów tych AOP/IGP;

43. ponadto domaga się kompleksowej ochrony oznaczeń geograficznych, gwarantowanej z urzędu i będącej obowiązkiem odpowiednich organów we wszystkich państwach członkowskich; pragnie, aby ochronę taką zapewnić w drodze przeglądu rozporządzenia (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia dla produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾ oraz uściślenia definicji obowiązujących procedur kontrolnych na wszystkich etapach, zarówno przed wprowadzaniem produktów do obrotu jak i po jego wprowadzeniu;

44. uważa, że należy utrzymać instrument gwarantowanych tradycyjnych specjalności, ale odpowiednie przepisy dotyczące rejestracji należy jeszcze bardziej uprościć; w związku z tym wzywa Komisję, aby dokonała przeglądu instrumentu gwarantowanej tradycyjnej specjalności, przeanalizowała możliwości przyspieszenia procedury rozpatrywania wniosków oraz rozważyła możliwości zaoferowania lepszej ochrony produktów w ramach tego systemu, a także wszelkie inne środki, które mogłyby uczynić ten konkretny system bardziej atrakcyjnym dla producentów; przypomina, że instrument ten jest stosunkowo nowy, co wyjaśnia jego wciąż jeszcze rzadkie stosowanie; jest zdania, że producentów należy szerzej informować o tym instrumencie, dzięki czemu stanie się on dobrze znanym narzędziem promowania wysokiej jakości w Europie;

45. uważa, że w celu zapobiegania zanikania wiedzy na temat żywności tradycyjnej oraz sposobów jej przygotowywania przez pokolenia, Komisja powinna rozważyć utworzenie europejskiego banku wiedzy o tradycyjnych przepisach i sposobach przygotowywania historycznych posiłków;

46. wspiera wprowadzenie w życie narzędzi pozwalających na nadanie wartości małym producentom lokalnym, produkującym metodami tradycyjnymi i rzemieślniczymi oraz na ich wspólną promocję, gdyż tego rodzaju produkcja jest bardzo ściśle związana z regionem, oraz umożliwiających nadanie im nazwy geograficznej, ponieważ dla tego typu przedsiębiorstw procedury nadawania nazw AOP/IGP są zbyt uciążliwe i zbyt drogie;

47. przypomina, że niektóre oznaczenia geograficzne są systematycznie podrabiane w krajach trzecich; szkodzi to renomie i obrazowi produktów posiadających oznaczenia geograficzne oraz wprowadza w błąd konsumentów; zaznacza, że zapewnienie ochrony oznaczenia geograficznego w kraju trzecim jest dla producentów długą i trudną procedurą, gdyż każdy kraj trzeci może wypracować własny szczególny system ochrony; zwraca się do Komisji Europejskiej o udzielenie technicznego i finansowego wsparcia organizacjom zajmującym się oznaczeniami geograficznymi w celu ułatwienia rozwiązywania problemów związanych z bezprawnym używaniem oznaczeń;

48. wzywa do lepszej ochrony oznaczeń geograficznych:

— w ramach WTO poprzez jednoczesne rozszerzenie ochrony, o której mowa w art. 23 umowy TRIPS, na wszystkie oznaczenia geograficzne oraz poprzez wprowadzenie wielostronnego, posiadającego moc prawną rejestru oznaczeń geograficznych;

— w krajach trzecich poprzez negocjacje umów dwustronnych, szczególnie z krajami posiadającymi znaczenie gospodarcze;

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- popiera cel Komisji polegający na wprowadzeniu oznaczeń geograficznych do zakresu umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podrobionymi oraz uwzględnieniu ich w działalności zapowiadanego europejskiego centrum monitorowania podrobienia towarów i piractwa; oraz
- uważa, że Komisja musi ściślej współpracować z organami reprezentującymi producentów produktów posiadających oznaczenie geograficzne przed rozpoczęciem negocjacji handlowych i w czasie trwania negocjacji;
- uważa, że faktyczny postęp co do oznaczeń geograficznych jest zasadniczym warunkiem wstępnym zrównoważonego porozumienia w ramach negocjacji rolnych WTO;

49. jest zdania, że należy zintensyfikować działalność informacyjną i promocyjną systemu ochrony *sui generis* oznaczeń geograficznych; wzywa Komisję, by w dalszym ciągu sprzyjała koncepcji oznaczeń geograficznych w krajach trzecich, szczególnie w drodze rozszerzania pomocy technicznej w powiązaniu z producentami europejskimi posiadającymi te oznaczenia i/lub organizacjami producentów;

Zintegrowana produkcja

50. uważa, że należy wspierać produkcję przyjazną dla środowiska naturalnego i zgodną z racjonalizacją nakładów, taką jak „zintegrowana produkcja”;

51. zauważa, że utworzenie europejskich przepisów dotyczących zintegrowanej produkcji zwiększyłoby widoczność wysiłków europejskich rolników i hodowców w zakresie bezpieczeństwa żywności, środowiska naturalnego i dobrostanu bydła w stosunku do produktów przywożonych z krajów trzecich; opowiada się za jednoczesnym rozpoczęciem kampanii promocyjno-marketingowej dotyczącej europejskiej zintegrowanej produkcji;

52. wspiera promowanie systemów produkcji żywności wysokiej jakości zgodnej z kryteriami zrównoważonego rozwoju, jak ma to miejsce w przypadku zintegrowanej produkcji; zwraca się o utworzenie wspólnotowych przepisów w tym zakresie, aby ujednolicić kryteria istniejące w poszczególnych państwach członkowskich, czemu powinna towarzyszyć odpowiednia kampania promocyjna, informująca konsumentów o najważniejszych aspektach europejskiej zintegrowanej produkcji;

Rolnictwo ekologiczne

53. potwierdza przekonanie, że ekologiczne rolnictwo i zintegrowana produkcja przynoszą konsumentom korzyści zdrowotne, a także gwarantują, że w procesie produkcji nie dochodzi do zniszczenia środowiska w związku z zastosowaniem nawozów sztucznych, ponadto przynoszą rolnikom europejskim możliwości rozwoju, nawet jeżeli nie jest to samo w sobie rozwiązanie kwestii przyszłości światowej podaży żywności; popiera podejmowane od niedawna wysiłki na rzecz opracowania nowego logo UE symbolizującego produkcję ekologiczną, które miałyby zastosowanie do wszystkich produktów rolnych z UE;

54. uważa, że powinien zaistnieć prawdziwy jednolity rynek produktów ekologicznych oraz że wprowadzenie obowiązkowego wspólnotowego logo przyczyni się do tego w dużym stopniu; w związku z tym wyraża poparcie dla ram ustanowionych rozporządzeniem Rady (WE) nr 834/2007 z 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 ⁽¹⁾, oraz wyraża nadzieję, że chociaż weszło ono w życie niedawno, rozwinięte swoje możliwości normatywne jak najszybciej;

55. podkreśla, że zarówno państwa członkowskie, jak i UE, mają obowiązek wspierania produktów o wysokiej jakości oraz ich chronienia na szczeblu międzynarodowym; w związku z tym wyraża przekonanie, że konieczne są dokładniejsze kontrole produktów ekologicznych pochodzących z państw trzecich w interesie uczciwej konkurencji między produktami ekologicznymi pochodzącymi z UE i z państw trzecich;

⁽¹⁾ Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

56. uważa, że pojawianie się produktów nieekologicznych oznakowanych w sposób sugerujący, iż są produktami rolnictwa ekologicznego, szkodzi rozwojowi jednolitego rynku produktów ekologicznych w UE; w związku z tym wyraża zaniepokojenie próbami rozszerzania zakresu stosowania oznakowań wskazujących na produkcję ekologiczną na produkty żywnościowe niewytworzone zgodnie z zasadami rolnictwa ekologicznego;

57. uważa, że niepokojące jest pojawianie się coraz większej liczby prywatnych logo ekologicznych w przypadku produktów niespożywczych, który to sektor przeżywa znaczny rozwój, lecz nie jest objęty rozporządzeniem (WE) 834/2007 Rady z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) 2092/91; zwraca się do Komisji o dokonanie oceny korzyści płynących z objęcia przepisami tego sektora;

58. ponownie podkreśla, że z myślą o sprawniejszym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego produktów ekologicznych należy:

- zapewnić zgodność produktów ekologicznych pochodzących z państw trzecich z wymaganiami dotyczącymi produktów ekologicznych pochodzących z UE oraz że usprawniono kontrolę tej zgodności;
- podawać kraj pochodzenia na surowych i przetworzonych produktach ekologicznych importowanych z krajów trzecich, niezależnie od tego, czy użyto wspólnotowego logo dla produktów ekologicznych;
- poprawić wiarygodność europejskiego logo za pomocą programu na rzecz wspierania produktów ekologicznych;
- znakować produkty nierolnicze, przywoływane z uwagi na biologiczną metodę produkcji w sposób różniący się od znakowania produktów rolniczych pochodzących z upraw ekologicznych;

59. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie w państwach członkowskich urzędów ds. produktów tradycyjnych i ekologicznych; uważa, że w każdym państwie członkowskim powinny istnieć instytucje publiczne lub prywatne, uznawane przez producentów i konsumentów, odpowiedzialne za kontrolowanie lokalnej produkcji ekologicznej i wysokiej jakości oraz za jej promocję;

60. wzywa Komisję do określenia, w jaki sposób zamierza propagować lokalny handel produktami rolnymi przyjaznymi środowisku;

Prywatne systemy certyfikacji

61. zauważa, że prywatne systemy certyfikacji nie dostarczają obecnie obszerniejszych informacji na temat jakości produktów, w wielu przypadkach stają się jedynie finansowym i biurokratycznym obciążeniem, utrudniającym rolnikom dostęp do rynku;

62. wzywa do sporządzenia wykazu wszystkich prywatnych systemów certyfikacji, jakie producenci europejscy muszą stosować poza specyfikacjami jakościowymi już obowiązkowymi na podstawie prawa UE; popiera utworzenie prawnych ram wspólnotowych obejmujących podstawowe zasady przejrzystego stosowania tych prywatnych systemów certyfikacji.

63. popiera inicjatywę Komisji, mającą na celu opracowanie wytycznych w sprawie dobrych wzorców funkcjonowania wszystkich systemów związanych z jakością produktów rolnych; poszczególne podmioty powinny stosować się do tych wytycznych, które powinny zawierać szereg pojęć pomagających sektorowi produkcyjnemu promować wartość dodaną wytwarzanych przez niego produktów, wspierać wzajemne uznawanie systemów certyfikacji, ułatwiać udział sektora produkcyjnego w opracowywaniu tych systemów i za pośrednictwem ugrupowań producentów wspierać uproszczenie obciążenia administracyjnego związanego z certyfikacją, aby zmniejszyć do minimum koszty ponoszone przez rolników;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Działania informacyjne i promocyjne

64. ubolewa nad faktem, że w komunikacie Komisji nie wspomina się o konieczności wspierania środków promocji, tak niezbędnych do osiągnięcia rentowności wysiłków, jakich dokonują rolnicy europejscy w zakresie jakości, bezpieczeństwa żywności i środowiska naturalnego; uważa, że należy zreformować instrumenty promocji, jakimi dysponuje Unia Europejska, aby zwiększyć ich skuteczność; w związku z tym proponuje, aby objąć rynek Unii Europejskiej pomocą na rzecz promocji, wprowadzoną niedawno w sektorze winiarskim;

65. wspiera działania na szczeblu europejskim mające na celu jak najobszerniejsze i jak najskuteczniejsze informowanie o korzyściach polityki UE w zakresie jakości i bezpieczeństwa żywności; zaleca Komisji i państwom członkowskim wzmocnienie wysiłków na rzecz upowszechniania informacji o normach jakości i bezpieczeństwa żywności obowiązujących w zakresie produktów wspólnotowych oraz na rzecz promowania tych norm;

66. tego rodzaju wysiłki komunikacyjne i informacyjne odnoszące się do oznaczeń geograficznych oraz wspólnotowych znaków handlowych możnaby prowadzić za pośrednictwem publicznych lub państwowych podmiotów, osób lub organizacji;

67. uważa, że – biorąc pod uwagę znaczenie rynku europejskiego dla producentów wytwarzających produkty posiadające oznaczenie geograficzne – Komisja i państwa członkowskie powinny przekazywać dodatkowe środki finansowe dla programów promocyjnych wewnątrz rynku wewnętrznego, jednocześnie w dalszym ciągu zwiększając budżet kampanii promocyjnych w krajach trzecich;

68. podkreśla, że polityka informacyjna powinna być skierowana nie tylko do konsumentów, ale także do producentów, jako że ich postępowanie jest ściśle powiązane z posiadaną przez nich wiedzą na temat rynku i oceny jakości ich produktów przez klientów;

69. podkreśla potencjalną rolę środków finansowych UE w tej dziedzinie, zwłaszcza środków dostępnych z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich; podkreśla jednak, że warunki udzielania kredytów małym producentom zostały obecnie zaostrzone z powodu światowego kryzysu finansowego oraz że fakt ten bardzo ogranicza ich dostęp do współfinansowania przewidzianego w programach rozwoju obszarów wiejskich; w tych ramach sugeruje Komisji rozważenie harmonizacji systemu kredytów rolniczych na szczeblu Unii;

70. uważa, że należy sprzyjać tworzeniu rynków rolnych zarządzanych bezpośrednio przez rolników jako punktów sprzedaży lokalnych produktów sezonowych, ponieważ jest to sposób na zapewnianie rzetelnej ceny za produkty wysokiej jakości, a także zacieśniania związków między produktem a jego miejscem pochodzenia i zachęcania konsumentów do podejmowania świadomych wyborów opartych na jakości; jest zdania, że państwa członkowskie powinny zachęcać do tworzenia przestrzeni handlowych, w których producenci będą mogli bezpośrednio przedstawiać konsumentom swoje produkty;

71. wzywa do opracowywania programów propagujących sprzedaż na rynku lokalnym, w celu wspierania lokalnych i regionalnych inicjatyw z zakresu przetwórstwa i handlu; jest zdania, że można to osiągnąć poprzez np. spółdzielnie producentów, ze względu na ich wkład w zwiększanie wartości dodanej na obszarach wiejskich;

*

* *

72. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Wpływ światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju

P7_TA(2010)0089

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wpływu światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju (2009/2150 (INI))

(2011/C 4 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając szczyt G20, który odbył się w Pittsburgu w dniach 24 i 25 września 2009 r., oraz szczyt G20, który odbył się w Londynie w dniu 2 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając szczyt G8, który odbył się we włoskim mieście L'Aquila w dniach od 8 do 10 lipca 2009 r.,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., w której ustalono milenijne cele rozwoju, określone wspólnie przez społeczność międzynarodową między innymi z myślą o zwalczaniu ubóstwa i głodu,
- uwzględniając Europejski konsensus w sprawie rozwoju ⁽¹⁾ oraz Europejski kodeks postępowania ws. komplementarności i podziału pracy w ramach polityki rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając konsensus z Monterrey przyjęty na międzynarodowej konferencji w sprawie finansowania rozwoju, która odbyła się w dniach od 18 do 22 marca 2002 r. w Monterrey w Meksyku,
- uwzględniając deklarację paryską dotyczącą skuteczności pomocy oraz plan działania z Akry,
- uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW) zatytułowane „Skutki światowego kryzysu finansowego dla krajów o niskim dochodzie – Aktualizacja”, opublikowane we wrześniu 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie MFW zatytułowane „Światowa prognoza gospodarcza – Podtrzymywanie ożywienia gospodarczego”, opublikowane w październiku 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie MFW pt. „Aktualizacja światowych perspektyw gospodarczych” opublikowane w styczniu 2010 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Banku Światowego zatytułowane „Ochrona postępu: Wyzwania stojące przed krajami o niskim dochodzie w okresie światowej recesji”, opublikowane we wrześniu 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Banku Światowego z czerwca 2009 r. pt. „Global Development Finance 2009: Charting a Global Recovery” (Finansowanie rozwoju na świecie w 2009 r.: wytyczanie drogi ku odbudowie światowej gospodarki),
- uwzględniając sprawozdanie Banku Światowego pt. „Perspektywy gospodarcze na świecie – kryzys, finanse i wzrost” opublikowane w styczniu 2010 r.,
- uwzględniając europejskie sprawozdanie na temat rozwoju z 2009 r., zatytułowane „Przewycięzanie afrykańskiej słabości wobec zagrożeń – Tworzenie nowego europejskiego podejścia”, opublikowane w październiku 2009 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Konkluzje Rady 9558/07 z dnia 15 maja 2007 r.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- uwzględniając badanie przeprowadzone przez firmę doradczą HTSPE, zatytułowane „Plan działań na rzecz skuteczności pomocy: Korzyści wynikające z europejskiego podejścia”, przygotowane na zlecenie Komisji i opublikowane w październiku 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie zespołu zadaniowego ONZ ds. przewycięzenia problemu niewykonania milenijnych celów rozwoju, zatytułowane „Umacnianie światowego partnerstwa na rzecz rozwoju w okresie kryzysu”, opublikowane we wrześniu 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie UNCTAD pt. „Handel i rozwój 2009” opublikowane we wrześniu 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie UNCTAD „Kraje najsłabiej rozwinięte 2009: zarządzanie państwem i rozwojem”,
- uwzględniając rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie światowego szczytu FAO i bezpieczeństwa żywnościowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2009 r. w sprawie wpływu światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje posiedzenie z udziałem ekspertów, poświęcone wpływowi światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju, które odbyło się w dniu 10 listopada 2009 r., a w szczególności wystąpienie prof. Guttorma Schjelderupa na temat nielegalnych przepływów pieniężnych i rajów podatkowych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2009 r. w sprawie szczytu G20 w Pittsburghu w dniach 24-25 września 2009 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie rocznych sprawozdań Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) i Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR) ⁽⁴⁾ za rok 2007,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2006 r. w sprawie nowego instrumentu finansowego na rzecz rozwoju w związku z MDG (Milenijne Cele Rozwoju) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając wspólną rezolucję w sprawie wpływu kryzysu finansowego na państwa AKP, przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w Luandzie dnia 3 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 listopada 2008 r. dotyczące podstawy prawnej decyzji 2006/1016/WE ⁽⁶⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 kwietnia 2009 r. zatytułowany „Wspieranie krajów rozwijających się w pokonywaniu kryzysu” (COM (2009)0160),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 5 kwietnia 2005 r., zatytułowany „Nowe źródła finansowania rozwoju: Przegląd możliwości” (SEC(2005)0467),
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 18 i 19 maja 2009 r. na temat wspierania krajów rozwijających się w pokonywaniu kryzysu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0102.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0029.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0028.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0185.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 396.

⁽⁶⁾ Sprawa nr C-155/07, *Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej*; Dz.U. C 327 z 20.12.2008, s. 2.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 września 2009 r. pt. „Spójność polityki na rzecz rozwoju – stworzenie ram politycznych dla podejścia obejmującego całą UE” (COM (2009) 0458) i konkluzje Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 17 listopada 2009 r. na temat spójności polityki na rzecz rozwoju oraz ram operacyjnych skuteczności pomocy na rzecz rozwoju,
 - uwzględniając konferencję ONZ w sprawie światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz jego wpływu na rozwój oraz uwzględniając przyjęcie wyników tej konferencji przez Zgromadzenie Ogólne ONZ (rezolucja 63/303 z dnia 9 lipca 2009 r.),
 - uwzględniając konferencję w sprawie innowacyjnych metod finansowania, która odbyła się w Paryżu w dniach 28 i 29 maja 2009 r., oraz międzynarodową konferencję w sprawie finansowania rozwoju, która odbyła się w Ad-Dausze od 28 listopada do 2 grudnia 2008 r.,
 - uwzględniając zalecenia komisji ekspertów przy przewodniczącym Zgromadzenia Ogólnego ONZ, dotyczące reform międzynarodowego systemu monetarnego i finansowego, opublikowane w marcu 2009 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0034/2010),
- A. mając na uwadze, że wzrost gospodarczy w krajach wschodzących i rozwijających się wyniósł w 2009 r. zaledwie 2,1 %, podczas gdy w 2008 r. wyniósł on 6,1 %,
- B. mając na uwadze, że według oczekiwań poziom światowego handlu towarami spadnie w 2009 r. o 17 %, a równocześnie poziom inwestycji w handel i infrastrukturę spada w wyniku kryzysu kredytowego, oraz że kryzys w sposób szczególny dotknął kraje najsłabiej rozwinięte,
- C. mając na uwadze, że światowe instytucje finansowe dokładają wszelkich starań, by sprostać potrzebom krajów rozwijających się i staną przed poważnymi ograniczeniami kredytowymi, jeżeli nie zgromadzą większego kapitału,
- D. mając na uwadze, że nie należy pomijać skutków światowego kryzysu w krajach rozwijających się o średnim dochodzie,
- E. mając na uwadze, że luki w przepisach, nadzorowanie i kontrolowanie sektora finansowego oraz niedociągnięcia obowiązujących systemów nadzoru i wczesnego ostrzegania oraz niektóre strategie międzynarodowych instytucji finansowych spowodowały i przyspieszyły kryzys systemowy o zasięgu światowym, wymagający zmiany istniejących paradygmatów, w tym kompensaty i podziału obciążeń na szczeblu międzynarodowym,
- F. mając na uwadze, że raje podatkowe są miejscem ukrywania pieniędzy i stanowią zachętę do podkopywania systemu dobrych rządów, zwłaszcza w odniesieniu do opodatkowania i zasad państwa prawa; mając na uwadze, że nielegalne przepływy kapitału z krajów rozwijających się szacowane są na 641 do 941 mld USD, co odpowiada w przybliżeniu dziesięciokrotnej wartości światowej pomocy na rzecz rozwoju,
- G. mając na uwadze, że według sprawozdania rocznego za rok 2008 Transparency International korupcja na skalę światową osiągnęła już poziom 50 mld dolarów amerykańskich, tj. blisko połowę światowej oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) i inwestycji niezbędnych do osiągnięcia celów w zakresie wody pitnej i warunków higieny publicznej;
- H. mając na uwadze, że Unia Europejska jest największym ofiarodawcą, który w 2008 r. dostarczył około 60 % sumy światowej pomocy, a Komisja przewiduje, że w 2009 r. niedobór w realizacji zobowiązań oficjalnej pomocy rozwojowej wyniesie 22 mld USD,
- I. mając na uwadze, że spadek produktywności gospodarek rozwiniętych spowodowany światowym kryzysem z pewnością doprowadzi do ograniczenia oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), w czasach gdy pomoc zewnętrzna ma nadrzędne znaczenie dla krajów rozwijających się,

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- J. mając na uwadze, że całe wsparcie finansowe ze strony UE (99 %) pochodzi z dotychczasowych zobowiązań; 8,8 miliarda przekazuje się wcześniej, co może pociągnąć za sobą niebezpieczeństwo, że w nadchodzących latach zmniejszy się dostępność środków pomocy na rzecz rozwoju,
- K. mając na uwadze, że europejskie podejście do skuteczności pomocy może przynieść poprawę skuteczności o 3 do -6 mld euro rocznie w okresie od 2010 do 2015 r.,
1. jest w pełni świadom, że w minionych dwóch latach nastąpiła seria kryzysów światowych (żywnościowy, energetyczny, klimatyczny, finansowy, gospodarczy i społeczny), które mają poważny wpływ na kraje uprzemysłowione i wschodzące oraz druzgoczące konsekwencje dla ubogich grup ludności w krajach rozwijających się, jako że ponad 200 milionów pracowników na całym świecie narażonych jest na skrajne ubóstwo, a ponad jedna szóstą ludności świata cierpi głód;
 2. podkreśla, że UE zobowiązana jest pomagać krajom rozwijającym się w uporaniu się z obciążeniami wynikającymi ze światowego kryzysu gospodarczego i zmian klimatycznych, za które kraje te nie ponoszą odpowiedzialności; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do pełnej realizacji ich zobowiązań w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) na rzecz krajów rozwijających się
 3. wzywa do większego zaangażowania w realizację milenijnych celów rozwoju do 2015 r. i apeluje o bardziej skoordynowane działania w perspektywie przeglądu milenijnych celów rozwoju, który zostanie przeprowadzony w 2010 r.; wzywa wszystkie państwa członkowskie do maksymalnego wsparcia szczytu ONZ 2010 ws. MCR oraz uzgodnienia wspólnego stanowiska na ten szczyt;
 4. wzywa państwa członkowskie, by w pełni zrealizowały swoje zobowiązania w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej zarówno w kontaktach dwustronnych jak i wielostronnych;
 5. zwraca się do państw członkowskich o zwiększenie poziomu oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) w celu osiągnięcia wspólnego celu, jakim jest przeznaczanie na tę pomoc 0,56 % dochodu narodowego brutto do 2010 r. i 0,7 % do 2015 r.; ponadto apeluje, by przyspieszyły wysiłki o poprawę skuteczności pomocy, wdrażając deklarację paryską i plan działań z Akry poprzez lepszą koordynację swoich działań, poprawę przewidywalności i trwałości mechanizmów pomocowych, zwiększenie szybkości dostaw pomocy, dalsze udostępnianie pomocy, a także poprzez poprawę zdolności odbiorców pomocy do jej przyjęcia; popiera nową międzynarodową inicjatywę na rzecz przejrzystości pomocy, której celem jest zwiększenie dostępności informacji na temat pomocy i ułatwienie dostępu do tych informacji, zwiększając tym samym jej legalność i umożliwiając jej jak najskuteczniejsze wykorzystywanie w zwalczaniu ubóstwa; wzywa wszystkie państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do poparcia tej inicjatywy;
 6. podkreśla, że chociaż realizacja zobowiązań w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej jest niezbędna, nie wystarczy ona do zaspokojenia pilnych potrzeb rozwojowych, i ponownie wzywa Komisję, by aktywnie wspierała istniejące już innowacyjne instrumenty finansowania rozwoju i by w trybie pilnym wskazała dodatkowe innowacyjne źródła finansowania;
 7. z niepokojem odnotowuje zmniejszenie wysiłków w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej na rzecz zdrowia publicznego – w szczególności w odniesieniu do prawa do zdrowia i opieki w zakresie życia płciowego i reprodukcyjnego – co jest zasadnicze dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; zwraca uwagę, że zdrowa, silna siła robocza jest warunkiem koniecznym dla rozwoju gospodarczego;
 8. zwraca się do Komisji o dalsze kontynuowanie reformy międzynarodowej współpracy na rzecz rozwoju;
 9. podkreśla, że bieżąca reforma struktury pomocy międzynarodowej nie powinna prowadzić do wycofywania się z dotychczasowych osiągnięć w zakresie rozwoju i nie może być dla państw członkowskich zasłoną dymną pozwalającą im uniknąć wywiązywania się z przyjętych zobowiązań;
 10. uważa, że sama wielkość środków pomocy na rzecz rozwoju nie jest wystarczającą podstawą do wypowiedzenia się o skuteczności i wydajności działań UE związanych z pomocą na rzecz rozwoju;
 11. uważa, że przezwyciężenie kryzysu finansowego i gospodarczego powinno w dalszym ciągu stanowić priorytet;
 12. podkreśla konieczność kontynuowania pomocy i dostosowywania jej do nowych sytuacji i okoliczności;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

13. podkreśla, że światowy kryzys gospodarczy wymaga nasilenia współpracy na rzecz rozwoju zarówno pod względem ilościowym, jak i jakościowym;
14. podkreśla, że skurczenie się rynku kredytowego, niepewność spowodowana kryzysem i spadek wymiany handlowej, inwestycji oraz przekazów pieniężnych wysyłanych przez emigrantów stanowiły kanały za pomocą których kryzys rozprzestrzenił się z krajów rozwiniętych do krajów rozwijających się, a we wszystkich tych obszarach konieczne jest, aby Unia przejęła inicjatywę i nasiliła, w sposób skoordynowany, szeroko zakrojony i spójny, swą obecność na scenie międzynarodowej;
15. wzywa Radę i Komisję, by przy monitorowaniu swych polityk i instrumentów w zakresie współpracy na rzecz rozwoju zwracały ponadto uwagę na zminimalizowanie niezamierzonych skutków dla gospodarek krajów rozwijających się, jak wzrastające uzależnienie od transferów pomocy na rzecz rozwoju wraz negatywnym wpływem na wzrost, płace i zatrudnienie, a także powstanie struktur dążących tylko do zysku oraz korupcji;
16. zwraca się do Rady i Komisji o poprawę koordynacji dwustronnej i wielostronnej współpracy na rzecz rozwoju, ponieważ braki w tej dziedzinie stanowią jedną z głównych przyczyn niedostatecznej skuteczności pomocy na rzecz rozwoju.
17. uznaje, że luki w przepisach, nadzorowanie i kontrolowanie sektora finansowego oraz niektóre strategie instytucji finansowych okazały się nieskuteczne wobec kryzysu, a nawet pogłębiły jego negatywne skutki; podkreśla, że w przeciwieństwie do rozwoju sytuacji w krajach rozwiniętych tego rodzaju narzucone warunki drastycznie ograniczyły zdolność krajów rozwijających się do reagowania na zastój gospodarczy poprzez przyjmowanie zachęt fiskalnych;
18. podkreśla, że reakcja na kryzys finansowy i gospodarczy powinna mieć wymiar globalny, że żadna instytucja finansowa, sektor rynku ani kraj nie może być zwolniony ze stosowania przepisów lub podlegania nadzorowi oraz że przejrzystość i odpowiedzialność wszystkich podmiotów powinna być podstawą nowego systemu międzynarodowego zarządzania w sektorze finansowym;
19. z jednej strony z zadowoleniem przyjmuje poprawę warunków zaciągania pożyczek oferowanych krajom o niskich dochodach przez międzynarodowe instytucje finansowe, którą cechuje wyższy poziom wydatków przynoszących korzyści ubogim oraz nacisk na ograniczanie ubóstwa i wydatki pro wzrostowe w krajach rozwijających się; wyraża jednak poważne zaniepokojenie możliwością i niebezpieczeństwem wzrostu zadłużenia krajów rozwijających się oraz nowego kryzysu stabilności zadłużenia; wzywa rządy do bezzwłocznego przeprowadzenia reform międzynarodowych instytucji finansowych
20. wzywa Komisję do zbadania możliwości przyjęcia propozycji Banku Światowego dotyczącej specjalnego funduszu „Vulnerability Fund”, przeznaczonego na finansowanie bezpieczeństwa żywnościowego, ochrony socjalnej i rozwoju społecznego;
21. apeluje do przywódców grupy G20, by niezwłocznie zaczęli realizować zobowiązanie podjęte na szczycie, który odbył się we wrześniu 2009 r. w Pittsburghu, dotyczące zreformowania światowej struktury rozwoju, przekazując w związku z tym co najmniej 5 % udziałów w MFW krajom wschodzącym i rozwijającym się i co najmniej 3 % praw głosu w Banku Światowym krajom rozwijającym się i znajdującym się w okresie przejściowym;
22. podkreśla potrzebę reformy światowego ładu gospodarczego celem zapewnienia lepszej reprezentacji krajów rozwijających się w podejmujących decyzje forach; proponuje, aby w tym celu poszerzono grupę G20 o co najmniej jednego przedstawiciela krajów rozwijających się, a w szczególności z krajów najsłabiej rozwiniętych, który mógłby być przewodniczącym grupy G77;
23. zachęca również Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na promowanie i ochronę godnych warunków pracy oraz zwalczanie dyskryminacji ze względu na płeć i pracy dzieci, przestrzegając zaleceń dotyczących tego zagadnienia wydanych przez Międzynarodową Organizację Pracy, która powinna odgrywać większą rolę;
24. podkreśla potrzebę przejścia na międzynarodowy system zarządzania, który będzie chronił najsłabsze osoby i kraje, zwłaszcza te najmocniej dotknięte przez kryzys, o nieskutecznych sieciach bezpieczeństwa lub nie posiadających ich wcale;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

25. zauważa, że członkowie międzynarodowych instytucji finansowych zatwierdzili podział specjalnych praw ciągnięcia (SDR) odpowiadający kwocie 250 mld USD, przy czym suma SDR, które przypadną krajom rozwijającym się, odpowiada kwocie zaledwie 18 mld USD; z naciskiem wzywa państwa członkowskie i społeczność międzynarodową do rozważenia propozycji G. Sorosa, by kraje zamożne przeznaczyły swoje SDR na fundusz globalnych dóbr publicznych, np. na przeciwdziałanie zmianom klimatu i zlikwidowanie ubóstwa;
26. zwraca się do Rady i Komisji o podjęcie kroków na rzecz uzgodnionego na szczycie G20 zwiększenia środków międzynarodowych instytucji finansowych;
27. zwraca się do Komisji i Rady o poparcie ambitnej reformy MFW;
28. zaleca nasilić współpracę makroekonomiczną w ramach G20, wzmocnić rolę systemu Narodów Zjednoczonych i zreformować międzynarodowe instytucje finansowe, aby w sposób skoordynowany zareagować na kryzys i jego skutki w krajach rozwijających się;
29. ubolewa, że sektor finansowy nie w pełni wyciągnął wnioski z konsekwencji tego bezprecedensowego kryzysu, chociaż skorzystał z olbrzymich dotacji państwowych; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie podjęte przez przywódców grupy G20 na szczycie, który odbył się we wrześniu 2009 r. w Pittsburghu, dotyczące zapewnienia, że sektor finansowy zrekompensuje koszty kryzysu ponieszone do tej pory przez podatników, innych obywateli i służby publiczne zarówno w krajach rozwiniętych gospodarczo, jak i w krajach rozwijających się;
30. wyraża zdecydowane przekonanie, że opodatkowanie systemu bankowego stanowiłoby uczciwy wkład sektora finansowego w sprawiedliwość społeczną na skalę światową wzywa również do wprowadzenia międzynarodowej opłaty za transakcje finansowe, by system podatkowy jako całość był sprawiedliwszy i by uzyskać dodatkowe środki na finansowanie rozwoju i globalnych dóbr publicznych oraz dostosowanie się do zmian klimatu i ich skutków oraz łagodzenie ich w krajach rozwijających się;
31. wzywa Komisję do przedstawienia komunikatu na temat sposobu, w jaki podatek od międzynarodowych transakcji finansowych może się przyczynić, między innymi, do osiągnięcia MDG, zmniejszenia globalnego braku równowagi i promowania zrównoważonego rozwoju na świecie;
32. wzywa, aby raport przygotowywany przez MFW (Międzynarodowy Fundusz Walutowy) na następny szczyt G20 na temat udziału sektora finansowego w ciężarach poniesionych przez różne rządy podczas interwencji kryzysowych uwzględniał wszystkie pośrednie i bezpośrednie wydatki poniesione z finansów publicznych, a zwłaszcza ich wpływ na budżety krajów rozwijających się;
33. z dużym zaniepokojeniem odnotowuje fakt, że w 2010 r. kraje rozwijające się będą musiały prawdopodobnie poradzić sobie z deficytem finansowym wynoszącym 315 mld USD i że coraz trudniejsza sytuacja fiskalna w najsłabszych krajach zagraża najważniejszym wydatkom na edukację, zdrowie, infrastrukturę i opiekę społeczną, na które potrzeba 11,6 mld USD; dlatego też uważa, że należy zbadać podstawy porozumienia z państwami będącymi wierzycielami w celu ustanowienia moratorium lub umorzenia zadłużenia krajów najuboższych, by umożliwić im wdrożenie przeciwyklicznej polityki fiskalnej w celu złagodzenia poważnych skutków kryzysu; proponuje podjęcie wysiłków w kierunku ułatwienia przejrzystych rozwiązań na rzecz przejrzystego rozstrzygnięcia kwestii zadłużenia;
34. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy państw członkowskich dotyczące wdrożenia dobrowolnego opodatkowania od emisji z transportu lotniczego i morskiego w celu współfinansowania kosztów łagodzenia zmian klimatu i przystosowania do nich w krajach rozwijających się, a ponadto zachęca wszystkie państwa członkowskie, by rozważyły wdrożenie podobnych podatków;
35. zgodnie ze swoją rezolucją z dnia 21 października 2008, wzywa państwa członkowskie i Komisję do osiągnięcia porozumienia w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji UE w kwestii przeznaczenia co najmniej 25 % dochodów uzyskanych z aukcji uprawnieniami do emisji CO₂ na wspieranie przy pomocy inwestycji publicznych krajów rozwijających się w skutecznym radzeniu sobie ze zmianami klimatu;
36. zwraca się do Komisji Europejskiej i państw członkowskich Unii Europejskiej o wsparcie wszelkich środków umożliwiających walkę ze zmianami klimatu, których głównymi ofiarami są kraje rozwijające się, i w związku z tym o natężenie transferu odpowiednich technologii;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

37. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie, aby zwróciły większą uwagę na związek pomiędzy kryzysem ekologicznym a kryzysem rozwojowym oraz nalega, aby uznały zrównoważony rozwój i „wzrost ekologiczny” za strategiczne priorytety UE; wzywa UE do przydzielenia dodatkowych środków na pokrycie zobowiązań w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatu w krajach rozwijających się, z uwzględnieniem rosnącej liczby tzw. „uchodźców ekologicznych”;

38. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się w październiku 2009 r. Rady Europejskiej do nieosłabiania MDG w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatu; wzywa Radę do jak najszybszego uzgodnienia, w świetle konkluzji ze szczytu w Kopenhadze oraz kompromisu grupy G20, konkretnych wkładów finansowych, które pozwolą krajom rozwijającym się na przewycięzenie pogarszających się warunków klimatycznych i w celu dopilnowania, aby potrzeba pomocy spowodowana kryzysem gospodarczym nie doprowadziła do ponownego popadnięcia w nadmierne zadłużenie zagraniczne;

39. podkreśla decydujące znaczenie przekazów pieniężnych dokonywanych przez migrantów, stanowiących przepływy kapitału bezpośrednio do rąk docelowych grup ludności w krajach rozwijających się, które mogą szybko wykorzystać te środki na zaspokojenie pilnych potrzeb; zwraca się do państw członkowskich i do krajów, do których przekazy te są wysyłane, o ułatwienie dostarczania przekazów oraz o dążenie do obniżenia ich kosztów;

40. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie przywódców grupy G8 przyjęte na szczycie, który odbył się w lipcu 2009 r. we włoskim mieście L'Aquila, dotyczące zmniejszenia kosztów przekazów pieniężnych z 10 % do 5 % w ciągu pięciu lat; jest zdania, że większa konkurencja rynkowa i szersze ramy regulacyjne to zasadnicze środki obniżania kosztów operacji dokonywania przekazów przy równoczesnym przyspieszeniu przyjmowania nowych technologii i wspieraniu integracji finansowej osób ubogich w krajach rozwijających się;

41. popiera podejmowanie wspólnych inicjatyw publiczno-publicznych i publiczno-prywatnych na rzecz rozwoju, w oparciu o publiczne przywództwo i wsparcie prywatnych darczyńców, zgodnych z priorytetami krajów partnerskich, jako środka zwiększania poziomu odpowiedzialnych i zrównoważonych inwestycji bezpośrednich w krajach rozwijających się i ułatwiania transferu technologii;

42. przypomina o zasadniczej roli organizacji społeczeństwa obywatelskiego, władz lokalnych i zdecentralizowanej współpracy w zarządzaniu następstwami kryzysu gospodarczego i w procesie rozwoju; w związku z tym zwraca się do Komisji o spowodowanie, by decentralizacja stała się obszarem, na którym koncentruje się wspólnotowa pomoc w państwach rozwijających się;

43. z zadowoleniem przyjmuje zatwierdzenie mechanizmu FLEX stosowanego w razie podatności na zagrożenia i mającego pomagać kwalifikującym się krajom Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) w radzeniu sobie ze społecznymi konsekwencjami kryzysu, a także apeluje z naciskiem o szybkie udostępnienie funduszy; ponownie wyraża jednak zaniepokojenie co do sposobu, w jaki Komisja zapełni w przyszłości deficyt powstały w wyniku wczesnego wydatkowania wsparcia budżetowego;

44. uważa handel za główną dźwignię wzrostu gospodarczego i zmniejszania ubóstwa w krajach rozwijających się oraz wzywa UE i państwa członkowskie, by nadal uznawały kwestie rozwoju za główny przedmiot negocjacji w ramach rundy dauhańskiej oraz by wykorzystały swoje międzynarodowe wpływy na rzecz pomyślnego, sprawiedliwego i sprzyjającego rozwojowi zakończenia rundy dauhańskiej, zwiększając zarazem nastawienie na rzecz osób ubogich w polityce UE w zakresie pomocy na rzecz wymiany handlowej;

45. podkreśla, że na mocy art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej UE musi z jednej strony zapewnić, by jej strategię polityczne w zakresie handlu, bezpieczeństwa, migracji i rolnictwa oraz pozostałe strategię spójnie działały dla dobra krajów rozwijających się, i z drugiej strony wspierać uczciwy i sprzyjający rozwojowi międzynarodowy system finansów i handlu;

46. przypomina, że zasada spójności polityki na rzecz rozwoju, zapisana w traktatach UE, jest kluczową koncepcją realizacji MDG; wzywa zatem UE do rozwijania polityki handlowej, która jest jednolita i spójna z realizacją milenijnych celów rozwoju; wzywa do wypracowania solidnych instrumentów prawnych zapewniających, że UE będzie odpowiedzialna za swe zobowiązania na rzecz spójności polityki;

47. zwraca się o większą spójność pomocy na rzecz rozwoju i innych polityk UE; zauważa, że np. wprowadzanie na rynek subsydiowanych przez UE produktów rolnych może być sprzeczne z tworzeniem stabilnych rynków dla produktów biednych lokalnych rolników i tym samym może zniweczyć wysiłki związane z projektami mającymi na celu poprawę stanu lokalnego rolnictwa;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

48. jest przekonany, że wyważone, sprawiedliwe i ukierunkowane na rozwój zakończenie rundy dauhańskiej wspomogłoby odnowę gospodarczą po kryzysie, a także mogłoby przyczynić się do zmniejszenia ubóstwa w krajach rozwijających się, tworzeniu dobrej jakości stanowisk pracy i do spadku cen detalicznych; jest z związku z tym głęboko zaniepokojony brakiem postępów w negocjacjach rundy dauhańskiej;

49. podkreśla, że aby osiągnąć stabilność finansową i lepsze funkcjonowanie światowego systemu handlowego w ramach WTO należy zmierzać w kierunku nowego systemu walutowego i finansowego opartego na zasadach multilateralizmu, uwzględniających specyficzne problemy krajów rozwijających się i mieszczonego się w ramach systemu Narodów Zjednoczonych;

50. przypomina, że strategia pomocy na rzecz wymiany handlowej ma na celu pomoc krajom rozwijającym się i krajom najsłabiej rozwiniętym w negocjowaniu, wdrażaniu i czerpaniu korzyści z porozumień handlowych, w rozszerzaniu ich wymiany handlowej i przyspieszeniu zwalczania ubóstwa; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia realizacji zobowiązań, iż do 2010 r. w całej UE zostanie osiągnięty cel 2 mld euro rocznie; prosi Komisję o przedstawienie szczegółowych informacji i danych liczbowych na temat, jakie dodatkowe linie budżetowe (poza linią 20 02 03) wykorzystane zostały na finansowanie pomocy związanej z handlem (TRA) oraz pomocy na rzecz wymiany handlowej, a także dotyczących całości finansowania pomocy na rzecz wymiany handlowej z budżetu UE;

51. ponownie stwierdza, że umowy o partnerstwie gospodarczym (EPA) powinny być uznawane za narzędzie na rzecz rozwoju i nie powinny być postrzegane tylko jako instrument handlu międzynarodowego wzywa Komisję, by dążyła do szybkiego zakończenia negocjacji, przy równoczesnym uwzględnieniu wpływu, jaki umowy te mogą mieć na zdolność krajów AKP do radzenia sobie z kryzysem

52. odnotowuje, że znaczący spadek w dochodach z eksportu w wielu krajach rozwijających się, w szczególności w krajach najsłabiej rozwiniętych, ograniczył wzrost i rozwój Południa; wzywa Komisję, by przy negocjowaniu i wdrażaniu porozumień handlowych, w szczególności umów o partnerstwie gospodarczym, wzmacniała spójność polityki UE na rzecz rozwoju oraz, między innymi, promowania godnej pracy, tworzenia dóbr i miejsc pracy, a także zapewniała odpowiednią asymetrię i okresy przejściowe w zobowiązaniach handlowych, jak również poszanowanie priorytetów każdego państwa i odpowiednie zasięganie opinii kluczowych podmiotów oraz społeczeństwa obywatelskiego;

53. uważa, że kraje rozwijające się, które w szczególnie dużym stopniu uzależnione są od funduszy współpracy na rzecz rozwoju i które charakteryzują się ukierunkowaniem na eksport, w największym stopniu są negatywnie dotknięte przez kryzys, ponieważ napływ kapitału z Północy na Południe zmniejsza się coraz bardziej, a rynki wewnętrzne w wielu państwach rozwijających się są zbyt słabe, by zrekompenzować spadek eksportu;

54. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny zależności krajów AKP od eksportu oraz jej przystawalności do celów w zakresie rozwoju w dokumentach strategii kraju;

55. odnotowuje porozumienie w sprawie globalnego systemu przywilejów w handlu – mechanizmu ustanowionego przez 22 kraje rozwijające się z myślą o redukcji taryf celnych i ograniczeniu innych barier w eksporcie towarów, które podlegają wymianie handlowej między nimi, oraz w dążeniu do pobudzenia oraz uniezależnienia handlu regionów południowych od zawirowań w światowym handlu;

56. uważa, że protekcjonizm nie jest właściwą reakcją na kryzys, i ponownie apeluje do UE o znoszenie barier w handlu i dotacji, również unijnych, zakłócających wymianę handlową, i przynoszących szczególnie wiele szkody krajom rozwijającym się;

57. jest zdania, że unijna polityka na rzecz rozwoju powinna dążyć do równowagi pomiędzy interesami UE i krajów rozwijających się i uważa, że wzajemne otwarcie rynków, które nie powinno być realizowane kosztem stabilności gospodarczej w krajach rozwijających się, wymaga odpowiednich ram nadzoru i regulacji; zwraca się do Komisji, Rady i EBI, aby udostępnienie mikrokredytów dla MŚP i drobnych rolników uczyniła priorytetem współpracy na rzecz rozwoju, tym samym wspierając trwałe regionalne struktury gospodarcze;

58. wzywa Komisję, aby zabezpieczyła podjęte działania w kierunku długoterminowych celów rozwojowych przygotowując się do zrównoważonego rozwoju oraz udzielania pomocy humanitarnej w najcięższym okresie kryzysu dla krajów rozwijających się;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

59. stwierdza, że skala, głębokość i złożoność kryzysu finansowego odzwierciedlają brak powiązania między ewolucją rynku finansowego a realną gospodarką, z istnieniem powiększającego się braku równowagi na skalę globalną i z pogarszaniem się problemów dotyczących ochrony środowiska na naszej planecie, których rozwiązanie jest konieczne, aby system ekonomiczny podążał ścieżką zrównoważonego rozwoju na skalę globalną;

60. wyraża głębokie ubolewanie, że negatywny wpływ rajów podatkowych może być przeszkodą nie do pokonania w rozwoju gospodarczym krajów ubogich, naruszać suwerenność innych krajów, szkodzić skuteczności rynków finansowych i przydzielania zasobów, zagrażać krajowym systemom podatkowym i podnosić koszty opodatkowania, tworzyć zachęty do przestępczości gospodarczej, a także szkodzić dochodom prywatnym, dobrym rządóm i wzrostowi gospodarczemu, a przez to uniemożliwiać krajóm rozwijającym się inwestowanie w usługi publiczne, edukację, zabezpieczenia społeczne i jakość życia obywateli;

61. podkreśla, że raje podatkowe i zagraniczne strefy ulg i preferencji finansowych działają pobudzająco na strategię uchylania się od zobowiązań podatkowych (np. poprzez niewłaściwe wycenianie transferów), unikanie płacenia podatków i nielegalny odpływ kapitału; podkreśla w szczególności, że oszustwa podatkowe w krajach rozwijających się prowadzą do rocznych strat w dochodach płynących z podatków, które są 10 razy większe od kwoty pomocy na rzecz rozwoju przekazanej przez państwa uprzemysłowione; wzywa zatem państwa członkowskie do uznania za absolutny priorytet walki z rajami podatkowymi, uchylaniem się od zobowiązań podatkowych i nielegalnym odpływem kapitału z krajów rozwijających się; w związku z tym potwierdza swe przekonanie, że należy globalnie rozszerzyć automatyczną wymianę informacji i dokonać jej wdrożenia w ramach struktur wielostronnych;

62. zauważa, że na świecie istnieją dziesiątki rajów podatkowych, które są wykorzystywane nawet przez firmy z krajów OECD w celu uniknięcia płacenia podatków na rzecz krajów rozwijających się, w których prowadzą one zyskowną działalność lub na rzecz krajów pochodzenia; zwraca się do Komisji o poinformowanie, w jaki sposób można rozszerzyć globalnie automatyczną wymianę informacji, w jaki sposób wprowadzić sankcje na niechętne do współpracy raje podatkowe i korzystające z nich podmioty, a także w jaki sposób informowanie o osiągniętych zyskach i ponoszonych obciążeniach podatkowych w każdym kraju może stać się obowiązkiem dla międzynarodowych przedsiębiorstw w UE;

63. przyznaje, że umowy dotyczące wymiany informacji podatkowych nie eliminują szkodliwych struktur wyodrębnionych systemów podatkowych lub braku rejestrów publicznych i nie wymuszają upubliczniania danych księgowych, prowadzenia audytów lub przechowywania zapisów; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane przez grupę G20 i Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) przeciwko rajom podatkowym, zauważa jednak i ubolewa, że ustanowione kryteria, umowy dotyczące wymiany informacji podatkowych i obowiązujące procedury nie będą skuteczne w rozwiązywaniu problemu rajów podatkowych i nielegalnych przepływów finansowych; wzywa OECD, grupę G20 i UE, by przyjęły surowsze kryteria identyfikacji rajów podatkowych i dążyły do zawarcia na szczeblu międzynarodowym wiążącej wielostronnej umowy dotyczącej automatycznej wymiany informacji podatkowych, przewidującej środki zaradcze w przypadku nieprzestrzegania jej postanowień;

64. wzywa UE, jej państwa członkowskie i międzynarodowe instytucje finansowe, by wspierały kraje rozwijające się w zwiększaniu dochodów i pomagały tworzyć potencjał w sferze podatkowej;

65. zauważa, że połowa nielegalnych przepływów finansowych z krajów rozwijających się ma związek z niewłaściwym oszacowaniem wartości wymiany handlowej, i ponownie wzywa do zawarcia nowego, wiążącego światowego porozumienia finansowego, które zmusi przedsiębiorstwa międzynarodowe, w tym różne jednostki zależne, do automatycznego ujawniania zysków uzyskiwanych i obciążeń podatkowych ponoszonych w każdym kraju, by zapewnić przejrzystość sprzedaży, zysków i podatków w poszczególnych krajach, w których działają te przedsiębiorstwa;

66. wzywa Komisję do aktywnego wspierania odpowiedzialności przedsiębiorstw za kwestie społeczne i środowisko naturalne, aby umożliwić skuteczną kontrolę wpływu działalności przedsiębiorstw międzynarodowych i jednostek zależnych w krajach rozwijających się na społeczeństwo, środowisko naturalne i poszanowanie praw człowieka;

67. zauważa z niepokojem, że dalsze pogorszenie się sytuacji gospodarczej krajów rozwijających się może prowadzić do niedopuszczalnie wysokiego poziomu bezrobocia oraz zwiększenia migracji zarobkowej; nadmienia, że tego rodzaju przepływy migracyjne mogą doprowadzić do „drenażu mózgow” w krajach rozwijających się i mieć niekorzystny wpływ na ich przyszły rozwój gospodarczy;

68. przyjmuje do wiadomości potrzebę rzeczywistej poprawy systemów bankowych w krajach rozwijających się, jako konkretnego środka zabezpieczającego inwestycje oraz rozwój i wzrost sektora finansowego, środki finansowe przekazywane przez emigrantów oraz wymianę handlową i wszelkiego innego typu, przyczyniające się do spójności społecznej oraz stabilności politycznej i gospodarczej;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

69. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę odzyskiwania skradzionego mienia, z którą wystąpiło Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemocności i Bank Światowy, by pomóc krajom rozwijającym się w zwalczaniu korupcji, działalności przestępczej i oszustw podatkowych, i wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania Konwencji ONZ przeciwko korupcji;

70. podkreśla znaczenie wspierania krajów rozwijających się w budowaniu skutecznych struktur służących nasilaniu, w ich własnym interesie, walki z korupcją i praworządności, wzmocnieniu prawidłowego zarządzania i jawności finansów publicznych w celu poprawy prognozowania i zwiększenia wykonania i kontroli budżetowej; podkreśla znaczenie kontroli parlamentarnej finansów publicznych; podkreśla potrzebę ulepszenia międzynarodowych standardów rachunkowości w celu unikania uchylania się od zobowiązań podatkowych i unikania płacenia podatków, również za pomocą nałożenia na firmy międzynarodowe wymogu sporządzania sprawozdań finansowych odrębnie dla każdego kraju;

71. z zadowoleniem przyjmuje egzekwowanie przez EBI polityki dotyczącej zagranicznych centrów finansowych; wzywa UE, państwa członkowskie i Europejski Bank Inwestycyjny, by wykazały się inicjatywą i zwalczały raje podatkowe, przyjmując zasady dotyczące zamówień publicznych i wydatkowania funduszy publicznych, które uniemożliwią każdej spółce, bankowi czy innej instytucji zarejestrowanej w kraju podatkowym korzystanie z funduszy publicznych; wzywa Europejski Bank Inwestycyjny do uwzględnienia w ramach wzmocnionych wytycznych potrzeby składania przez przedsiębiorstwa oraz pośredników finansowych sprawozdań z ich działalności w rozbiciu na poszczególne kraje;

72. zauważa, że EBI dołożył starań, aby jego gwarancje i inwestycje nie były dokonywane przez raje podatkowe; zwraca się do EBI o podjęcie dodatkowych kroków w celu zapewnienia, że nie dzieje się tak również pośrednio; zwraca się do EBI o składanie sprawozdań na temat realizacji polityki dotyczącej zagranicznych centrów finansowych; zwraca się do EBI o szczególną czujność przy wyznaczaniu warunków lub kryteriów warunkowości, tak aby zapewnić zgodność z celami politycznymi UE, oraz z koncepcją „godnej pracy” MOP zagwarantowując w ten sposób maksymalizację pomocy, udział lokalnych przedsiębiorstw i walkę z korupcją; uważa, że Europejski Bank Inwestycyjny powinien skoncentrować swą politykę rekrutacyjną na pozyskiwaniu wiedzy specjalistycznej w zakresie ochrony środowiska i rozwoju;

73. uważa, że prowadzony obecnie przegląd średniookresowy działalności EBI w zakresie pożyczek dla krajów trzecich oraz porozumień dotyczących współpracy, który ma być ukończony w 2010 r. i w odniesieniu do którego Parlament Europejski działa jako współprawodawca, to ważna okazja do zwiększenia roli EBI we współpracy na rzecz rozwoju, gdzie nadrzędnym celem jest realizacja MDG do 2015 r.; uważa w tym względzie, że przedsięwzięcia mające na celu ograniczanie ubóstwa powinny być traktowane priorytetowo;

74. ubolewa nad tendencją spadkową realizowanych od lat osiemdziesiątych inwestycji w rolnictwie w krajach rozwijających się i po raz kolejny zwraca się do Komisji o spowodowanie, by bezpieczeństwo żywnościowe stało się priorytetem polityki rozwoju Unii Europejskiej, oraz nawołuje związek z tym do wzmocnienia wsparcia dla rolnictwa, zwłaszcza uprawy roślin spożywczych, i rozwoju obszarów wiejskich;

75. uważa, że jedną z głównych przeszkód w rozwoju gospodarczym w krajach rozwijających się jest ograniczony dostęp potencjalnych przedsiębiorców do pożyczek i mikrokredytów; podkreśla ponadto kwestię gwarancji kredytowych, które w większości przypadków są dla nich niedostępne; wzywa w związku z tym Komisję i EBI do opracowania na większą skalę programów na rzecz dostępności kredytów i mikrokredytów;

76. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania środków ułatwiających krajom rozwijającym się dostęp do kredytów, w tym znaczącej kapitalizacji wielostronnych banków rozwoju, i stworzenia ram pozwalających swobodzie różnorodności dostawców usług finansowych sprostać potrzebom lokalnych obywateli;

77. zachęca Komisję, by opracowując wniosek dotyczący decyzji w sprawie mandatu EBI w sprawie pożyczek dla krajów trzecich po przeglądzie śródkresowym, w pełni uwzględniła zalecenia zawarte w niniejszym sprawozdaniu;

78. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, organom ONZ, MFW i Bankowi Światowemu oraz członkom zarządu MFW i Banku Światowego pochodzącym z państw członkowskich UE, a także krajom grupy G20.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Roczne sprawozdanie EBC za rok 2008

P7_TA(2010)0090

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie raportu rocznego EBC za rok 2008 (2009/2090(INI))

(2011/C 4 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając raport roczny Europejskiego Banku Centralnego (EBC) za 2008 r.,
- uwzględniając art. 113 traktatu WE,
- uwzględniając art. 15 Protokołu ustanawiającego statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, załączonego do Traktatu,
- uwzględniając traktat lizboński, zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając rezolucję z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie odpowiedzialności demokratycznej na trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 października 2009 r. zatytułowany „Roczny przegląd sytuacji w strefie euro 2009 r.” (COM(2009)0527) oraz dokument roboczy służb Komisji dołączony do tego komunikatu (SEC(2009)1313/2),
- uwzględniając tymczasową prognozę gospodarczą Komisji z września 2009 r.,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 23 września 2009 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnotowego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanawiającego Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego (COM(2009)0499),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 23 września 2009 r. dotyczący decyzji Rady powierzającej Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania dotyczące funkcjonowania Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (COM(2009)0500),
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0010/2010),

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 4.5.1998, s. 177.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- A. mając na uwadze, że kryzys finansowy i gospodarczy doprowadził do najpoważniejszego osłabienia gospodarki światowej od lat 30. XX w., a jego skutki jeszcze przez długie lata będą odczuwalne w strukturze gospodarczej i społecznej państw,
- B. mając na uwadze, że w 2008 r. realne PKB strefy euro wzrosło zaledwie o 0,7 % ze względu na kryzys finansowy i gospodarczy i oczekiwano, że PKB spadnie znacznie w 2009 r.,
- C. mając na uwadze, że w 2008 r. średnia roczna stopa inflacji wyniosła 3,3 %, a w szczytowym momencie – latem 2008 r. – wynosiła 4,0 %, co jest najwyższym wynikiem od momentu wprowadzenia euro, a także mając na uwadze, że następnie inflacja spadła do wartości ujemnych latem 2009 r.,
- D. mając na uwadze, że średni deficyt budżetowy w strefie euro zwiększył się z 0,6 % PKB w 2007 r. do 1,9 % w 2008 r., a w połowie października 2009 r. dwadzieścia państw członkowskich wykazywało nadmierny deficyt finansów publicznych,
- E. mając na uwadze, że średni wskaźnik długu publicznego w strefie euro wzrósł z 66,2 % PKB na koniec 2007 r. do 69,6 % PKB na koniec 2008 r., a wskaźnik ten ma nadal rosnąć w nadchodzących latach,
- F. mając na uwadze, że w 2008 r. kurs wymiany euro wobec dolara amerykańskiego ulegał znacznym fluktuacjom, osiągając maksimum w lipcu (1,60 USD), a następnie spadając do 1,25 USD w październiku, po czym wzrósł do 1,50 USD w październiku 2009 r.,
- G. mając na uwadze, że w pierwszej połowie 2008 r. EBC utrzymywał stopy procentowe na niezmiennym poziomie, potem podwyższył je w lipcu 2008 r. o 25 punktów bazowych do 4,25 %, a następnie stopniowo je obniżał w czwartym kwartale 2008 r. do 2,5 %, by w końcu obniżyć je do 1 % w 2009 r.,
- H. mając na uwadze, że w odpowiedzi na kryzys finansowy EBC znacznie zwiększył środki zwiększające płynność dla banków w strefie euro oraz podjął szereg niestandardowych działań celem poprawy słabego funkcjonowania rynków finansowych; mając na uwadze, że podobne instrumenty zwiększające płynność udostępniono jedynie niektórym państwom członkowskim spoza strefy euro,

Wstęp

1. wita Słowację w strefie euro i odnotowuje udane przyjęcie przez ten kraj wspólnej waluty;
2. zauważa, że członkostwo w Unii Europejskiej jest warunkiem przyjęcia euro;
3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że traktat lizboński nadaje EBC status instytucji UE; uważa, że zwiększa to odpowiedzialność Parlamentu – głównej instytucji, za pośrednictwem której EBC odpowiada przed obywatelami europejskimi;

Reakcja EBC na kryzys finansowy

4. zauważa, że w 2008 r. z powodu dramatycznego kryzysu gospodarczego i finansowego oraz jego dalekosiężnych skutków EBC musiał podjąć jedno z najtrudniejszych decyzji w trakcie swego istnienia;
5. zwraca uwagę, że prognozy gospodarcze EBC, podobnie jak prognozy MFW i innych instytucji międzynarodowych, nie przewidywały tak ogromnej dekonjunkury w 2008 r.;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

6. zwraca uwagę, że EBC stale reagował na kryzys finansowy, pomagając państwom członkowskim w utrzymywaniu i zwiększaniu płynności instytucji kredytowych; zaleca, aby EBC rozszerzył zakres stosowania instrumentów zwiększających płynność finansową na obszar nienależący do strefy euro, udzielając tym samym pomocy państwom członkowskim najbardziej dotkniętym kryzysem finansowym;
7. wyraża rozczarowanie tym, że niektóre banki komercyjne nie dały odczuć klientom cięć stóp procentowych, szczególnie w czasie, gdy stopy procentowe EBC osiągnęły najniższy poziom;
8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że EBC, wykraczając poza swoje tradycyjne podejście w zakresie polityki pieniężnej, podjął szereg środków nadzwyczajnych, polegających na przykład na dostosowaniu płynności do rzeczywistego zapotrzebowania na środki finansowe lub na udostępnianiu środków finansowych na dłuższe okresy;
9. zwraca uwagę, że EBC zmniejszył stopy procentowe w sposób mniej radykalny niż inne banki centralne, w tym Rezerwa Federalna USA i Bank Anglii, oraz mniej radykalny niż oczekiwało wówczas wielu obserwatorów gospodarki;
10. wyraża rozczarowanie, że przekazane przez EBC dodatkowe środki zwiększające płynność w niewystarczającym stopniu złagodziły zapaść kredytową, wobec której stanął przemysł, w szczególności małe i średnie przedsiębiorstwa, a zamiast tego zostały wykorzystane przez niektóre banki na zwiększenie marż i pokrycie strat;
11. żąda, że państwa członkowskie nie skorzystały z rady EBC, aby wobec programów wspierania banków zastosować warunki określone wspólnie na szczeblu europejskim, dotyczące wypłat dywidend i premii, wspierania działalności gospodarczej, zwłaszcza MŚP, oraz transakcji dokonywanych w rajach podatkowych;
12. zgadza się z EBC, że coraz większa złożoność instrumentów finansowych, a także pewien brak przejrzystości instytucji finansowych, błędy organów regulacyjnych odpowiedzialnych za nadzór oraz luki w przepisach regulujących funkcjonowanie rynku finansowego przyczyniły się do większego ryzyka systemowego; dodaje, że przyczyniło się to do coraz większego braku zaufania publicznego do instytucji finansowych;
13. zwraca się do EBC o przedstawienie opinii na temat utworzenia w strefie euro izby rozliczeniowej dla instrumentów takich jak swapy ryzyka kredytowego;
14. zwraca uwagę EBC na ryzyko ponownego powstania baniek spekulacyjnych, zwłaszcza na rynku towarowym; wzywa EBC do bezzwłocznego ostrzeżenia rządów;
15. podziela pogląd EBC dotyczący konieczności wyciągnięcia wniosków z kryzysu, a w szczególności zgadza się z tym, że aby uniknąć powtórzenia się podobnego kryzysu w przyszłości, należy poprawić zarządzanie ryzykiem i płynnością w systemie finansowym oraz przejrzystość instytucji i rynków finansowych; przypomina, że aby w przyszłości uniknąć kryzysów finansowych, należy rozwiązać problem globalnego braku równowagi związanego z wahaniami kursów walut między euro a walutami krajów trzecich, takimi jak dolar amerykański i chiński juan;
16. z zadowoleniem przyjmuje kroki podjęte przez EBC w celu zaproponowania szczegółowej „strategii wyjścia” z prowadzonej przezeń strategii łagodzenia polityki pieniężnej, której realizacja nastąpiłaby w razie potrzeby; podkreśla, że w tym zakresie konieczna jest terminowość oraz koordynacja polityki między państwami członkowskimi; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje fakt, że większość tych środków przestanie obowiązywać automatycznie, jeżeli nastąpi trwała poprawa sytuacji gospodarczej;
17. zaleca ogromną rozwagę przy wszelkich posunięciach mających na celu podniesienie stóp procentowych, aby nie zagrozić przyszłemu wzrostowi gospodarczemu;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

18. twierdzi, że państwa członkowskie powinny utrzymać stosowane obecnie bodźce fiskalne, aby chronić miejsca pracy, zachęcać do inwestycji i pobudzać wzrost, oraz że środki te należy uchylić, kiedy gospodarka zacznie wykazywać trwały wzrost, a państwa członkowskie powinny wówczas rozwiązać problem nadmiernego długu publicznego;

Stabilność gospodarcza i walutowa

19. podziela niepokój EBC dotyczący różnic między gospodarkami w strefie euro oraz skutków kryzysu w różnych krajach, szczególnie w tych, które miały już wcześniej problemy strukturalne, wysokie jednostkowe koszty pracy, deficyty w obrotach bieżących oraz długi;

20. wzywa wszystkie państwa członkowskie należące do strefy euro do zwrócenia uwagi na to, że aby mogła istnieć rzeczywista unia gospodarcza i walutowa, uczestnictwo w strefie euro nie może być uznawane za cel sam w sobie, i podkreśla potrzebę reform strukturalnych; dodaje, że nieprzeprowadzenie takich reform nadszarpnęłoby wiarygodność i solidność paktu stabilności i wzrostu;

Zarządzanie i podejmowanie decyzji

21. zauważa, że w okresie charakteryzującym się znacznymi wahaniami kursów walutowych euro umocniło swoją pozycję, zwłaszcza w stosunku do dolara amerykańskiego i chińskiego juana, wyrażając jednocześnie zaniepokojenie, że może to mieć niekorzystny wpływ na konkurencyjność strefy euro;

22. zaleca EBC poprawienie przejrzystości podejmowanych przezeń działań w celu zagwarantowania w jeszcze większym stopniu legalności i przewidywalności, zwłaszcza poprzez publikowanie protokołów posiedzeń Rady Prezesów EBC, co byłoby zgodne z praktyką Systemu Rezerwy Federalnej USA, Banku Anglii i Banku Japonii; jest zdania, że taka przejrzystość potrzebna jest również w odniesieniu do wewnętrznych modeli wyceny nie płynnych zabezpieczeń oraz do wartości konkretnych papierów wartościowych stanowiących zabezpieczenie;

23. potwierdza swoje poparcie dla kwartalnego dialogu walutowego między Parlamentem a EBC; dodaje, że dialog ten stanowi ważny mechanizm kontrolujący prace EBC i zwiększający jego odpowiedzialność publiczną i przejrzystość jego działań;

24. podkreśla niezależność EBC, do której przyczynia się procedura powoływania członków Zarządu; uważa, że można ją wzmocnić poprzez wprowadzenie nowego statusu prawnego, który zostanie przyznany EBC na mocy traktatu lizbońskiego, oraz istniejący statut EBC, tak aby kandydaci zaproponowani przez Radę podlegali wymogowi zatwierdzenia w głosowaniu przez Parlament Europejski;

25. zobowiązuje się powołać komisję selekcyjną składającą się z ekspertów zewnętrznych, która w 2010 r. umożliwiłaby wybranie kilku kandydatów na stanowisko członka Zarządu; zauważa, że wybrane osoby zostałyby następnie zaproszone na przesłuchanie przed Komisją Gospodarczą i Monetarną Parlamentu Europejskiego, co sformalizowałoby konsultacyjną rolę Parlamentu Europejskiego przy ocenie kandydatów; procedura zakończyłaby się przyjęciem przez Parlament Europejski na sesji plenarnej rezolucji, którą przekazano by Radzie, zanim ta wyda zalecenie skierowane do rządów państw członkowskich;

26. uważa, że kryzys pokazał, iż rynki są podatne na ryzyko systemowe; z zadowoleniem przyjmuje wnioski dotyczące ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ESRB), która będzie z wyprzedzeniem ostrzegać o przyszłych zagrożeniach i nieprawidłowościach na rynkach finansowych; zauważa, że Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego musi szybko i skutecznie reagować na pojawiające się zagrożenia systemowe; zwraca uwagę, że skuteczne funkcjonowanie ESRB wymaga istnienia jakościowej definicji ryzyka systemowego; w związku z tym wzywa EBC do stworzenia jasnych modeli i definicji oraz – mówiąc bardziej ogólnie – do udzielenia pełnego wsparcia działaniom na rzecz skutecznego funkcjonowania ESRB; pragnie dodać, że wszelkie nowe zadania EBC związane z europejską radą ds. ryzyka systemowego nie powinny w żaden sposób wpłynąć na niezależność EBC;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

27. podkreśla rolę Eurogrupy dla ściślejszej koordynacji strategii polityki gospodarczej w strefie euro; w związku z tym z zadowoleniem odnosi się do przyznania Eurogrupie osobowości prawnej przez traktat lizboński; zaleca ponadto, aby EBC nadal w pełni uczestniczył w nieformalnych spotkaniach członków Eurogrupy;

Zewnętrzny wymiar euro

28. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że euro przyczyniło się do częstszego świadczenia transgranicznych usług finansowych w strefie euro, przyczyniając się tym samym do większej integracji rynku pieniężnego;

29. zwraca uwagę, że status euro jako waluty międzynarodowej stale rośnie – na koniec 2008 r. 26,5 % światowych rezerw walutowych denominowanych było w euro;

30. uważa, że rosnący status międzynarodowy euro będzie wiązał się z korzyściami, ale również odpowiedzialnością na arenie międzynarodowej; wierzy, że zachęci to państwa członkowskie pozostające poza strefą euro oraz kraje trzecie do dążenia do przystąpienia do strefy euro;

31. uważa, że Parlament powinien współpracować z EBC oraz z innymi instytucjami UE, aby w dalszym ciągu wzmacniać rolę strefy euro na światowym rynku walutowym i finansowym;

32. uważa, że przedstawiając swoją wizję przyszłego międzynarodowego systemu pieniężnego, Unia Europejska powinna czerpać inspirację z procesu, który umożliwił przyjęcie euro;

33. jest zdania, że EBC, krajowe banki centralne i Rada Prezesów muszą zdać sobie sprawę z odpowiedzialności społecznej wobec swoich pracowników i opinii publicznej oraz wziąć tę odpowiedzialność na siebie, a także w większym stopniu wziąć pod uwagę ustalenia dotyczące aspektów społecznych, poczynione przez Stały Komitet Związków Zawodowych Europejskich Banków Centralnych;

*

* *

34. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Eurogrupie oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

ZALECENIA

PARLAMENT EUROPEJSKI

Zalecenie dla Rady w sprawie 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych

P7_TA(2010)0084

Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (2010/2020(INI))

(2011/C 4 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt zalecenia dla Rady, który złożył Alexander Graf Lambsdorff w imieniu grupy politycznej ALDE, w sprawie priorytetów Unii Europejskiej na 65. sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ (B7-0243/2009),
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie priorytetów UE na 64. sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ ⁽¹⁾,
- uwzględniając priorytety UE na 64. sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ przyjęte przez Radę w dniu 9 czerwca 2009 r. (10809/09),
- uwzględniając 64. sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ, w szczególności następujące rezolucje tego organu: „Ku globalnemu partnerstwu” ⁽²⁾, „Kobiety w rozwoju” ⁽³⁾, „Międzynarodowa strategia na rzecz ograniczania skutków katastrof” ⁽⁴⁾, „Harmonia z naturą” ⁽⁵⁾, „Sytuacja w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu” ⁽⁶⁾, „Wspieranie sprawiedliwej reprezentacji geograficznej w składzie organów traktatowych do spraw praw człowieka” ⁽⁷⁾, „Zacieśnianie międzynarodowej współpracy w dziedzinie praw człowieka” ⁽⁸⁾, „Globalizacja i jej wpływ na pełne korzystanie z ogółu praw człowieka” ⁽⁹⁾, „Wzmocnienie działań ONZ w dziedzinie praw człowieka poprzez promocję międzynarodowej współpracy oraz znaczenia niewybiórczości, bezstronności i obiektywizmu” ⁽¹⁰⁾, „Wspieranie demokratycznego i sprawiedliwego światowego ładu” ⁽¹¹⁾, „Prawa dziecka” ⁽¹²⁾, „Sytuacja dziewcząt” ⁽¹³⁾, „Sprawozdanie Rady Praw Człowieka” ⁽¹⁴⁾, „Ochrona światowego klimatu dla obecnych i przyszłych pokoleń ludzkości” ⁽¹⁵⁾, „Traktat o całkowitym zakazie prób jądrowych” ⁽¹⁶⁾, „W kierunku świata wolnego od broni jądrowej: przyspieszenie realizacji zobowiązań w zakresie rozbrojenia jądrowego” ⁽¹⁷⁾, „Rozbrojenie jądrowe” ⁽¹⁸⁾, „Wspieranie multilateralizmu w dziedzinie rozbrojenia jądrowego i nierozprzestrzeniania broni jądrowej” ⁽¹⁹⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0150.⁽²⁾ A/RES/64/223.⁽³⁾ A/RES/64/217.⁽⁴⁾ A/RES/64/200.⁽⁵⁾ A/RES/64/196.⁽⁶⁾ A/RES/64/176.⁽⁷⁾ A/RES/64/173.⁽⁸⁾ A/RES/64/171.⁽⁹⁾ A/RES/64/160.⁽¹⁰⁾ A/RES/64/158.⁽¹¹⁾ A/RES/64/157.⁽¹²⁾ A/RES/64/146.⁽¹³⁾ A/RES/64/145.⁽¹⁴⁾ A/RES/64/143.⁽¹⁵⁾ A/RES/64/73.⁽¹⁶⁾ A/RES/64/69.⁽¹⁷⁾ A/RES/64/57.⁽¹⁸⁾ A/RES/64/53.⁽¹⁹⁾ A/RES/64/34.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- uwzględniając milenijne cele rozwoju (MCR) ONZ i zobowiązania pomocowe państw członkowskich UE dotyczące zwalczania głodu i ubóstwa,
 - uwzględniając zbliżającą się Konferencję Stron Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, która odbędzie się w 2010 r., przeglądy dotyczące MCR, Rady Praw Człowieka i Komisji Budowania Pokoju,
 - uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz protokół z Kioto do tej konwencji,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2009 r. w sprawie perspektyw dauhańskiej agendy rozwoju w następstwie siódmej konferencji ministerialnej WTO ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską Konferencję w sprawie Zmian Klimatu (COP15) ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2009 r. w sprawie budowania demokracji w stosunkach zewnętrznych UE ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2009 r. w sprawie wpływu światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie uwzględniania tematyki płci w stosunkach zewnętrznych UE oraz w procesie budowania pokoju i ugruntowywania tożsamości narodowej ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie nierozprzestrzeniania broni jądrowej oraz przyszłości układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT) ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 22 kwietnia 2009 r. w sprawie kampanii „Powiedz NIE przemocy wobec kobiet” ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie umów dotyczących milenijnych celów rozwoju ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie reformy Organizacji Narodów Zjednoczonych ⁽⁹⁾,
 - uwzględniając art. 121 ust. 3 i art. 97 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0049/2010),
- A. mając na uwadze, że system ONZ, którego legitymacja wynika z jego globalnej struktury członkostwa, nadal odgrywa centralną rolę w kształtowaniu i wzmocnieniu światowych procesów decyzyjnych oraz w reagowaniu na światowe wyzwania poprzez efektywny multilateralizm oparty na prawie międzynarodowym, na zasadach zapisanych w Karcie ONZ, a także na wspólnym zobowiązaniu do realizacji celów przyjętych na światowym szczycie ONZ w 2005 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0110.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0089.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0056.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0029.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0372.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0333.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0259.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0152.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, s. 549.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- B. mając na uwadze, że Unia Europejska jest zaangażowana w wielostronną współpracę i wzmacnianie systemu ONZ; mając na uwadze, że UE powinna być zatem główną siłą w dążeniu do reformy tej organizacji i nadal zdecydowanie wspierać jej istotną rolę w systemie międzynarodowym,
- C. mając na uwadze, że obecna struktura Rady Bezpieczeństwa ONZ nie odzwierciedla rzeczywistości i potrzeb XXI wieku; mając na uwadze, że Sekretariat Generalny ONZ postrzega reformę Rady Bezpieczeństwa jako część aktualnych wysiłków mających na celu większą reprezentatywność i skuteczność tego niezbędnego organu,
- D. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie są największymi płatnikami systemu ONZ, pokrywającymi około 40 % szacowanego budżetu ONZ, ponad 40 % kosztów utrzymania pokoju i 12 % oddziałów wojskowych, a także ponad połowę głównych środków na fundusze i programy ONZ,
- E. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatem z Lizbony Unia Europejska będzie teraz reprezentowana w stosunkach zewnętrznych i na forach międzynarodowych przez jeden urząd – Wiceprzewodniczącą Komisji/Wysoką Przedstawiciel Unii ds. Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa („Wiceprzewodnicząca/Wysoka Przedstawiciel”), wspomaganą przez nowe służby dyplomatyczne UE; mając na uwadze, że Traktat z Lizbony przyniósł też zmiany w zakresie prerogatyw polityki zewnętrznej Unii, takie jak większa integracja poszczególnych składników działań zewnętrznych Unii, zwłaszcza polityki rozwoju,
- F. mając na uwadze, że UE będzie musiała zastąpić WE jako obserwator w Zgromadzeniu Ogólnym ONZ i innych organach ONZ, jako strona szeregu konwencji ONZ, a w kilku wyjątkowych przypadkach takich jak FAO – jako członek,
- G. mając na uwadze, że państwa członkowskie UE są od niedawna podzielone w kwestii tego, czy uczestniczyć w konferencji przeglądowej w Durbanie na temat rasizmu; mając na uwadze różnice, które pojawiły się przy prowadzonej przez UE kontroli respektowania praw człowieka sprawowanej w ramach Rady Praw Człowieka ONZ oraz przy głosowaniu nad sprawozdaniem Goldstone’a; mając na uwadze, że wszystkie te wydarzenia szkodliwie oddziaływały na wpływ UE i jej zdolność do obrony w ONZ swoich wartości na forum ONZ,
- H. mając na uwadze, że rosnące i niekontrolowane rozprzestrzenianie się broni jądrowej stwarza coraz większe zagrożenie dla wolnego świata; mając na uwadze, że wzmocnienie wszystkich trzech filarów (nierozprzestrzenianie, rozbrojenie oraz współpraca w zakresie cywilnego wykorzystania energii jądrowej) Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej będzie centralnym punktem zbliżającej się konferencji w sprawie przeglądu tego układu,
- I. mając na uwadze, że poprzez poparcie deklaracji milenijnej na rzecz rozwoju w 2000 r. Unia Europejska zobowiązała się, że do 2015 r. zmniejszy o połowę występowanie skrajnego ubóstwa na świecie, koncentrując przy tym swoje starania na postępach w zakresie ośmiu milenijnych celów rozwoju (MCR),
- J. mając na uwadze, że nowy impuls muszą dawać innowacje instytucjonalne dotyczące równej reprezentacji kobiet i mężczyzn w strukturach ONZ, co pozwoli na osiągnięcie całościowego i spójnego podejścia do obecności aspektów związanych z płcią w głównym nurcie polityki oraz do podwyższenia statusu kobiet,
- K. mając na uwadze, że negocjacje dotyczące kompleksowej i prawnie wiążącej umowy międzynarodowej w sprawie zmian klimatu obejmującej okres po 2012 r. powinny zakończyć się zawarciem umowy w Meksyku w grudniu 2010 r.; mając na uwadze, że zmiany klimatu mogą zaognić potencjalne spory o zasoby naturalne,

1. zaleca Radzie podjęcie następujących działań:

Unia Europejska w Organizacji Narodów Zjednoczonych

- a) wzmocnienie – poprzez bardziej intensywny dialog z kluczowymi partnerami – efektywnego multilateralizmu w celu zbudowania silniejszej ONZ; rozwijanie wspólnego, spójnego i konsekwentnego stanowiska UE na forum ONZ, oczekiwanego przez strony trzecie;
- b) dążenie do pełnienia w strukturach ONZ roli uczciwego pośrednika między różnymi grupami członków, w celu promowania wspólnego rozumienia i większej spójności w obrębie wszystkich trzech filarów ONZ (pokój i bezpieczeństwo, rozwój i prawa człowieka); aktywne wspieranie i systematyczne zwracanie uwagi na istotność efektywnego multilateralizmu w rozmowach dwustronnych;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- c) forsowanie rozwiązań pozwalających na lepsze dostrzeganie wzmocnionej roli zewnętrznej Unii i jej większej odpowiedzialności przez państwa członkowskie ONZ, szczególnie odnoszących się do przyznawania odpowiedniego czasu na wystąpienia oraz do prawa inicjatywy na forum Zgromadzenia Ogólnego ONZ; kompleksowe wykorzystywanie wszystkich narzędzi z zakresu europejskich działań zewnętrznych w celu skutecznego i spójnego działania na forum ONZ oraz zadbanie o to, aby Delegacja UE przy ONZ w Nowym Jorku była wyposażona, szczególnie pod względem personelu, w sposób pozwalający na odpowiednie wypełnianie jej bardziej znaczącej roli;
- d) dbanie, aby UE mówiła jednym głosem, tak aby jej stanowisko było znane, przy jednoczesnym wyciągnięciu wniosków z kopenhaskiej Konferencji w sprawie Zmian Klimatu, która odbyła się w grudniu 2009 r.;
- e) dbanie, aby wartości i interesy Unii były skutecznie i spójnie reprezentowane w systemie ONZ; w tym kontekście – dążenie do zapewnienia pełnego poparcia Unii dla uzgodnionych między państwami członkowskimi UE nominacji z tych państw na wysokie stanowiska w ONZ; występowanie w charakterze spajającej siły zdolnej do realizacji założonych celów, szczególnie w istotnych głosowaniach, w celu wypracowania ujednoczonych stanowisk;
- f) dążenie do bardziej rzeczowej współpracy i dialogu z nową administracją USA, z zyskującymi na znaczeniu podmiotami globalnymi i regionalnymi, takimi jak Chiny, Indie i Brazylia, w celu wypracowania wspólnego programu i wspólnych odpowiedzi na globalne wyzwania w wielostronnych ramach;
- g) poprawienie – z uwagi na nowe możliwości UE w zakresie koordynacji wewnętrznej i reprezentacji zewnętrznej – unijnego planowania długoterminowego, szczególnie w związku z istotnymi zbliżającymi się wydarzeniami na forum ONZ, takimi jak przegląd MCR oraz konferencja w sprawie przeglądu Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej w 2010 r., a także przeglądy dotyczące Rady Praw Człowieka i Komisji Budowania Pokoju w 2011 r.;

Zarządzanie globalne i reforma ONZ

- h) odgrywanie wiodącej roli w bieżącej debacie na temat zarządzania globalnego oraz dbanie o to, aby istniały jasne powiązania między pracą G20 a pracą ONZ, będącej instytucją posiadającą legitymację do globalnego działania;
- i) podejmowanie wymiernych działań i nowych inicjatyw wspierających proces reform systemu ONZ z naciskiem na potrzebę wszechstronnej reformy Rady Bezpieczeństwa we wszystkich jej aspektach;
- j) wezwanie Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel do wypracowania wśród państw członkowskich UE spójniejszego stanowiska w sprawie reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz do przedstawienia tego stanowiska na forum ONZ; zwrócenie uwagi, że obecność UE w Radzie Bezpieczeństwa w rozszerzonym składzie pozostaje celem Unii Europejskiej;
- k) promowanie większego udziału parlamentów narodowych i ponadnarodowych w działalności ONZ z myślą o wzmocnieniu demokratycznego charakteru ONZ, jej programów i agencji oraz wspieranie w tym celu inicjatyw podejmowanych przez społeczeństwa obywatelskie i parlamenty;
- l) intensyfikacja wysiłków na rzecz odnowy Zgromadzenia Ogólnego ONZ we współdziałaniu z kluczowymi partnerami poprzez przełożenie propozycji grup roboczych ad hoc oraz zaleceń urzędników ONZ – np. przewodniczącego 64. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ – na konkretne działania mające na celu wzmocnienie roli, autorytetu, wyników i skuteczności Zgromadzenia, a także zwiększenie przejrzystości jego prac;
- m) przyczynianie się do wdrażania nowej równowagi płci w strukturach, a także do wdrażania odpowiednich innowacji instytucjonalnych z myślą o jak najszybszym utworzeniu bardziej spójnej jednostki pracującej na rzecz propagowania równości płci oraz na rzecz ochrony i podwyższenia statusu kobiet, w tym w konfliktach i sytuacjach pokryzysowych;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Pokój i bezpieczeństwo

- n) pełne wsparcie starań Sekretarza Generalnego ONZ mających na celu lepsze zdefiniowanie sensu zasady odpowiedzialności za ochronę, podkreślenie jej znaczenia w zapobieganiu konfliktom przy jednoczesnym zachęcaniu do jej wdrażania;
- o) wspieranie inicjatywy państw członkowskich UE dotyczącej przyjęcia rezolucji ONZ w sprawie zatopionej w morzach broni chemicznej i związanego z tym zagrożenia dla ekologii, zdrowia, bezpieczeństwa i gospodarki, a także w sprawie potrzeby zacieśnienia współpracy międzynarodowej i regionalnej w tej dziedzinie oraz potrzeby wymiany informacji, doświadczeń i technologii na zasadzie dobrowolności;

Zarządzanie kryzysowe, utrzymywanie pokoju i umacnianie pokoju

- p) przyczynianie się do zwiększenia potencjału ONZ w zakresie utrzymywania pokoju w celu zmniejszenia ryzyka przeciążeń oraz promowanie włączenia koncepcji umacniania pokoju w działania na rzecz przywrócenia pokoju; odgrywanie wiodącej roli w poszukiwaniu nowego horyzontu dla działań ONZ w zakresie utrzymywania pokoju, poprzez uwypuklenie synergii cywilno-wojskowej oraz poprawę koordynacji między poszczególnymi partnerami regionalnymi, w szczególności między UE a Unią Afrykańską;
- q) dokonanie ulepszeń – w ramach partnerstwa UE-ONZ – w zakresie wspólnego rozmieszczania sił w ramach misji pokojowych pod egidą ONZ; zachęcanie odpowiednich organów ONZ do dalszego zacieśniania międzynarodowych i regionalnych partnerstw na rzecz pokoju, szczególnie w celu zapewnienia jak najlepszego wykorzystania ograniczonych środków;
- r) dążenie do spójnego stanowiska i działań UE w odniesieniu do przeglądu dotyczącego Komisji Budowania Pokoju w 2011 r.; popieranie starań o poszerzenie roli Komisji Budowania Pokoju w ułatwianiu i gwarantowaniu trwałości porozumień pokojowych oraz o wzmocnienie jej roli doradczej w stosunku do Rady Bezpieczeństwa;
- s) dalsze rozwijanie współpracy między UE a ONZ w obszarze naprawy po kryzysie oraz zmierzanie do kompleksowego podejścia w odniesieniu do zachowania pokoju, do zapobiegania konfliktom oraz do uwzględniania szerokiego spektrum warunków politycznych, gospodarczych, społecznych i środowiskowych, które przyczyniają się do eskalacji konfliktów w społeczeństwach;

Rozbrojenie jądrowe i zakaz rozprzestrzeniania broni jądrowej, rozbrojenie konwencjonalne i kontrola zbrojeń, walka z terroryzmem

- t) spójna, konsekwentna i skuteczna współpraca z państwami członkowskimi UE na rzecz osiągnięcia pozytywnego wyniku mającej odbyć się w 2010 r. konferencji w sprawie przeglądu Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej; zobowiązanie się do realizacji celu pełnego rozbrojenia jądrowego zgodnie z rezolucją nr 1887 Rady Bezpieczeństwa ONZ, popierającą ideę uwolnienia świata od broni jądrowej, gdy spełnione zostaną odpowiednie warunki, oraz ideę rozbrojenia pod rygorystyczną i skuteczną kontrolą międzynarodową; pogłębienie dialogu z wszystkimi mocarstwami jądrowymi w celu kontynuacji wspólnego programu i konkretnego harmonogramu mającego na celu stopniowe ograniczenie liczby głowic atomowych i ostatecznie ich likwidację, przy jednoczesnej poprawie środków kontroli; wzywanie do ratyfikacji i wejścia w życie Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych;
- u) udzielenie poparcia administracji USA w związku z podjętym przez nią zobowiązaniem na rzecz światowego rozbrojenia jądrowego, do którego zachęca przedstawiona przez prezydenta Obamę wizja świata wolnego od broni jądrowej, oraz pochwalanie różnych inicjatyw podejmowanych przez niektóre państwa członkowskie UE, zmierzających do podjęcia negocjacji w sprawie wycofania broni jądrowej z terytorium Europy przy pełnej współpracy z Rosją w celu uzyskania proporcjonalnego wycofania;
- v) podkreślanie potrzeby skutecznej kontroli broni, w tym broni lekkiej i amunicji zawierających zubożony uran, oraz wywieranie wpływu w celu wspierania szerzej zakrojonych, bardziej praktycznych i skutecznych wysiłków i środków w zakresie rozbrojenia; podkreślanie potrzeby pełnego wdrożenia konwencji o broni chemicznej, konwencji o zakazie broni biologicznej i toksycznej, konwencji o broni kasetowej i konwencji o zakazie stosowania min przeciwpiechotnych, z jednoczesnym naciskiem na potrzebę dalszego rozwoju międzynarodowych działań wymierzonych przeciwko rozpowszechnianiu broni masowego rażenia;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- w) wzmocnienie współpracy i koordynacji z kluczowymi partnerami w walce z terroryzmem na podstawie pełnego przestrzegania prawa międzynarodowego i praw człowieka oraz wspieranie wielostronnych wysiłków antyterrorystycznych ONZ (w tym działań prowadzących do dostosowania systemu ONZ dotyczącego wykazu terrorystów do standardów prawa międzynarodowego w dziedzinie praw człowieka), a także skutecznego wdrażania jej globalnej strategii antyterrorystycznej; wzmożone dążenie do osiągnięcia porozumienia i zawarcia kompleksowej konwencji w sprawie międzynarodowego terroryzmu; ścisła współpraca w sytuacjach, gdy zagrożone jest życie zakładników;

Rozwój i zmiana klimatu

- x) odgrywanie przywódczej roli we wzmacnianiu skuteczności pomocy ONZ na rzecz rozwoju, gdyż obecna fragmentaryzacja może prowadzić do stopniowej marginalizacji ONZ jako głównego podmiotu działającego w dziedzinie rozwoju; naleganie na bardziej spójne ramy programowania i ramy operacyjne ONZ w celu przyczynienia się do maksymalizacji wpływu ONZ w zakresie pomocy na rzecz rozwoju;
- y) wzywanie, aby kryzys nie był stosowany jako wymówka służąca unikaniu lub opóźnianiu niezbędnej globalnej reakcji na zmianę klimatu i degradację środowiska, a zamiast tego wykorzystanie reakcji na kryzys jako możliwości stworzenia podstaw nowej i nowoczesnej gospodarki ekologicznej; w tym kontekście należy zapewnić pełne poparcie dla podjętej w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska inicjatywy dotyczącej gospodarki ekologicznej oraz zachęcać do podjęcia związanych z nią dyskusji na temat Globalnego Zielonego Nowego Ładu;
- z) podkreślanie potrzeby zrównoważonego wzrostu i rozwoju gospodarczego;
- aa) położenie większego nacisku na zasadę, zgodnie z którą polityka pomocy na rzecz rozwoju powinna być planowana na stopie partnerskiej z krajami otrzymującymi tę pomoc;

Milenijne cele rozwoju

- ab) ponowne potwierdzenie – w ramach przygotowań do konferencji w sprawie przeglądu MCR – swojego zobowiązania do realizacji MCR do 2015 r.; wezwanie wszystkich partnerów do podobnego działania, z zaznaczeniem, że darczyńcy nie wywiązują się ze złożonych w 2005 r. obietnic dotyczących rocznego przepływu środków pomocowych oraz że ogólne postępy są zbyt wolne, by większość celów mogła zostać osiągnięta do 2015 r.;
- ac) sprawowanie silnego przywództwa w związku z posiedzeniem plenarnym na wysokim szczeblu w sprawie MCR, z propagowaniem w szczególności następujących celów:
- ponowne potwierdzenie, że cele i zadania w ramach MCR to minimum, jakie należy osiągnąć do 2015 r., oraz stawianie oporu wszelkim próbom zahamowania, osłabiania lub odwlekania złożonych obietnic;
 - zawarcie porozumienia między krajami rozwiniętymi a krajami rozwijającymi się w sprawie przyspieszonych działań, w tym jasnych i konkretnych planów i zobowiązań, gdyż świat jest daleki od realizacji obietnicy dotyczącej MCR, a ponad miliard ludzi nadal żyje w skrajnym ubóstwie, przy czym można spodziewać się, że liczba ta wzrośnie;
 - wyraźne zasygnalizowanie przyjęcia przed 2015 r. nowego, nawet bardziej ambitnego programu działań na rzecz likwidacji ubóstwa, przy zapewnieniu nieustannych wysiłków zmierzających do pełnej likwidacji ubóstwa;
 - naleganie na zapewnienie lepszej koordynacji pomiędzy agencjami ONZ oraz większej spójności ram operacyjnych ONZ w celu uniknięcia fragmentaryzacji z myślą o realizacji MCR;
- ad) stanowcze informowanie, że realizacja MCR nie jest jedynie moralnym obowiązkiem, lecz pozwoli również przyczynić się w dużym stopniu do wspierania międzynarodowego dobrobytu, stabilności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości społecznej;
- ae) podkreślanie, że społeczność międzynarodowa musi podjąć dodatkowe starania, aby ograniczyć niekorzystny wpływ światowego kryzysu gospodarczego i zmian klimatu na kraje rozwijające się; proponowanie wprowadzenia innowacyjnych mechanizmów finansowania, takich jak podatek od transakcji finansowych;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- af) podejmowanie konkretnych zobowiązań, aby zagwarantować lepszą koordynację, spójność polityki i osiągnięcie ósmego MCR, a także aby ograniczyć lukę w finansowaniu z myślą o realizacji wyznaczonego na 2010 r. w Gleneagles celu, jakim jest zwiększenie całkowitej oficjalnej pomocy rozwojowej do 154 mld USD (na podstawie cen z 2008 r.);
- ag) ponowne potwierdzenie – w ramach posiedzenia plenarnego na wysokim szczeblu w sprawie MCR – swojego zbiorowego zobowiązania do przeznaczenia do 2015 r. na oficjalną pomoc rozwojową 0,7 % DNB w oparciu o jasno określone i wiążące dla poszczególnych państw członkowskich harmonogramy;
- ah) naleganie, by nie używać środków finansowych przeznaczonych na MCR do niwelowania skutków kryzysu finansowego i kryzysu wynikającego ze zmiany klimatu; w zamian za to – mobilizacja dodatkowych środków finansowych i rozpoczęcie skuteczniejszych działań służących realizacji celów w dziedzinach, w których postępy są niezwykle skromne, takich jak MCR nr 5 (zdrowie matek) oraz MCR nr 4 (umieralność dzieci); skupienie na reaktywowaniu MCR zgodnie z agendą i planem działania na lata 2010-2015;

Zmiana klimatu

- ai) promowanie debaty związanej ze zbliżającą się Konferencją Stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (COP16) w Meksyku w grudniu 2010 r. oraz rozpoczęcie pracy nad porozumieniem dotyczącym przyjęcia na okres po 2012 r. nowej wiążącej umowy międzynarodowej w sprawie zmian klimatu;
- aj) unikanie błędów organizacyjnych i strukturalnych, które popełniono podczas konferencji COP15 w Kopenhadze i w wyniku których nie udało się zawrzeć wiążącej umowy międzynarodowej, poprzez zaproponowanie specjalnych zasad głosowania w oparciu o znaczące większości, aby ułatwić postęp w negocjacjach;

Prawa człowieka

Zagadnienia instytucjonalne

- ak) zwrócenie się do Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel, aby poruszając kwestie dotyczące praw człowieka, reprezentowała spójny głos wszystkich państw członkowskich UE, a także wezwanie poszczególnych państw członkowskich do uwypuklenia tych jednolitych stanowisk UE dla nadania im większej wagi, zważywszy, że zgodnie z art. 21 TUE uniwersalność i niepodzielność praw człowieka i podstawowych wolności jest jedną z zasad, które kierują działaniami UE na arenie międzynarodowej, oraz że wspieranie demokracji i praw człowieka jest jednym z celów działań zewnętrznych UE;
- al) wypracowanie – w ramach wcześniej podjętego i rzeczowego dialogu z państwami członkowskimi UE i z członkami ONZ – skutecznej proaktywnej strategii negocjacyjnej, a także wspólnego stanowiska w sprawie przeglądu dotyczącego Rady Praw Człowieka, który zostanie przeprowadzony w 2011 r., z uwzględnieniem tego, że przegląd metod roboczych będzie prowadzony w Genewie, natomiast debata nad statusem organu odbędzie się w Nowym Jorku; wzmocnienie Trzeciego Komitetu, z jego powszechnym członkostwem, jako kanału komunikacji w kwestiach związanych z prawami człowieka omawianych przez Radę Praw Człowieka, a jednocześnie pamiętanie, że Trzeci Komitet mógłby też równoważyć ograniczenia Rady Praw Człowieka;
- am) dokonanie uzgodnień z partnerami transregionalnymi w ramach przeglądu dotyczącego Rady Praw Człowieka co do kryteriów członkostwa oraz ustalenie zestawu wytycznych, które byłyby stosowane podczas wyboru Rady Praw Człowieka; wspieranie wzmocnienia Rady Praw Człowieka oraz specjalnych procedur bez otwierania pakietu budowy instytucji oraz poprzez zachowanie niezależności Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka; popieranie posiadania przez Radę Praw Człowieka możliwości odnoszenia się do konkretnych przypadków łamania praw człowieka za pomocą rezolucji dotyczących poszczególnych krajów;
- an) popieranie działań nowego Zastępcy Sekretarza Generalnego w biurze Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka w celu objęcia aspektów związanych z prawami człowieka kluczowymi decyzjami z zakresu polityki i zarządzania zapadającymi w siedzibie ONZ w Nowym Jorku;

Kwestie praw człowieka

- ao) zdecydowane opowiedzenie się za tym, by Zgromadzenie Ogólne ONZ nadal odnosiło się w rezolucjach do sytuacji panujących w poszczególnych krajach, jednocześnie starając się unikać stosowania wniosków o niepodejmowanie działania;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- ap) odgrywanie przewodniej roli w promowaniu i ochronie praw człowieka, w tym praw należnych członkom słabszych grup i mniejszościom, wolności wypowiedzi i wolnych mediów, wolności religii, praw dzieci, a także w ochronie obrońców praw człowieka i we współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego;
- aq) zdecydowane opowiadanie się za priorytetowym traktowaniem praw człowieka w reakcji na globalne spowolnienie finansowe, ponieważ jego negatywny wpływ jest nieproporcjonalnie bardziej odczuwany przez już zmarginalizowane grupy ludności w wielu krajach, gdzie korzystanie z praw człowieka jest poważnie ograniczone lub zupełnie niemożliwe;
- ar) koncentracja starań o wzmocnienie światowej tendencji do znoszenia kary śmierci poprzez dążenie do przyjęcia odpowiedniej rezolucji w sprawie kary śmierci; wspieranie wszelkich wysiłków zmierzających do eliminacji tortur, a szczególnie zachęcanie do przyjęcia Protokołu fakultatywnego do konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur;

Włączenie kwestii płci do głównego nurtu polityki i podwyższenie statusu kobiet

- as) dążenie do wzmocnienia statusu większej liczby kobiet, tak aby mogły one pełnić istotną rolę w przyczynianiu się do trwałego pokoju, bezpieczeństwa i pojednania, a także promowanie udziału kobiet w mediacji i rozwiązywaniu konfliktów, również w kontekście zbliżającej się 10. rocznicy rezolucji nr 1325 Rady Bezpieczeństwa ONZ; zachęcanie tych państw członkowskich UE, które dotąd nie wykazały się aktywnością w tym zakresie, do opracowania krajowych planów działania mających na celu wdrożenie rezolucji;
- at) okazanie głębokiego zaangażowania w związku z rezolucją nr 1325 Rady Bezpieczeństwa ONZ poprzez udział w wydarzeniach upamiętniających jej dziesięciolecie;
- au) zdecydowane zwalczanie wszelkimi możliwymi sposobami gwałtów i przemocy seksualnej stosowanych jako broń wojenna; opowiedzenie się za tym, aby zbrodnie te były karane jako zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciw ludzkości oraz aby ich ofiary mogły korzystać ze specjalnych programów pomocy; wspieranie nowo powołanego specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ ds. walki z przemocą seksualną stosowaną w czasie konfliktów;

Zalecenia końcowe

- av) dążenie do ujęcia w porządku obrad 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ odrębnego punktu dotyczącego współpracy ONZ, zgromadzeń regionalnych, parlamentów krajowych i Unii Międzyparlamentarnej w celu podsygnięcia debaty na temat tego, w jaki sposób parlamentarzyści, parlamenty krajowe i regionalne zgromadzenia parlamentarne mogą odgrywać bardziej aktywną rolę na forum ONZ, zgodnie z decyzją podjętą na 63. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ, zawartą w jego rezolucji w sprawie współpracy ONZ i Unii Międzyparlamentarnej (A/RES/63/24);

*

* *

2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Wiceprzewodniczącej/Wysokiej przedstawiciel, Radzie oraz do informacji Komisji.
-

Czwartek, 25 marca 2010 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Żywe zwierzęta i ich świeże mięso *I**

P7_TA(2010)0069

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady uchylającej decyzję Rady 79/542/EWG ustalającą wykaz państw trzecich lub części państw trzecich i ustanawiającą warunki zdrowia zwierząt i ludzi oraz warunki wystawiania świadectw weterynaryjnych dla przywożonych do Wspólnoty pewnych żywych zwierząt i ich świeżego mięsa (COM(2009)0516 – C7-0211/2009 – 2009/0146(COD))

(2011/C 4 E/09)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0516),
- uwzględniając art. 251 ust. 2, art. 37 oraz art. 152 ust. 4 lit. (b) Traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0211/2009),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 43 ust. 2 i art. 168 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 grudnia 2009 r. (1),
- po konsultacji z Komitetem Regionów,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7- 0018/2010),

(1) Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu przedstawione poniżej stanowisko;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2009)0146

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2010/UE uchylającej decyzję Rady 79/542/EWG ustalającą wykaz państw trzecich lub części państw trzecich i ustanawiającą warunki zdrowia zwierząt i ludzi oraz warunki wystawiania świadectw weterynaryjnych dla przywożonych do Wspólnoty pewnych żywych zwierząt i ich świeżego mięsa

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 477/2010/UE.)

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Litwa/ wytwórstwo mebli

P7_TA(2010)0070

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0058 – C7-0041/2010 – 2010/2035(BUD))

(2011/C 4 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0058 – C7-0041/2010),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (IIA z dnia 17 maja 2006 r.), a w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0047/2010),

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami wynikającymi z poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im ponownej integracji na rynku pracy,
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu Funduszu,
- C. mając na uwadze, że Litwa wystąpiła o pomoc w związku ze zwolnieniami w 49 przedsiębiorstwach, z których wszystkie należą do sektora produkcji mebli ⁽¹⁾,
- D. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu ustanawiającym EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnego i szybkiego procesu przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia Funduszu, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji;
 3. podkreśla, że rosnąca liczba wniosków o pomoc z EFG wymaga dalszego udoskonalania procedury. W związku z tym wzywa Komisję do oceny w jaki sposób można skrócić okres między złożeniem wniosku przez państwo członkowskie i wypłatą pomocy finansowej oraz do jak najszybszego złożenia sprawozdania Parlamentowi;
 4. podkreśla, że Unia Europejska powinna wykorzystać wszystkie dostępne jej środki, aby stawić czoła konsekwencjom światowego kryzysu gospodarczego i finansowego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 5. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zapewnić, że EFG wspiera powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie ze strony EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 6. wzywa Komisję do umieszczenia we wnioskach dotyczących uruchomienia EFG oraz w swoich rocznych sprawozdaniach dokładnych informacji na temat dodatkowego finansowania z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i innych funduszy strukturalnych;
 7. przypomina Komisji, w kontekście uruchomienia EFG, aby nie dokonywała systematycznych przesunięć środków na płatności z EFS, ponieważ EFG został utworzony jako samodzielny konkretny instrument z własnymi celami i terminami;
 8. podkreśla, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;

⁽¹⁾ Sprawa EGF/2009/016 LT/Produkcja mebli.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

9. zwraca uwagę, że wnioski nowej Komisji dotyczące decyzji o uruchomieniu EFG odnoszą się do wniosku jednego państwa członkowskiego, co jest zgodne z życzeniami Parlamentu;
10. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
11. zobowiązuje przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
12. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, wraz z załącznikiem, Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 25 marca 2010 r.

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia zwolnionym pracownikom ponoszącym konsekwencje istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników zwolnionych na skutek globalnego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. zezwala na uruchomienie środków z funduszu w ramach rocznego pułapu wynoszącego 500 mln EUR.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- (4) W dniu 23 września 2009 r. Litwa złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w sektorze produkcji mebli, uzupełniając go o dodatkowe informacje w dniu 16 października 2009 r. Wniosek spełnia wymogi ustanowione w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 dotyczące określenia wkładu finansowego, a zatem Komisja wnosi o uruchomienie kwoty 662 088 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy w związku z wnioskiem złożonym przez Litwę,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), aby udostępnić kwotę 662 088 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 marca 2010 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Litwa/przemysł odzieżowy

P7_TA(2010)0071

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0056 – C7-0035/2010 – 2010/2031(BUD))

(2011/C 4 E/11)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0056 – C7-0035/2010),

— uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), a w szczególności jego pkt 28,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0048/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami wynikającymi z poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu Funduszu,
- C. mając na uwadze, że Litwa zwróciła się o pomoc w związku ze zwolnieniami w 45 przedsiębiorstwach, z których wszystkie prowadzą działalność w sektorze produkcji odzieży ⁽²⁾,
- D. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnego i szybkiego procesu przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia Funduszu, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji;
 3. podkreśla, że rosnąca liczba wniosków o pomoc z EFG wymaga dalszego udoskonalania procedury. W związku z tym wzywa Komisję do oceny w jaki sposób można skrócić okres między złożeniem wniosku przez państwo członkowskie i wypłatą pomocy finansowej oraz do jak najszybszego złożenia sprawozdania Parlamentowi;
 4. podkreśla, że Unia Europejska powinna wykorzystać wszystkie dostępne jej środki, aby stawić czoła konsekwencjom światowego kryzysu gospodarczego i finansowego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 5. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zapewnić, że EFG wspiera powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie ze strony EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 6. wzywa Komisję do umieszczenia we wnioskach dotyczących uruchomienia EFG oraz w swoich rocznych sprawozdaniach dokładnych informacji na temat dodatkowego finansowania z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i innych funduszy strukturalnych;
 7. przypomina Komisji, w kontekście uruchomienia EFG, aby nie dokonywała systematycznych przesunięć środków na płatności z EFS, ponieważ EFG został utworzony jako samodzielny konkretny instrument z własnymi celami i terminami;

⁽¹⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Sprawa EGF/2009/018 LT/Produkcja odzieży.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

8. podkreśla, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
9. zwraca uwagę, że wnioski nowej Komisji dotyczące decyzji o uruchomieniu EFG odnoszą się do wniosku jednego państwa członkowskiego, co jest zgodne z życzeniami Parlamentu;
10. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
11. zobowiązuje przewodniczącego do podpisania decyzji wraz z przewodniczącym Rady oraz do zarządzenia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
12. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY****z dnia 25 marca 2010 r.**

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r.

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia zwolnionym pracownikom ponoszącym konsekwencje istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników zwolnionych na skutek globalnego kryzysu finansowego i gospodarczego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFGw ramach rocznego pułapu 500 mln EUR.
- (4) W dniu 23 września 2009 r. Litwa złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w sektorze odzieżowym. Wniosek ten spełnia wymogi art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 dotyczące określenia wkładu finansowego, a zatem Komisja wnosi o uruchomienie kwoty 523 481 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Litwę.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ogólnym budżecie Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 należy uruchomić środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 523 481 euro w formie środków na zobowiązania i płatności.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 marca 2010 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Mianowanie wiceprezesa Europejskiego Banku Centralnego

P7_TA(2010)0073

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie zalecenia Rady dotyczącego mianowania wiceprezesa Europejskiego Banku Centralnego(o (C7-0044/2010 – 2010/0813(NLE))

(2011/C 4 E/12)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 16 lutego 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 283 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu UE, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0044/2010),
- uwzględniając art. 109 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0059/2010),

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- A. mając na uwadze, że pismem z dnia 24 lutego 2010 r. Rada skonsultowała się z Parlamentem Europejskim w sprawie powołania Vítora Constâncio na stanowisko wiceprezesa Europejskiego Banku Centralnego na ośmioletnią kadencję,
- B. mając na uwadze, że Komisja Gospodarcza i Monetarna Parlamentu Europejskiego przystąpiła następnie do oceny kwalifikacji kandydata, biorąc w szczególności pod uwagę wymogi określone w art. 283 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w świetle potrzeby zapewnienia pełnej niezależności EBC zgodnie z art. 130, a także mając na uwadze, że w procesie oceny komisja otrzymała życiorys kandydata oraz jego odpowiedzi na przesłane mu pytania pisemne,
- C. mając na uwadze, że komisja odbyła następnie dwugodzinne przesłuchanie kandydata w dniu 23 marca 2010 r., podczas którego wygłosił on oświadczenie wstępne, a następnie udzielił odpowiedzi na pytania członków komisji,
1. przedstawia Radzie pozytywną opinię w sprawie zalecenia dotyczącego powołania Vítora Constâncio na stanowisko wiceprezesa Europejskiego Banku Centralnego;
 2. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie Europejskiej i Radzie.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Milana Martina Cvikla

P7_TA(2010)0074

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Milana Martina Cvikla na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0022/2010 – 2010/0810(NLE))

(2011/C 4 E/13)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu UE, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0022/2010),
- uwzględniając, że na posiedzeniu w dniu 16 marca 2010 r. Komisja Kontroli Budżetowej wysłuchała kandydata zaproponowanego przez Radę na członka Trybunału Obrachunkowego;
- uwzględniając art. 108 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0046/2010),

A. mając na uwadze, że Milan Martin Cvikl spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu UE,

1. wydaje pozytywną opinię w sprawie mianowania Milana Martina Cvikla członkiem Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.
-

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Rasy Budbergyté

P7_TA(2010)0075

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Rasy Budbergyté na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0018/2010 – 2010/0806(NLE))

(2011/C 4 E/14)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0018/2010),
 - uwzględniając fakt, że na posiedzeniu w dniu 15 marca 2010 r. Komisja Kontroli Budżetowej wysłuchała kandydata desygnowanego przez Radę na członka Trybunału Obrachunkowego,
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0039/2010),
- A. mając na uwadze, że Rasa Budbergyté spełnia kryteria, o których mowa w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie powołania Rasy Budbergyté na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Kersti Kaljulaid

P7_TA(2010)0076

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Kersti Kaljulaid na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0016/2010 – 2010/0804(NLE))

(2011/C 4 E/15)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0016/2010),
- uwzględniając fakt, że na posiedzeniu w dniu 16 marca 2010 r. Komisja Kontroli Budżetowej wysłuchała kandydatkę desygnowaną przez Radę na członka Trybunału Obrachunkowego,

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0045/2010),
- A. mając na uwadze, że Kersti Kaljulaid spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu UE,
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie powołania Kersti Kaljulaid na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz podania jej do wiadomości Trybunału Obrachunkowego, pozostałych instytucji Wspólnot Europejskich i urzędów kontrolnych państw członkowskich.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Igorsa Ludborzsa

P7_TA(2010)0077

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Igorsa Ludborzsa na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0017/2010 – 2010/0805(NLE))

(2011/C 4 E/16)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0017/2010),
 - uwzględniając to, że na posiedzeniu w dniu 16 marca 2010 r. Komisja Kontroli Budżetowej wysłuchała kandydata desygnowanego przez Radę na członka Trybunału Obrachunkowego,
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0040/2010),
- A. mając na uwadze, że Igors Ludborzs spełnia kryteria, o których mowa w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie powołania Igorsa Ludborzsa na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz Trybunałowi Obrachunkowemu do wglądu, jak również innym instytucjom europejskim i organom kontroli w państwach członkowskich.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Szabolcsa Fazakasa

P7_TA(2010)0078

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Szabolcsa Fazakasa na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0019/2010 – 2010/0807(NLE))

(2011/C 4 E/17)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0019/2010),
 - uwzględniając przesłuchanie zgłoszonego przez Radę kandydata na członka Trybunału Obrachunkowego, przeprowadzone na posiedzeniu Komisji Kontroli Budżetowej w dniu 15 marca 2010 r.,
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0038/2010),
- A. mając na uwadze, że Szabolcs Fazakas spełnia warunki zgodnie z art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

1. wydaje opinię pozytywną w sprawie wniosku Rady dotyczącego nominacji Szabolcsa Fazakasa na członka Trybunału Obrachunkowego;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu jak również innym instytucjom Wspólnot Europejskich i organom kontroli w państwach członkowskich.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Ladislava Balko

P7_TA(2010)0079

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Ladislava Balko na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0023/2010 – 2010/0811(NLE))

(2011/C 4 E/18)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0023/2010),
- uwzględniając fakt, że na posiedzeniu w dniu 15 marca 2010 r. Komisja Kontroli Budżetowej wysłuchała kandydata desygnowanego przez Radę na członka Trybunału Obrachunkowego,

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0037/2010),
- A. mając na uwadze, że Ladislav Balko spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu UE,
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie powołania Ladislava Balka na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Louisa Galei

P7_TA(2010)0080

Komisja Kontroli Budżetowej Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Louisa Galei na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0020/2010 – 2010/0808(NLE))

(2011/C 4 E/19)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0020/2010),
 - uwzględniając, że na posiedzeniu w dniu 15 marca 2010 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego,
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0042/2010),
- A. mając na uwadze, że Louis Galea spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 TFUE,
1. wydaje opinię przychylną w sprawie propozycji Rady dotyczącej mianowania Louisa Galei na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Augustyna Kubika

P7_TA(2010)0081

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Augustyna Bronisława Kubika na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0021/2010 – 2010/0809(NLE))

(2011/C 4 E/20)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0021/2010),
- uwzględniając fakt, że w trakcie posiedzenia w dniu 15 marca 2010 r. Komisja Kontroli Budżetowej wysłuchała kandydata desygnowanego przez Radę na członka Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając art. 108 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0041/2010),

A. zważywszy, że Augustyn Bronisław Kubik spełnia kryteria, o których mowa w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

1. wydaje pozytywną opinię w sprawie powołania Augustyna Bronisława Kubika na członka Trybunału Obrachunkowego;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Jana Kinsta

P7_TA(2010)0082

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Jana Kinšta na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0015/2010 – 2010/0803(NLE))

(2011/C 4 E/21)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu UE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0015/2010),
- uwzględniając to, że na posiedzeniu w dniu 16 marca 2010 r. Komisja Kontroli Budżetowej wysłuchała kandydata desygnowanego przez Radę na członka Trybunału Obrachunkowego,

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0044/2010),
- A. mając na uwadze, że Jan Kinšt spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu UE,
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie nominacji Jana Kinšta na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz podania jej do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również pozostałym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli państw członkowskich.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Eoina O'Shea

P7_TA(2010)0083

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Eoina O'Shea członkiem Trybunału Obrachunkowego (C7-0033/2010 – 2010/0812(NLE))

(2011/C 4 E/22)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 TFUE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0033/2010),
 - uwzględniając, że na posiedzeniu w dniu 15 marca 2010 r. Komisja Kontroli Budżetowej wysłuchała kandydata zaproponowanego przez Radę na członka Trybunału Obrachunkowego;
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0043/2010),
- A. mając na uwadze, że Eoin O'Shea spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 TFUE;
1. wydaje pozytywną opinię w sprawie mianowania Eoina O'Shea członkiem Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

2011/C 4 E/11	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Litwa/przemysł odzieżowy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0056 – C7-0035/2010 – 2010/2031(BUD))	61
	ZAŁĄCZNIK	63
2011/C 4 E/12	Mianowanie wiceprezesa Europejskiego Banku Centralnego Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie zalecenia Rady dotyczącego mianowania wiceprezesa Europejskiego Banku Centralnego (C7-0044/2010 – 2010/0813(NLE))	64
2011/C 4 E/13	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Milana Martina Cvikla Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Milana Martina Cvikla na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0022/2010 – 2010/0810(NLE))	65
2011/C 4 E/14	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Rasy Budbergyte Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Rasy Budbergyte na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0018/2010 – 2010/0806(NLE))	66
2011/C 4 E/15	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Kersti Kaljulaid Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Kersti Kaljulaid na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0016/2010 – 2010/0804(NLE))	66
2011/C 4 E/16	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Iğorsa Ludborzsa Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Iğorsa Ludborzsa na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0017/2010 – 2010/0805(NLE))	67
2011/C 4 E/17	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Szabolcsa Fazakasa Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Szabolcsa Fazakasa na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0019/2010 – 2010/0807(NLE))	68
2011/C 4 E/18	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Ladislava Balko Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Ladislava Balko na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0023/2010 – 2010/0811(NLE))	68
2011/C 4 E/19	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Louisa Galei Komisja Kontroli Budżetowej Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Louisa Galei na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0020/2010 – 2010/0808(NLE))	69
2011/C 4 E/20	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Augustyna Kubika Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Augustyna Bronisława Kubika na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0021/2010 – 2010/0809(NLE))	70
2011/C 4 E/21	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Jana Kinsta Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Jana Kinšta na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0015/2010 – 2010/0803(NLE))	70
2011/C 4 E/22	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego Eoina O'Shea Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nominacji Eoina O'Shea członkiem Trybunału Obrachunkowego (C7-0033/2010 – 2010/0812(NLE))	71

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

